ANNA SIMONS

Sora de la urgență

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

In momentul când sosea la trecerea peste calea ferată, maşina Joannei păru, în mod bizar, că-şi pierde viteza. Apăsă până la fund pedala de accelerație, dar nu se schimbă nimic. Fiesta ei galbenă se opri brusc în mijlocul şinelor.

Joanna îşi simți stomacul strângându-se. Cu siguranță nu era locul cel mai bun să i se oprească motorul. Reveni la punctul mort şi acționă demarorul. Tot ceea ce obținu fu un fel de geamăt scăzut. Pentru a-i spori şi mai mult grijile, şoferul

BMW-ului care o urmărea încă de la stația de benzină, începu să claxoneze.

- Fir-ar să fie bombăni ea, văzându-l în oglinda retrovizoare că-i cerea să înainteze, doar nu rămân aici de plăcere!

Nu exista decât o singură pompă de serviciu la mica stație de benzină unde se oprise în urmă cu cinci minute.

Sosit imediat după ea, el se sprijinise de capota maşinii lui şi o privise umplându-şi rezervorul cu toate semnele unei mari nerăbdări. Prefăcându-se că-l ignoră, Joanna refuzase să se grăbească. Oricât de bogat şi de important era, judecând după aparențe, n-avea decât s-aştepte.

Acum, bineînțeles, situația nu era în întregime aceeaşi. Era tot atât de îngrijorată să plece ca şi el. Degeaba întorcea şi reîntorcea cu disperare cheia de contact. Spre marea ei groază, semaforul se aprinsese şi în acelaşi timp răsună brusc o sonerie. Era anunțat un tren!

Cu degetele tremurânde, Joanna îşi desprinse centura de siguranță. Era preferabil să încerce să împingă maşina ca să degajeze drumul. Si dacă n-avea timp, nu-i mai rămânea decât s-o abandoneze şi să se salveze alergând.

O portieră pocni şi spre marea ei uşurare, îl văzu pe conducătorul BMW-ului venindu-i în ajutor. Cu un gest poruncitor al mâinii, îi indică să rămână acolo unde era, în timp ce el însuşi se va ocupa de această problemă.

Stopul trecu la roşu în timp ce Fiesta începea încet să înainteze. încă nu era de cealaltă parte a şinelor şi deja barierele se lăsau.

Cu palmele umede şi inima bătând repede, Joanna coti în afara şoselei apoi se aplecă pe volan cu capul între brațe şi scoase un oftat lung. Nu-i fusese niciodată atât de frică.

O lovitură uşoară în geam o readuse la realitate şi îşi aminti că datora mulțumiri. Cuvinte de recunoştință se formau deja în mintea ei, se grăbi să lase geamul, dar nu avu totuşi ocazia să deschidă gura.

- V-ați săturat de viață sau ce? țipă salvatorul ei.

Ochii lui verzi îi studiau fața palidă cu un aer acuzator. Joanna schiță un surâs slab şi-şi dădu la o parte părul de pe frunte.

- Eu... mă întrebam dacă nu cumva viața s-a săturat de mine, reuşi ea să articuleze cu o voce care părea că vine de dincolo de mormânt. In orice caz, vă mulțumesc. Vă sunt extrem de recunoscătoare.

- Hmm.

El îşi încruntă sprâncenele şi continuă s-o cerceteze într-un mod mai curând tulburător. In ceea ce o privea, Joanna nu se putea opri să nu-l găsească deosebit de seducător, cu toată lipsa lui de amabilitate. Avea trăsături regulate, un profil distins şi buze senzuale care dezvăluiau două şiruri perfecte de dinți albi. Pentru moment totuşi, erau crispate într-o linie severă şi vocea profundă care scăpa de pe ele era tot ce avea mai dezaprobator.

- Când vrei să ai o maşină, trebuie s-o întreții.

- Dar o întrețin. Este prima dată când mă găsesc într-o asemenea situație, replică Joanna. Nu înțeleg. Nu sunt totuşi în pană de benzină. abia i-am făcut plinul.

- Da, ştiu.

Privirea lui verde se mută spre BMW-ul lui, imobilizat de cealaltă parte a trecerii de nivel.

- Păreți hotărâtă să mă întârziați prin toate mijloacele, reluă el cu un ton arogant.

- Oh, vă rog! protestă Joanna. Nici măcar nu eram chiar conştientă de existența dumneavoastră înainte de a începe să

claxonați.

Rămaseră un timp tăcuți, preocupați fiecare de gândurile lui, ea întrebându-se ce va face şi el, înfipt în fața portierei sale, bătând cu degetele pe acoperişul Fiestei.

- Scuzați-mă, declară ea în cele din urmă, puteți să mă lăsați să cobor? Ar trebui să găsesc un telefon şi să sun la un garaj.

El o privi şi-şi mângâie bărbia cu un aer gânditor.

- Poate am o ideee... Rezervorul era gol când ați oprit la pompă?

- Da, aproape mi-a fost teamă că n-o să ajung.

El se deplasă imediat în fața Fiestei şi, punându-şi mâinile pe capotă, îi aplică două sau trei scuturături puternice.

- încercați din nou acum, îi aruncă el, şi asigurați-vă mai întâi că sunteți în punctul mort.

Manierele lui autoritare semănau mult cu cele ale unui instructor de la şcoala de şoferi față de o elevă deloc strălucită. Joanna verifică totuşi ca să fie absolut sigură şi să evite această umilire, deşi după toate aparențele el hotărâse deja că aparținea categoriei blondelor fără minte. Apoi întoarse cheia de contact şi mototul porni.

- Cum ați făcut? se interesă ea, încântată.

- Imi închipui că trebuie să se fi format o bulă de aer şi în acest caz, adeseori nu este nimic de făcut decât o bună scuturătură.

El îi aruncă o privire iritată.

- De altfel, există altcineva căreia mi-ar plăcea să-i aplic acelaşi tratament, răspunse el. Fără dumneavoastră, tânără

doamnă, aş fi ajuns deja.

Acum că problemele ei erau rezolvate, Joanna îşi recăpătă sângele rece. Ea îi aruncă un zâmbet dezarmant.

- Imi pare rău, declară ea. Sper că nu este foarte important.

- Poate doar o chestiune de viață sau de moarte.

El scoase un oftat, dar nu-i dădu alte explicații.

Joanna îl cercetă cu curiozitate. Ii amintea vag de cineva, dar era incapabilă să spună de cine.

- Vorbiți serios?

- Da, absolut.

In depărtare, un vuiet de tren care se apropia era acum perfect sesizabil.

- V-ați revenit suficient după emoțiile prin care ați trecut ca să conduceți? o întrebă el.

- Da, bineînțeles.

- Bine, atunci grăbiți-vă să plecați, altfel mă veți întârzia şi mai mult.

- Nu mi-aş permite aşa ceva, bineînțeles, replică ea cu o expresie poznaşă. In fine, încă o dată mulțumirile mele.

Joanna îşi reluă drumul, sperând că această problemă de viață sau de moarte era o glumă. Oricum, nu putea să-l fi reținut mai mult de zece minute. Spusese probabil asta doar ca s-o necăjească.

Acum, aproape sosise la destinație. Cu toate astea, cum mai era încă marcată de teamă, îşi spori prudența. De altfel, chiar înainte de acest incident, nu se simțea tocmai în formă; ca după fiecare din întâlnirile cu familia ei mare şi mai ales când îşi luase rămas-bun de la mama ei care era din nou gata de

plecare. De data asta spre Europa. Un turneu cu orchestra Operei din Londra.

Joanna ştia c-ar fi trebuit să fie obişnuită. Toată copilăria şi adolescența ei fusese plasată sub semnul acestor permanente plecări şi veniri şi relațiile lor fuseseră ceva foarte fragil, deşi extrem de prețioase. Helen nu era făcută să fie mamă, deşi avea două fiice de la doi soți diferiți şi pe care le iubea la fel şi pe una şi pe alta. Din fericire, fusese întotdeauna mătuşa Beth ca să se ocupe de casă atunci când toată lumea era plecată. Era singurul element stabil din existența lor cel puțin haotică.

BMW-ul gri metalizat o depăşi în mare viteză şi conducătorul îi adresă un semn cu claxonul. Schițând un zâmbet, Joanna îi răspunse cu un sărut pe care i-l trimise din vârful degetelor. Foarte calm şi sigur pe el, acest domn nu era după toate aparențele genul care să se lase impresionat de ceva.

Se întrebă unde era aşteptat. La o întâlnire importantă de afaceri? Intr-o sâmbătă seara, erau puține şanse. La o cină, poate. Oricum, îi salvase viața şi chiar împiedicase fără îndoială un grav accident.

Dispăruse de mult când apărură clădirile Spitalului Trinity. Complet renovat de puțin timp, devenise unul dintre cele mai bune centre spitaliceşti de pe valea Tamisei.

Continuându-şi drumul spre căminul infirmierelor, Joanna îi aruncă o privire afectuoasă. După şase luni de când lucra aici, se simțea foarte fericită. Atmosfera era mult mai destinsă decât la Saint-Martin unde povara tradițiilor seculare se resimțea încă din plin. Totuşi, fusese pregătită la o şcoală

foarte bună şi se simțise bine acolo. Fără acea aventură dezastruoasă cu Shaun Cassidy, un medic intern, probabil că ar fi rămas la Londra.

Acest seducător îi sucise complet capul şi refuzase mult timp să admită că nu era serios. Poate era sincer când îi spunea c-o iubea dar nu era mai puțin nestatornic şi, îndată ce obținuse diploma, Joanna sfârşise prin a lua hotărârea care se impunea: să pună o cât mai mare distanță între ea şi el.

Acum, această poveste nu mai era decât o amintire şi se consacra exclusiv carierei. După ce cotise pe o alee mărginită de arbori, opri în fața căminului, îşi luă geanta de voiaj de pe bancheta din spate şi urcă în camera ei.

Aceasta nu fusese aerisită de cincisprezece zile şi domnea un miros greu de încăpere închisă. Joanna deschise larg fereastra şi se rezemă un moment de balustradă. Deşi era trecut de ora nouă, nu se întunecase complet şi aerul acestei seri blânde de mai era plăcut parfumat. După agitația şi fumul capitalei, era bine să regăsească atmosfera liniştită din această regiune înverzită cu oraşele şi satele ei ascunse de-a lungul fluviului.

Sunetul unui tranzistor îi atrase atenția către fereastra de alături şi la câteva secunde după aceea, bătea şi intra la vecina ei.

- Bună seara Gail!

îmbrăcată într-un capot roz, prietena ei îşi usca părul în fața oglinzii.

- Joanna! exclamă ea cu un zâmbet călduros. Cât sunt de

mulțumită să te revăd! Nu mai era nimeni care să-mi asculte văicărelile după plecarea ta. Bei o cafea?

- Cu plăcere. Nu te mişca, mă ocup eu.

Puse în priză ceainicul şi pregăti pentru fiecare câte o ceaşcă de cafea solubilă.

- Apropo, de ce te plângi? vru să ştie când totul fu gata.

- Oh, ca de obicei. Despre lipsa de personal în raport cu numărul de pacienți. Cum a fost căsătoria surorii tale?

- Foarte, foarte bine. Rachel era superbă. Toată trupa ei era acolo, precum şi câteva nume mari din teatru. Sper că va dura; ei nu se cunoşteau decât de câteva luni şi cuplurile nu sunt prea trainice în zilele noastre.

Gail strâmbă din nas şi se aşeză într-un fotoliu, cu ceaşca în mâini.

- Părinții tăi au plecat deja? întrebă ea.

- Nu, mâine dimineață. Beth trebuie să-i conducă la aeroport unde se vor alătura celorlalți. Din fericire, au un organizator bun ca să se ocupe de toate detaliile. Sunt atât de distrați, Maleom şi mama. Şi-ar uita şi capul, fără mătuşa Beth.

Joanna scoase un suspin.

- Bruxelles, Hamburg, Florența, Budapesta, te face să visezi, nu-i aşa? Nu ştiu de ce n-am moştenit nici un talent artistic.

- De ce, tatăl tău este şi el muzician?

- Da, cântă la numeroase instrumente, mai ales la clarinet. Il văd ocazional când este în trecere pe aici, deoarece acum locuieşte în Statele Unite. Te face să te întrebi cum au putu să

conceapă pe una ca mine. Eu am vrut întotdeauna să fiu infirmieră. Ei găsesc asta cam ciudat, adăugă ea cu un zâmbet.

- Totuşi, trebuie să fie bine, replică Gail. Şi apoi, cel puțin, nimeni nu te va acuza că eşti distrată. Nu există altcineva mai serioasă şi mai chibzuită ca tine.

Joanna schiță o grimasă.

- înveți repede să devii când nu eşti în măsură să contezi decât pe tine însăți. Si cunosc pe cineva care n-ar fi de acord cu tine.

îi povesti întâmplarea cu trecerea peste calea ferată.

- Cum bine se spune, încheie ea, nimic nu face cât o pereche bună de bicepsi ca să te scoată din încurcătură.

- Nimic nu face cât o pereche bună de bicepsi, punct final, chicoti Gail. Cum era? Tânăr, bătrân?

- Hmm. în jur de treizeci de ani, cred. Foarte sigur pe el şi destul de autoritar, genul dominator. Dar dacă m-ai pune la curent cu ultimele noutăți? reluă ea. Ce s-a întâmplat interesant aici, în timpul absenței mele?

- Oh, nimic senzațional. Stii că şeful nostru, bătrânul profesor James a făcut un infarct?

Distinsul profesor James Beltane era chirurg consultant la Trinity de mulți ani.

- Da, replică Joanna, s-a întâmplat înainte de plecarea mea în concediu. Cum se simte?

- Este în convalescență. Nu cred că-l vom revedea curând. în fine, suntem foarte mulțumiți de înlocuitorul lui.

- Ah, da? Cine este?

- Fiul lui, Giles. Este exact ca tatăl lui, doar mai tânăr.

Multă prestanță şi foarte chipeş.

Joanna pocni din degete.

- Iată de cine îmi amintea.

- Despre cine vorbeşti?

- Despre domnul care mi-a scos maşina de pe calea ferată. Mi-a spus că era aşteptat undeva şi că poate era vorba de viață sau de moarte. Am crezut că râdea de mine, dar poate fusese chemat aici de urgență.

- Ei bine, nu vei întârzia să afli, nu-i aşa? Vă veți vedea obligatoriu în timpul serviciului.

- Da, într-adevăr...

Ea începu deodată să râdă încet.

- Şi eu care i-am trimis un sărut, când m-a depăşit.

- Asta te va învăța minte. Ce-ai mai făcut în timpul acestor cincisprezece zile?

- Am fost la una sau două serate cu Adrian, fiul pe care Malcom l-a avut din prima căsătorie. N-am nimic pentru el, dar ne considerăm puțin ca frate şi soră. Mi-am revăzut de asemenea câțiva prieteni de la Saint-Martin. Ei m-au pus la curent cu ultimele bârfe. Iți aminteşti de acel intern cu care trebuia să mă căsătoresc?

Gail încuviință.

- Ichipuieşte-ți că nu mai este acolo. Mă felicit că m-am trezit la timp.

Imaginea seducătorului irlandez, cu părul lui blond şi ochii albaştri, îi apăru în fața ochilor. Fusese de o naivitate. Ii trebuise destul timp înainte de a-şi da seama că Shaun n-avea nici o intenție să se angajeze într-o relație stabilă şi durabilă.

Fidelitatea nu intra cu siguranță în obiceiurile lui.

Işi termină cafeaua şi se ridică.

- Bun, acum te las. încă n-am despachetat şi vreau să-mi spăl părul. începi dimineață, mâine?

- Din păcate. Si tu?

- Nu, înainte de prânz.

- Apropo, se organizează o serată, o informă Gail. Intenționezi să participi?

- O serată în onoarea cui?

- Medicii din Serviciul Urgențe au decis că trebuie să se cunoască mai bine cu noi ceilalți. Se simt puțin izolați şi este adevărat că asta ar uşura lucrurile când ştii cu cine ai de-a face.

- Da, este drept, aprobă Joanna. Asta va depinde de lucrul pe care-l vom avea. Dacă n-o să fiu prea obosită, aş veni.

***

La începutul după-amiezii, în ziua următoare, Joanna îşi reluă serviciul. în rochia albastră de uniformă, cu părul blond strâns la ceafă, era imaginea însăşi a vitalității.

Doamna Judd, supraveghetoarea, îşi întâmpină infirmiera cu un zâmbet călduros.

- Bună ziua draga mea, eşti strălucitoare. Ai avut un concediu plăcut?

- Da, mulțumesc. Si dumneavoastră, ce mai faceți?

- Nu prea rău dar aş avea o mare nevoie de câteva perechi de brațe suplimentare, în această dimineață.

Intr-o dispoziție de obicei calmă, doamna Judd părea puțin nemulțumită.

- Nu mai avem nici un post liber, explică ea. A fost un

accident, noaptea trecută. Am primit trei dintre răniți şi deja am fost obligată să amân trei intervenții care erau programate mâine. Nu-mi place asta, dar n-am avut de ales, nu mai avem loc, adăugă ea resemnată cu o ridicare din umeri.

Echipa de la jumătatea zilei se adună. Răsfoindu-şi agenda, doamna Judd le informă despre starea pacienților care fuseseră admişi, cea mai mare parte, în timpul concediului Joannei.

- ... Toți răniții din noaptea trecută sunt sub perfuzie, încheie supraveghetoarea. Cred că medicii vor trece să-i examineze azi.

Ea îi aruncă o privire Joannei.

- Eşti la curent cu ce s-a întâmplat profesorului Beltane? se informă ea.

- Da, nu este un noroc.

- Intr-adevăr. De când îl cunosc, nu l-am văzut niciodată bolnav. In fine, dacă este înțelegător ar trebui să se restabilească destul de rapid.

Ea îi întinse cheile farmaciei.

- Bine, acum mă duc să prânzesc. Mai este de făcut distribuirea medicamentelor. Carol o să te ajute.

Doamna Judd îşi adună lucrurile şi dispăru curând în timp ce infirmierele se grăbiră să execute ceea ce le ceruse.

Ca întotdeauna cu ea, serviciul funcționa la perfecție. Sub rezerva că Joanna nu era cu adevărat mulțumită de starea uneia dintre accidentații din ajun, tânăra Lucy Rhodes. Ea suferise o rezecție a splinei şi părea febrilă. Rondul lor fiind terminat, o lăsă pe Carol să aranjeze căruciorul şi instrumentele lor şi se reîntoarse la căpătâiul ei.

Acolo, se asigură că perfuzia funcționa, verifică dacă

pansamentele erau curate şi apelă la ajutorul unei îngrijitoare ca să-i schimbe cearşafurile şi s-o răcorească.

Revenise în birou şi se pregătea să studieze câteva dosare când sosiră doctorii. Peter Green, chirurgul şef, însoţit de internul lui, Steve Marks, erau şi unul şi altul în bluze albe. Al treilea, care etala o vestă superbă de piele de căprioară şi un pantalon de catifea de aceeaşi culoare, nu era altul decât Giles Beltane.

Joanna se ridică să-i întâmpine şi-l văzu ridicând sprâncenele.

- Bună ziua, Joanna, zise Peter. Doamna Judd nu este aici?

- Nu, este plecată la masă. Pot să vă fiu de folos?

- Da. Oh, presupun că nu-l cunoşti încă pe domnul Beltane, reluă el părând că-şi aminteşte că tocmai se întorcea din concediu. Iat-o pe domnişoara Leigh, profesore.

- Ah, murmură Giles Beltane cu un aer amuzat, şoferiţa cu ochi albaştri.

- Poftim?

Peter părea destul de surprins şi Joanna, cu obrajii îmbujoraţi, crezu că este bine să-i explice.

- Ne-am întâlnit deja ieri, dar prezentările n-au fost făcute. Maşina mea s-a defectat, iar domnul Beltane m-a ajutat s-o pornesc.

- Hmm, femeile şi automobilele, ai avea cu ce să scrii un roman.

Giles Beltane făcu o pauză cu un licăr maliţios în adâncul ochilor verzi.

- Bun, acum ce-ar fi să mergem, sugeră el brusc. Ştiţi desigur că am oroare să pierd timpul.

Ceilalţi doi schimbară zâmbete de înţelegere în timp ce

Joanna îi privea pe rând fără să încerce să-şi ascundă surprinderea.

- Vreți să faceți într-adevăr un tur general? se miră ea.

Era duminică şi majoritatea bolnavilor aşteptau vizite.

- Nu, nu, linişțiți-vă domnişoară, replică Giles Beltane pe un ton exagerat de răbdător. Numai rănițiii de ieri. Sunt probleme?

- Nu, nu cred, deşi Lucy Rhodes încă mai are temperatură, îl informă Joanna.

Cu un pas uşor, îi conduse la căpătâiul ei. Era preferabil să uite precedenta lor întâlnire, hotărî ea. Acest domn poate avea o părere proastă despre femeile la volan, dar ea nu va avea nici un fel de dificultate să-i dovedească faptul că era o excelentă infirmieră.

Sau mai exact, n-ar trebui să aibă. Ii plăcea meseria şi o exercita cu toată competența care se aştepta de la ea. Necazul a fost că în timpul acestei vizite, de fiecare dată când privirea lui se încrucişa cu a ei, se tulbura şi se simțea la fel de nervoasă ca o începătoare. Destul cât să strice evident o imagine.

Capitolul 2

După ce examinaseră cei trei răniți, medicii se întoarseră în birou.

- O tânără fermecătoare, Lucy Rhodes, observă Peter. Si foarte inteligentă. îmi pare rău pentru logodnicul ei.

- De ce? Ce i s-a întâmplat? întrebă Joanna.

- El era cel ce conducea. A murit.

Ochii ei se măriră de milă şi de stupefacție.

- Dumnezeule! Nu ştiam.

- Arme ucigătoare, maşinile, comentă Giles Beltane punându-şi semnătura în josul notelor ei.

Un gând îngrozitor trecu deodată prin mintea Joannei. Dacă ea nu l-ar fi întârziat, ar fi fost oare în măsură să-l salveze pe acest tânăr? Era ceva ce nu dorea să aibă pe conştiință

Doamna Judd reveni de la masă tocmai în acel moment şi se amestecă în discuție. în acelaşi timp, Joanna fu anunțată de altă infirmieră că trebuia să schimbe flaconul de la transfuzia lui Lucy Rhodes şi se ghrăbi să dispară.

Această operație terminată, întârzie câteva clipe la capul tinerei paciente sub pretextul că supraveghează perfuzia. Voia să încerce s-o reconforteze şi să-i arate simpatia ei, dar nu prea ştia cum.

- Lucy, murmură ea în fine, am aflat despre prietenul dumitale. Imi pare sincer rău.

Buzele lui Lucy începură să tremure.

- Toată. toată lumea spune că este mai bine aşa. dar, oh, este atât de nedrept, bâigui ea.

- Da, ştiu. Ințeleg foarte bine ceea ce simți.

Cu un nod în gât, Joanna făcu o pauză.

- Cum s-a produs accidentul? reluă ea apoi.

- Un. nebun ne-a depăşit. O maşină venea din față şi au intrat în coliziune. N-am putut să-i evităm. Tony. Tony a rămas înțepenit în spatele volanului.

Acum că începuse, Lucy părea uşurată să vorbească. Avea nevoie să se destăinuie, să-şi descarce sufletul şi Joanna o ascultă cu atenție, strecurând ocazional câteva cuvinte de consolare. Ea află că tânărul era student la medicină, ceea ce făcea această întâmplare tragică şi mai cumplită.

Primii vizitatori soseau şi o doamnă se îndreptă spre ea, cu un buchet în brațe.

- Iat-o pe mama mea, murmură Lucy tamponându-şi ochii. Nu trebuie să vadă că am plâns.

Joanna se întoarse s-o întâmpine.

- Bună ziua doamnă Rhodes, declară ea, medicii tocmai au examinat-o pe Lucy. Sunt foarte mulțumiți de modul cum a evoluat starea ei.

- Da, asta mi-au spus şi mie, replică ea, cu figura totuşi marcată de îngrijorare.

Ea se aplecă să-şi sărute fiica.

- Cum te simți, draga mea?

Lucy schiță curajoasă un zâmet.

- Hmm, nu prea rău. Ce trandafiri frumoşi!

- Sunt splendizi, întări Joanna. Aşteptați, mă duc să-i pun într-o vază.

Scăpând-o pe doamna Rhodes de flori, ea le părăsi pe amândouă.

Dacă trandafirii erau frumoşi, ei nu erau fără spini. Joanna descoperi asta în detrimentul ei când se înțepă vrând să smulgă câteva frunze ca să-i aranjeze mai bine în vază. După ce-i pusese pe noptiera lui Lucy, se reîntoarse în birou.

Doctorii plecaseră şi doamna Judd îşi făcea de lucru clasând documente.

- Ah, Joanna, spuse ea ridicând uşor capul, vom avea o nouă stagiară începând de mâine. Nu voi fi aici, am câteva zile libere, ai grijă să vă ocupați de ea.

- Da, bineînțeles.

Joanna îşi inspecta vârful degetului şi-l duse la buze.

- Ce ai? întrebă doamna Judd. Te-ai tăiat?

- Nu, m-am înțepat într-un spin. Acum pot să cobor să-mi beau ceaiul?

- Bineînțeles, draga mea, alții deja sunt acolo.

Steve Marks, internul lui Peter Green, o întâlni la cafea. Işi luară tăvile şi se aşezară împreună la o masă.

- Ştii că sunt mulțumit să te revăd, Joanna, remarcă el. Incepeai să ne lipseşti.

- Oh, te rog!

Ea desfăcu ambalajul batonului de ciocolată, îl rupse în două şi îi oferi jumătate.

- Te asigur! potestă el între două înghițituri. Nu că noi am avea timp să ne plictisim, observ doar. M-am culcat după ora două de dimineață. Sunt complet istovit. Şi Beltane care mai

are încă energie din belşug, chiar după ce s-a întâmplat în noaptea asta, este deprimant.

Joanna amestecă pe gânduri în cafeaua ei.

- Vorbeşti despre accident?

- Da. Serviciul „Urgențe“ era plin. Doi răniți au fost trimişi la neurologie şi trei la ortopedie, plus cei care au fost admişi în serviciul nostru.

- Logodnicul lui Lucy Rhodes. când a sosit exact?

- El avea multiple leziuni interne. A murit în ambulanță. Nimeni n-ar fi putut să-l mențină în viață, oricum, nici chiar marele Giles.

- Oh, înțeleg.

Joanna în ciuda circumstanțelor, se simți uşurată. Dacă tânărul murise în drum spre spital, dacă l-ar fi întârziat sau nu pe chirurg asta n-ar mai fi schimbat nimic.

- Cum te înțelegi cu Beltane? se interesă ea. Consideri că e bun?

- Da, foarte bun. Este mai mult decât la înălțime. Si el nu încearcă să-i umilească pe alții.

- Este în interesul lui dacă vrea să obțină cooperarea lor. Nu suport medicii care au o părere prea bună despre persoana lor.

Steve o privi o secundă şi schiță o grimasă.

- Iată un comentariu mai degrabă acid. Din partea ta este uimitor. Am crezut de altfel că am observat o mică tensiune între voi doi, adineauri.

- Nicidecum, replică ea.

- în orice caz, are un succes nebun. Toate doamnele din blocul operator se supun necondiționat voinței lui. Dar atenție, el nu apreciază amabilitatea afectată. Dacă faci o prostie schifoselile nu te vor duce la nimic cu el.

El luă a doua bucată de ciocolată.

- N-o mănânci, nu-i aşa?

- Oricum, îmi este egal. Si n-am obiceiul să fac pe creaturile slabe şi fără defecte, aşa cum ştii, răspunse ea cu un zâmbet larg.

- Voiam să te previn, asta-i tot. N-aş vrea ca mica ta frumoasă inimă să sufere. Pare că exercită un soi de fascinație asupra sexului slab. Spune-mi, vii la serata de la „Urgențe“?

Joanna îşi strânse buzele cu un aer evaziv.

- Gail mi-a vorbit despre asta, dar voi vedea cum mă voi simți la sfârşitul zilei.

- Oh, haide, forțează-te puțin. Trebuie să încurajăm acest gen de inițiativă.

- Nu spuneai că eşti istovit? suse ea pe un ton ironic.

- Tocmai. Nu este nimic mai bun decât o petrecere bună să pui pe cineva pe picioare.

- De acord, m-ai convins. Puțină relaxare nu-mi va face rău nici mie.

Doamna Judd şi majoritatea personalului părăsind lucrul lor la patru şi jumătate, nu mai rămâneau decât trei infirmiere şi o auxiliară ca să asigure îngrijirile de seară. Când terminară, Joanna întocmi raportul şi la ora nouă seara, Delphine Dupont sosi să preia schimbul.

- Serul pentru Lucy se găseşte în frigider, declară Joanna după ce o pusese la curent cu situația. Sunt două flacoane, suficient pentru această noapte. Şi cum toate paturile sunt ocupate, ar trebui să fii mai liniştită decât ieri seară.

Delphine, o franțuzoaică încântătoare cu ochi negri, ridică din umeri.

- Sper, replică ea în engleza ei ezitantă. A fost o nebunie. Toți pacienții se trezeau cerând ceva. în fine, nu poți să faci nimic, nu-i aşa?

Joanna râse slab.

- Aşa-i, în felul acesta eşti sigură că n-o să ațipeşti! Bine, te las, i-am promis lui Steve să trec pe la Urgențe, la serată.

- Transmiteți-i toate cele bune din partea mea. A fost fantastic ieri seară.

Ochii negri ai Delphinei străluciră brusc altfel.

- Cât despre domnul Giles, să nu mai vorbim!

Joanna îi aruncă un mic surâs malițios.

- Nu visați prea mult, se pare că este complet imunizat împotriva femeilor.

- Poate că nu-i place să amestece lucrul cu plăcerea dar.

Delphine o avertiză cu un deget.

- ... este un temperament, nu-i aşa?

- Da, fără nici o îndoială, admise Joanna. Acum plec, pe mâine!

Grăbind pasul să se întoarcă la cămin, Joanna nu se putu stăpâni să nu se gândească la un alt „temperament“ care-i răscoli inima: doctorul Shaun Cassidy. Strălucitoare

personalitate şi seducător desăvârşit, nu-i fusese greu să sucească repede capul unei tinere infirmiere încă foarte impresionabilă. Slavă Domnului, nu era pe punctul să

facă aceeași greșeală. Și dacă Giles Beltane era bărbatul care preferă relații strict profesionale în locul glumelor, asta-i convenea perfect.

Indată ce ajunse în cameră, făcu un duș și se pregăti pentru cocteil. Optând pentru un pantalon negru și o bluză de mătase roșu aprins, își perie părul pe care-l prinse cu o panglică de catifea. O dată machiată, cu o pereche de cercei în urechi, verifică în oglindă cum arăta și începu să se simtă dispusă să se amuze.

Căminul medicilor se găsea la extremitatea unei alei a spitalului. Tăind prin parcare, era la distanță de cinci minute pe jos de la căminul ei.

Când a împins ușile batante, era pauză și Joanna încercă să recunoască fețele familiare prin mulțime. Zgomotul era practic la maximum și râsetele și vocile se amestecau într-o atmosferă veselă și animată.

Un bărbat tânăr înalt, brunet, se îndreptă spre ea.

- Bună seara, aveți un aer puțin pierdut. Dați-mi voie să mă prezint: Alex Hill. Sunt unul din medicii de la Ugențe.

Joanna îi răspunse cu un zâmbet.

- Bună seara, Joanna Leigh, lucrez în serviciul de medicină generală.

- Incântat să vă cunosc, Joanna. Cunoașteți pe unii dintre colegii mei?

- Nu, sau numai din vedere, deși probabil am vorbit la telefon într-un moment sau altul.

- Veniți să beți ceva.

O prinse de cot și o conduse spre bar, în spatele căruia erau

doi din colegii lui.

- John, iat-o pe Joanna, declară el. John este infirmierul nostru şef, urmă el. Omul cheie din tot serviciul; fără care mă întreb ce-am deveni.

- Nu-l ascultaţi, Joanna, replică John, are întotdeauna tendinţa să exagereze. în orice caz sunt încântat că aţi venit. Vă servesc o cupă?

Umplu un pahar cu şampanie şi i-l întinse. Sprijinit de tejghea, Alex o privea cum lua o înghiţitură cu un interes nedisimulat.

- Sunteţi un produs al Trinity? se informă el.

- Nu, nu sunt aici decât de şase luni. M-am format la Saint-Martin.

- Ah, da? Am un prieten care era intern acolo, Shaun Cassidy. Numele lui vă spune poate ceva?

Joanna era cât pe ce să se înece cu şampania.

- Da, într-adevăr, replică ea forţându-se să-şi revină în fire.

- Avea o reputaţie de donjuan. Nu ştiu dacă mai bântuie pe acolo.

Era tot de ceea ce avea nevoie. De ce trebuia ca fantoma lui Shaun să apară tocmai când se gândea că-l dăduse definitiv uitării?

- Nu, am aflat că nu mai este acolo, declară ea cu un ton care lui i se păru puţin crispat.

Din fericire, John puse capăt acestei discuţii cerând noutăţi despre răniţii transferaţi în serviciul lor şi continuară să vorbească apoi despre muncă până ce Alex chemă pe altcineva şi Steve veni s-o smulgă de la bar.

- Aproape renunțasem, observă el. Hai să dansăm.

Ajutându-se de coate, îşi făcură loc în jurul lor şi începură să danseze pe una din melodiile de succes ale momentului.

- Oh, apropo, Delphine îți transmite complimente, îşi aminti deodată Joanna. S-ar părea că ai fost fantastic ieri seară, adăugă ea cu un aer ironic, deşi habar n-am ce înțelege prin asta.

El ridică o sprânceană,perplex.

- A spus asta? în acest caz, mă voi întoarce poate s-o văd imediat.

- Te credeam obosit.

- Nu destul ca să las să treacă o ocazie ca asta.

- Ah bărbații, sunteți toți la fel, exclamă ea cu o prefăcută exasperare.

- Sesisez oare un anumit cinism din partea ta?

Ea strâmbă din nas.

- Să admitem că n-aş supraviețui fără îndoială în această junglă fără a fi conştientă de câteva realități.

- Ce vrei, draga mea, este bătrânul Adam care doarme în noi. Nu poți merge împotriva naturii.

Joanna râse.

- Foarte bine, Casanova, încearcă-ți norocul cu Delphine. Voi găsi pe altcineva să se ocupe de mine.

Melodia ajunsese la sfârşit.

- Oricum, sunt de gardă, replică el, deci este preferabil să urc ca să mă asigur că nu este nevoie de mine. Te revăd aici

peste un moment.

Joanna o zări pe Gail în compania câtorva persoane din blocul operator şi se duse spre ea. Printre ei era Dorian Hardy, noul anestezist, un blond de vreo treizeci de ani cu un început de calviție şi un umor muşcător.

- Şi dumneata, Joanna, o întrebă el pe un ton poznaş, ce gen de faptă eroică ți-ar plăcea să îndeplineşti?

- Oh, nici una. Prefer să nu mă fac remarcată şi să evit necazurile, răspunse ea cu dezinvoltură.

- Asta este şi filozofia mea.

El făcu o pauză şi o cercetă din cap până în picioare.

- Totuşi, n-ai nimic şters, remarcă el. Şi iată pe altcineva în aceeaşi situație, adăugă el, privirea lui fixând un punct în spatele ei. Bună seara, Giles.

Toți se întoarseră să-l salute pe chirurg. Joanna îl zărise îndată ce intrase. Giles Beltane avea prea multă prezență ca să treacă neobservat. Il remarcase discret în timp ce circula prin mulțime şi făcea eforturi să fie amabil cu toată lumea. Ceea ce n-o împiedică să-şi simtă stomacul cum se strânge când se apropie de ei.

Se schimbară amabilități şi după câteva preliminarii, Joanna se găsi brusc obiectul curiozității lui. Ochii lui verzi îi căutau pe ai ei.

- Aşadar, v-aţi întors din concediu. Unde aţi fost? se informă el.

- Doar acasă, de data asta, răspunse ea. Am avut o căsătorie în familie.

- Şi unde-i asta, „acasă“?

- In Chelsea.

Sub insistenţa privirii lui, pulsul ei, începu să bată mai repede şi se lansă în explicaţii ample în speranţa că înfrânge această tensiune.

- Recepţia a avut loc la bordul unei şalupe pe Tamisa. A fost fantastic!

- Asta trebuie să fie la modă în acest moment, interveni Tasmin, supraveghetoarea blocului operator. N-a fost vorba de o cântăreaţă care s-a căsătorit şi ea pe un vas? Rachel Gibson, dacă nu mă înşel, nu?

- Da. Rachel este sora mea, recunoscu Joanna cu un zâmbet slab. A fost un eveniment foarte mediatizat.

Plecându-şi ochii, inspectă punctul dureros din vârful degetului înainte de a-l suge delicat.

- Sunteţi cu siguranţă foarte diferite una de alta, observă Giles.

- Noi nu suntem decât surori vitrege, preciză ea. Dar într-adevăr, eu fac o excepţie în sânul clanului nostru. Ei sunt cu toţii în lumea spectacolului în afară de mine.

In general, părea că discuţia se purta între ea şi el. Ea se interesă din nou de deget.

- Ce vă deranjează la acel deget? întrebă el.

- M-am înțepat cu un trandafir în această după-amiază.

- Lăsați-mă să văd.

îi luă mâna şi i-o examină cu atenție, gest care o agasă, cel puțin tot atât de mult cât o punea în încurcătură.

- Simt ceva, urmă el apăsând pe extremitatea falangei ei. Vreun spin?

Tasmin izbucni în râs.

- Nu contra mea! Nu este genul de accesoriu pe care să-l aduci la o serată.

Joanna încercă să-şi retragă mâna.

- Nu-i nimic, îl voi scoate când mă întorc la mine.

- Este preferabil să scăpați de el imediat. însoțiți-mă la Urgențe.

Ea ridică ochii spre cer.

- Vă rog, nu este nevoie să faceți o întreagă poveste pentru un lucru atât de mic.

- Lucrurile mici pot provoca mari probleme. Veniți!

Fără alte discuții, o luă de umeri şi o conduse în direcția ieşirii în timp ce râsetele izbucneau în spatele lor.

- Această manifestare de autoritate nu era deloc necesară, protestă ea. M-ați ridiculizat.

- Nu, dumneavoastră v-ați ridiculizat, o corectă el. Nu aveați decât să mă urmați de bunăvoie şi nimeni n-ar fi observat.

Ținând-o zdravăn de mână, o ghidă pe un coridor lung.

- Presupun că sunteți vaccinată contra tetanosului?

- Da, replică ea sec. Am oroare când mi se dau ordine.

- Dumnezeule, un caracter rebel! Iată ceva care promite să

fie interesant.

Nici o replică destul de virulentă nu-i veni în minte. Va găsi probabil una într-o jumătate de oră când va deveni inutilă, deoarece avea intenția să termine cât mai repede cu el.

- Puteți să-mi dați drumul, declară ea cu un aer demn. Nu voi încerca să fug.

- Iată-vă în fine rezonabilă, o ironiză el, dar n-a lăsat-o înainte de a ajunge în departamentul de Urgențe.

La această ora din noapte, peste tot era linişte. Supraveghetoarea îşi ridică sprâncenele văzându-i că traversează coridorul dar Giles o linişti cu un zâmbet şi o împinse pe Joanna în primul cabinet de consultații pe care-l găsiră.

- Aşezați-vă, îi ceru el.

Ea se execută cu un oftat de resemnare în timp ce el lua un ac hipodermic şi-i sfâşia ambalajul. Apoi, strângându-i degetul între ale lui, îl înfipse în locul unde ghimpele era înfipt şi nu întârzie să-l extragă.

- Ei bine, ăsta este, am prins vinovatul.

I-l arătă înainte de a aplica o doză bună de antiseptic.

- Bun, acum încetați să mai faceți figura asta şi mulțumiți-mi.

Mulțumesc, replică ea cu răceală şi se ridică să plece.

El făcu o grimasă amuzată.

- Dacă îmi amintesc bine, ultima dată când v-am făcut un serviciu am avut dreptul la un sărut, sublinie el.

- Asta a fost înainte să ştiu cine sunteți.

- Dacă ați fi ştiut, s-ar fi schimbat ceva?

- Probabil că nu, i-o întoarse ea. Era vorba de un simplu reflex din partea mea.

- Hmm... şi eu care credeam că îmi erați sincer recunoscătoare!

El se întrerupse, îi luă mâinile şi le inspectă atent.

- De ce vă roadeți unghiile? Munca vă produce necazuri?

Ea ar fi trebuit să se aştepte că va remarca îşi retrase repede mâinile şi le înfundă în buzunare.

- Nu, deloc. Si eu n-o fac. în fine, nu tot timpul. Numai când mă gândesc la anumite lucruri.

Joanna n-avea nici o dorință să prelungească această întrevedere între patru ochi. Siguranța şi aerele lui superioare îi displăceau, se simțea stânjenită şi stângace.

- Mergem? sugeră ea.

- De acord. Vă duc înapoi la serată.

Nu se punea cu siguranță problema să se întoarcă acolo, deoarece el hotărâse astfel. îşi consultă ostentativ ceasul.

- Nu cred că este necesar. Se va termina curând. Oricum, îmi ajunge pentru azi. încep devreme mâine dimineață.

- Cum doriți.

Părăsiră culoarele liniştite ale serviciului. Cerul era presărat de stele când ieşiră în aerul proaspăt al nopții. Joanna se întoarse în direcția parcării şi Giles mergea în spatele ei.

- Ați venit cu maşina? se informă el.

- Nu, pe jos. Locuiesc la căminul infirmierelor.

- Oh, în acest caz, ar fi mai bine să vă însoțesc.

- Nu este nevoie, într-adevăr nu este departe, protestă ea.

- Imaginați-vă că vi s-ar întâmpla ceva după ce v-aş părăsi. Ce credeți că aş simți?

Ea îşi stăpâni râsul, cucerită de un asemenea simț al umorului.

- Uşurare, fără îndoială, la ideea de a nu vă mai împiedica de mine. Presupunând că asta vă afectează în vreo măsură, i-o întoarse ea.

- Hm.

El îi aruncă o privire piezişă.

- Nu sunt dintre aceia care se bucură de moartea celor mai răi duşmani ai lor, cu atât mai puțin de a unei mici infirmiere obosite.

Merseră câteva momente fără să spună nimic înainte ca el să reia brusc:

- Vă place la cămin?

- Oh, nu este rău şi mai ales este foarte practic.

Acum că terminaseră să se înfrunte şi când el părea că voia să se arate agreabil, nu vedea nici un motiv să nu-i răspundă la fel.

- La Londra, urmă ea, împărțeam un apartament cu două prietene, era mai simpatic.

Se opri pentru a-i arunca o privire pe furiş.

- Şi dumneavoastră, întrebă ea, unde erați înainte de a veni aici?

- Am petrecut câtva timp în Orientul Mijlociu.

- Boala tatălui dumneavoastră a fost motivul revenirii în Anglia?

- Nu, deja revenisem şi trebuia să lucrez cu el oricum. Trebuie să recunosc că după masacrul din Liban am apreciat revenirea în țara noastră înverzită.

- Imi închipui, mai ales că regiunea este încântătoare. Există locuri foarte frumoase în apropierea fluviului. Apa m-a atras întotdeauna, poate pentru că fac parte din zodia peştilor, adăugă ea glumind.

El începu să râdă.

- Să nu-mi spuneți că dați crezare acestor prostii!

- Imi citesc mereu horoscopul, replică ea pe un ton nepăsător. Dacă-mi este favorabil, sunt bine dispusă toată ziua, altfel decretez că sunt prostii.

- Asta se cheamă logică feminină, nu-i aşa?

Ajunseră în fața intrării în cămin.

- Ei bine, adăugă el, în interesul fiecăruia, să sperăm că astrele vă rezervă veşti plăcute pentru mâine. Bună seara, Joanna.

Cu un mic zâmbet arogant, se întoarse pe călcâie şi-şi reluă drumul în sens invers.

Timp de câteva secunde, Joanna îi urmări silueta înaltă cu privirea apoi se grăbi să urce în camera ei, comportamentul lui disprețuitor inspirându-i două sau trei reflecții pe care nu le-ar

găsi probabil măgulitoare.

Ințelegea ce vrusese Steve să-i spună apropo de puterea de seducție a lui Giles Beltane. Era incontestabil că avea ceva. Personalitățile puternice cu caracter dominator se dovedeau deseori fascinante. Mai ales când combinau asprimea şi cu o anumită gentilețe, ca aceea pe care o manifesta față de pacienții lui. Acest gen de detalii avea tendința de a şterge totul. Şi apoi dacă lucrase în Liban, era o probă de generozitate.

Oricum ar fi, nu prezenta nici un pericol pentru Joanna. Nu era gata să cedeze farmecelor unui bărbat gata să-şi impună voința aproape întotdeauna, dar nu exista nici un motiv să nu întrețină relații profesionale satisfăcătoare.

Se pregătea de culcare când bătu cineva la uşa ei. Era Gail.

- Ah, te-ai întors!

Ochii ei negri reflectau curiozitate.

- Noi ne întrebam ce putea Giles să-ți facă.

- Nimic care să merite să apară într-un ziar, te asigur. Mi-a ascos spinul apoi am hotărât că era prea târziu să ne întoarcem la serată.

Gail făcu o strâmbătură amuzată.

-Ai fost cumva decepționată? în orice caz, serata a fost reuşită, nu? Cum l-ai găsit pe Dorian?

-Arată bine.

- Pari cam lipsită de entuziasm.

Joanna schiță un zâmbet.

- Mă cunoşti, am devenit extrem de neîncrezătoare după ultima mea experiență. Dar asta nu te influențează, totuşi.

îşi înăbuşi un căscat.

- Ascultă, trebuie să dorm, altfel n-o să pot să mă trezesc mâine dimineață.

- De acord, aveam ceva să-ți spun, dar poate să aştepte. Noapte bună.

După ce şi-a potrivit ceasul să sune la ora şapte, Joanna se strecură în aşternut şi, înainte de a adormi, trecu în revistă evenimentele zilei; mai ales cele mai recente. într-un mod ciudat, părea că Giles Beltane era complet dominat de întâmplarea de la întoarcerea la spital în asemenea măsură încât până în momentul când subiectul apăruse în discuție, astă seară, căsătoria lui Rachel şi plecarea mamei ei şi a lui Malcom îi ieşiseră din minte. în mod normal, n-ar fi încetat să se gândească la asta. Ea era întotdeauna puțin nostalgică după aceste reuniuni familiale, dar de data asta, altceva îi acaparase mintea.

Capitolul 3

în absenţa doamnei Judd, Joanna avea responsabilitatea serviciului şi astfel n-avea deloc timp să se gândească la altceva decât la lucrul ei.

între dosare de completat, fişe de regim, comenzi de materiale şi medicamente de expediat la intendenţă şi rezultatele analizelor de clasat, nu realiză când trecu dimineaţa.

Era ora prânzului bolnavilor când doctorii sosiră. Nu erau decât doi, Peter Green şi Steve. într-un fel, Joanna fu uşurată că Giles Beltane nu era cu ei. După mica lor ciocnire din ajun, se felicita că avea un răgaz înainte de a fi obligată să-l revadă.

- Bună ziua, v-aţi ales bine momentul! le aruncă ea.

- Ah, sunteţi în curs de a servi masa, asta-i? îmi pare rău, se strâmbă Peter, dar clinica a durat mai mult decât prevăzusem în această dimineaţă.

Vizita se desfăşura totuşi fără piedici, chirurgul scuzându-se faţă de pacienţi că le-a întrerupt masa, apoi totul s-a terminat în birou prin punerea la punct a muncii de toate zilele şi o ceaşcă de ceai.

- Există un anumit domn Montagu la Urgenţe pe care Giles vrea să-l aducă aici, declară Peter. Noi vom elibera trei paturi; imediat ce va fi unul pregătit, anunţaţi să-l aducă.

- Domnul Beltane intenţionează să vină în timpul zilei? întrebă Joanna.

- Nu cred. Ţine o conferinţă la şcoala de infirmiere.

- Toate domnişoarele acelea vor ieşi de acolo cu ochi visători, interveni Steve.

Joanna râse încet.

- Ce te face să crezi că toate suntem atât de sensibile la imaginea virilităţii? i-o întoarse ea.

- Cum? Tu nu eşti?

- Este mult timp de când sunt dezamăgită de această problemă. Acum, dacă aceşti domni au terminat, mi-ar plăcea să mă reîntorc la lucrul meu.

Peter se ridică de pe scaun.

- De acord. Anunţaţi Urgenţele pentru domnul Montagu.

Steve îi făcu poznaş cu ochiul coborând de pe colţul biroului pe care se aşezase şi dispăru în acelaşi timp cu chirurgul.

Gail era deja la mijlocul prânzului său când Joanna o găsi în sala de mese.

- Ce voiai să-mi spui, ieri seară? se informă ea în timp ce punea maioneză pe salata de orez.

- Ai fi tentată de ideea să împarţi o casă cu mine?

Joanna făcu ochii mari.

- De ce, ai auzit că se vorbeşte ceva?

- Da, în apropiere de Pangsbourne. Este vorba de cea a uneia din verişoarele mele.

Gail se întrerupse pentru a înghiţi ultima îmbucătură din tarta ei cu ouă, şuncă şi smântână.

- Soţul ei trebuie să se mute curând în Olanda, reluă ea. Ei ar prefera să-mi închirieze mie locuinţa mai ieftin, mai degrabă decât să rişte să nu-i poate scoate pe chiriaşi când vor dori să şi-o recupereze. Este la douăzeci de minute de aici cu maşina şi în plus ne-o vor lăsa mobilată şi echipată.

- Va fi minunat! exclamă Joanna. La ce dată va fi liberă?

- Nu ştiu exact, dar le-am promis să trecem pe la ei în timpul weekendului ca să vorbim. Când vei fi liberă?

- Duminică după-amiază, dacă-ți convine.

Joanna începu brusc să râdă şi Gail vru să cunoască motivul veseliei ei.

- Tocmai mi-am amintit ceva apropo de ieri seară, când Giles Beltane m-a condus. I-am spus că-mi urmăresc horoscopul şi el a râs de mine. Glumeam, bineînțeles, dar imaginează-ți că în această dimineață l-am citit şi apărea „că o schimbare de scenă" îmi va fi indicată.

Gail schiță un zâmbet.

- Oricum, nu te-ai certat cu el? reluă ea. Nimeni nu-i refuză niciodată nimic.

Joanna se încruntă.

- Imi imaginez că s-au făcut comentarii când m-a luat de la serată.

- Nu, deloc. Dorian ne-a explicat că Giles este aproape paranoic în privința riscurilor infecției. Se pare că soția lui a murit din cauza unei septicemii după ce s-a înțepat în picior cu o sârmă ghimpată.

Joanna fu foarte mişcată.

- Dumnezeule, murmură ea, este groaznic. Când s-a întâmplat?

- Acum câțiva ani. Dorian şi cu el erau împreună la Radcliffe în acea perioadă.

- Mă întreb dacă ăsta este motivul pentru care a plecat în Liban, declară Joanna gânditoare. Ca să uite.

Poate n-avea intenția s-o facă din zel, la urma urmei, în

ajun. Experiența lui personală îi arătase că nu trebuia niciodată să neglijeze nici o precauție.

Gail aruncă o privire rapidă la ceas.

- Bun, urc. Voi telefona verișoarei mele ca s-o avertizez că vom merge la ei duminică, de acord?

- Da, foarte bine.

Joanna a rămas să bea o cafea înainte de a se întoarce la postul ei, pradă unor sentimente diverse. Pe de-o parte, era foarte entuziasmată la perspectiva de a se muta şi pe de alta se gândea la ceea ce aflase despre Giles. Nu știi niciodată, reflectă ea, cum se formează caracterul cuiva.

După-amiaza se scurse rapid si la ora patru si jumătate predă cheile serviciului schimbului ei.

Afară era un timp superb. Trecând prin fața clădirilor scolii de infirmiere, se surprinse că se gândeşte la Giles si la conferința lui. Mai multe eleve coborau treptele peronului, cu clasoarele lor în mână. Judecând după voioşia exclamațiilor şi după comportamentul lor, era limpede că nu se plictisiseră.

Anumite expuneri, făcute de profesori eminenți la care Joanna asistase se dovediseră plicticoase. Avea impresia că nu era cazul cu Giles Beltane. In primul rând, el avea o voce profundă şi bine modulată şi apoi se exprima cu tot atâta uşurință câtă claritate. In plus, nu era dezagreabil să-l priveşti. Problema era că unele din aceste domnişoare încă deosebit de impresionabile riscau să dea mai multă atenție bărbatului decât mesajului său. In privința asta, poate că Steve avea dreptate.

Ea spuse „bună seara" la două fete pe care le avusese în stagiu în serviciul ei şi se grăbi în direcția căminului. N-avea

nici cea mai mică dorință să-l întâlnească dacă mai era în zonă.

Se gândi la tragedia care marcase viața lui şi la aceea care o afectase pe Lucy. Joanna terminase cu Shaun deoarece nu avea nici un viitor cu el. Dar când acest viitor exista, drumul destinului putea foarte bine să răstoarne totul. Poate că era preferabil să trăieşti de azi pe mâine, în acest caz. Asta era ce făcea mama ei. dar nu era fericită decât cu intermitențe. Ea cunoscuse perioade foarte grele când se despărțise de primii doi soți. Joanna ajunsese la concluzia că dragostea era un adevărat câmp de mine şi fericirea nu era niciodată garantată.

Gail sosise înaintea ei şi era deja schimbată. Prepară cafeaua în timp ce Joanna îşi scotea la rândul ei uniforma şi-şi punea un trening roşu.

-Am sunat-o pe verişoara mea şi este de acord pentru duminică, declară Gail. I-am spus că pe la ora cinci, pentru că ei trebuie să iasă după aceea.

- Perfect. Iți dai seama că asta ne va schimba viața, o casă adevărată numai pentru noi. Vom fi în măsură să invităm oameni şi apoi vom avea cel puțin spațiu. Ai chef să faci ceva, seara asta?

- Nimic care să ceară prea multă energie. Nu-mi mai simt picioarele.

Hotărâră prin urmare să meargă să cumpere mâncare de la un birt şi să revină apoi să mănânce în fața televizorului.

Joanna nu se supără să vadă sosind sfârşitul săptămânii. Fusese mai degrabă dificilă şi în plus domnul Montagu, pacientul lui Giles Baltane, murise. Operat pentru o leziune

intestinală, făcuse o cangrenă împotriva căreia antibioticele rămăseseră fără efect. A lăsat o văduvă îndurerată şi toţi din serviciu, inclusiv doctorii, au fost foarte deprimaţi de acest deces.

Joanna ştia că Giles efectuase frecvente incursiuni în serviciul lor, dar ea nu fusese acolo niciodată în acelaşi timp cu el. îşi imagina totuşi că trebuie să fie şi el foarte decepţionat de acest insucces.

Liberul ei de duminică după-amiază a fost binevenit şi se bucură s-o însoţească pe Gail la verişoara ei pentru a stabili detaliile cu privire la închirierea casei.

Au luat maşina lui Gail, deoarece ea cunoştea drumul. După ieşirea din oraş, un drum de ţară le conduse până la încântătorul orăşel Pangbourne, situat pe malul Tamisei. Au traversat centrul cu vechile lui case şi barajul, apoi Gail a luat-o la dreapta în direcţia unor mici loturi din împrejurimi.

- Am ajuns, anunţă ea oprind Wolkswagenul în faţa unei vile albe cu ferestre mari.

- Bine. aprobă Joanna scoţându-şi centura.

- Da. Nu este foarte mult timp de când s-au căsătorit şi este prima lor locuinţă, din cauza asta nu vor să închirieze oricui.

Ea clxonă, ceea ce o făcu pe verişoara ei Pam să apară imediat pe peron.

- Intraţi! le strigă ea cu un zâmbet călduros.

Precedându-le într-un salon cochet mobilat, le invită să bea o ceaşcă de ceai înainte de a le arăta celelalte camere.

- Jim riscă să întârzie, declară ea, dar putem foarte bine să ne înţelegem fără el. Las lenjeria şi vesela de toate zilele.

Totuşi, dacă asta nu vă supără, aş duce unele din cadourile noastre de nuntă în vestiarul de sus.

- Da, ar fi mai bine, consimți Joanna. N-ar trebui să spargem ceva.

- Pe de altă parte, există Willow, motanul, reluă Pam. Mi-e teamă că nu face parte din mobilier, dar este imposibil să-l luăm cu noi. V-ar deranja să vă ocupați voi de el? Este foarte plăcut şi o să vă las un stoc de cutii ca să-l hrăniți.

Cele două prietene susținând că vor fi bucuroase să aibă un animal, Pam le conduse să viziteze vila.

Parterul cuprindea o bucătărie în întregime echipată şi o sufragerie. Etajul se compunea din două camere zugrăvite în tonuri pastel, un vestiar şi o mare sală de baie.

Cuplul intenționa să plece peste cincisprezece zile.

- Când vom reveni vă vom anunța cu suficient timp înainte ca să vă mutați, declară Pam.

- Nici o problemă, replică Gail. In cazul cel mai rău, vom putea oricând să ne întoarcem la cămin.

Convenind să plătească chiria în fiecare lună prin virament bancar, se felicitară toate trei de acest aranjament şi Pam le conduse pe peron, nu fără să le promită c-o să le anunțe data exactă când vor fi în măsură să se mute.

Era cea mai frumoasă perioadă a anului, la sfârşitul primăverii şi înainte de începutul verii. Trandafirii erau în floare şi un parfum greu de liliac plutea în aer.

- Sunt într-adevăr încântată, oftă Joanna cu un zâmbet de mulțumire. Hai să ne sărbătorim evenimentul undeva.

- Excelentă idee, aprobă Gail. Cunosc un bar foarte

simpatic, la Goring. Ne vom simți acolo ca reginele.

Cinci minute mai târziu, se oprea în curtea unui han vechi. După ce comandară fiecare câte un Martini, ieşiră să-l savureze pe terasă.

în fața lor, pajiştile coborau în pantă dulce până la fluviu de unde numai murmurul lui paşnic tulbura liniştea.

- Nu este ăsta paradisul? întrebă Joanna, instalată confortabil într-un fotoliu din răchită.

- în întregime, nu mai lipseşte decât un erou frumos romantic să vină să ne ducă la bordul iahtului său, replică Gail, cu ochi visători.

- Oh, nu, asta ar strica totul. şarpele strecurându-se în grădina raiului. Trebuie să recunosc că o invidiez pe verişoara ta pentru acel adevărat cuib al dragostei. Să faci pe femeia de casă poate nu este dezagreabil, la urma urmei, dacă ai găsit bărbatul vieții tale.

- Asta-i toată problema. Dar sunt optimistă, nu trebuie niciodată să disperi.

Deocamdată, Joanna se considera foarte mulțumită de soarta ei. Nu cerea nimic în plus de la viață. Avea o slujbă care-i plăcea, câțiva buni prieteni şi nici o sechelă după pățania cu Shaun.

Din mulțimea de trandafiri risipiți pe gazonul verde, se ridica un parfum delicios care umplea aerul serii. Unii dintre ei erau de un galben portocaliu absolut splendid şi Joanna nu putu rezista să nu se ducă să-i miroasă.

- Sunt trandafiri de Ispahan, îi spuse ea lui Gail, revenind

să se aşeze după ce citise eticheta. Sunt splendizi, nu-i aşa?

Gail nu asculta decât pe junmătate. Atenția îi era fixată pe uşa restaurantului în cadrul căreia apăruseră doi bărbați. Absorbiți de conversația lor, înaintară pe terasă.

- Dacă nu greşesc, murmură ea, iată-l pe Giles Beltane.

- Unde?

Joanna se întoarse brusc să privească şi-şi ținu răsuflarea. Nu atât la vederea lui Giles Beltane în costum de pânză de in bej cât la vederea însoțitorului puțin mai scund decât el şi cu părul de un blond roşcat.

In acelaşi moment, cei doi bărbați întoarseră capul spre ele. Fără îndoială, toată lumea îi recunoscuse. Se opriră, schimbară câteva cuvinte, apoi Giles Beltane şi Shaun Cassidy se apropiară de masa lor.

Joanna închise ochii.

- Oh, nu, nu poate fi adevărat, murmură ea consternată.

Capitolul 4

Gail râse uşor.

- Inutil să iei această expresie consternată pentru că Giles vine să ne spună „bună seara".

- Asta nu-i din cauza lui, replică Joanna.

N-avea timp să-i dea explicaţii mai detaliate. Shaun înainta deja spre ea, cu un zâmbet larg pe buze.

- Ei bine, exclamă el, ce surpriză!

El se aplecă s-o sărute în timp ce ea se forţă să-şi ascundă stânjeneala în spatele unei uimiri bine jucate.

- Shaun! Ce faci aici?

- Acum sunt generalist şi m-am stabilit în regiune. Domnul Beltane mi-a spus că lucraţi amândoi la Trinity, urmă el, incluzând-o şi pe Gail în zâmbetul lui

Aparent foarte în largul ei, Joanna făcu prezentările şi Gail răspunse adecvat. Cât despre Giles, după ce le salută politicos şi pe una şi pe alta, îl lăsă pe volubilul lui însoţitor să susţină conversaţia. Totuşi, întâlnindu-i pe ascuns privirea, Joanna simţi că îi ghicise tensiunea.

Se dojeni în sinea ei. Ce noroc! De ce din toată Anglia, trebuise ca Shaun să se hotărască să se stabilească tocmai aici?

- Vă cunoaşteţi de mult timp, amândoi? se informă ea preocupată să menţină o aparenţă de sociabilitate.

- Nu, ne-am cunoscut la o comisie regională, explică Giles. Dar dacă am înţeles bine, îl cunaoşteţi pe Cassidy de la Saint-Martin?

- Da, am fost foarte buni prieteni, nu-i aşa Joanna?

Shaun ridică o sprânceană şi o fixă cu un aer amuzat.

- O mai faci şi acum, după câte văd.

- Ce? replică ea cu un ton defensiv.

- Ți-ai vârât nasul în flori. Este acoperit de polen.

El râse slab şi îi şterse praful fin gălbui cu vârful degetului, în timp ce ea roşea fără voia ei.

Apoi îi trecu mâna prin păr, afirmând că era sincer bucuros c-o revedea şi voia să ştie dacă acesta era barul lor preferat.

- Nu, nu tocmai, răspunse Joanna.

Gail adăugă:

- Ne-am oprit să sărbătorim viitoarea noastră mutare într-o casă din împrejurimi.

-Ah, foarte bine. Sper să fiu invitat la instalarea în casă nouă.

Giles îşi consultă ostentativ ceasul.

- Dacă trebuie să-ți consult pacientul, doctore Cassidy, cred că ar trebui să scurtăm această mică reuniune simpatică.

- Da, bineînțeles. îmi pare rău, Joanna, trebuie să plec. Vom discuta mai mult data viitoare. Acum că ştiu unde te găsesc, te voi căuta.

Acestea fiind zise, cei doi doctori îşi luară imediat rămas-bun de la ele.

Cu un oftat adânc, Joanna îşi aşeză una din şuvițele blonde după ureche.

- îmi închipui c-ai ghicit cine era, nu-i aşa?

- Cred că da, încuviință Gail. Este vorba de bărbatul cu care ai rupt-o. Pare totuşi fermecător şi într-adevăr mulțumit că te vede. Ce n-a mers între voi?

- Oh, aproape totul. Este într-adevăr încântător şi am

petrecut momente foarte frumoase, dar este un afemeiat. I-am spus că refuz să-l împart cu jumătate din infirmierele din spital. A răspuns că eram prea posesivă. Atunci l-am sfătuit să pună capăt poveştii noastre.. şi el a făcut-o.

- Nu credeai că te va lua în serios?

- Nu şi mi-a fost greu să admit mărturisi Joanna. Totuşi, era singura soluție posibilă. Cum poți spera să fii fericită cu un bărbat în care nu ai încredere? Am venit aici pentru a începe o viață nouă. Si ultimul lucru de care aveam nevoie este ca tot corpul medical din regiune să fie la curent cu această poveste.

- Giles nu este omul care să colporteze bârfele asupra vieții private a celorlalți, o asigură Gail.

- Da, fără îndoială.

- Ai fost emoționată revăzându-l?

- Nu, surprinsă. Nu-l mai iubesc, s-a terminat.

Fusese uimită în mod plăcut dându-şi seama că n-a simțit nici o tresărire în inima ei, nici o dorință de a se regăsi în brațele lui, ci numai stânjeneală în fața lui Shaun. Era un lucru bun.

Această comoară idilică de verdeață pe malul Tamisei începuse totuşi să-şi piardă atracția.

- Dacă ne-am întoarce? sugeră ea. Aş juca tenis dacă există un teren liber.

Işi terminară băuturile şi se întoarseră la maşină.

- In orice caz, a fost o idee excelentă, observă Gail, pornind în direcția căminului. Vreau să vorbim despre sărbătorirea de instalare în casă nouă.

Joanna aprobă.

- Toate pretextele sunt bune pentru a organiza o petrecere. şi nu suntem obligate să-l invităm, nu-i aşa?

Si una şi alta erau foarte optimiste în ceea ce priveşte viitorul lor apropiat. îndată ce s-au întors îşi puseră ținuta de tenis şi se îndreptară spre terenurile din spatele căminului doctorilor. Amândouă erau ocupate. Primul de două perechi şi al doilea de Steve şi Dorian.

Se aşezară pe iarbă şi le făcură un semn din mână.

- Ați venit pentru mult timp? le aruncă Gail.

- Nu, doar pentru câteva schimburi de mingi, răspunse Dorian. Veniți cu noi.

Erau departe de a fi jucători buni dar făcură o partidă bună, foarte animată şi întreruptă de numeroase izbucniri în râs, înainte de a merge să-şi ia nişte băuturi răcoritoare bine meritate. Ca întotdeauna, la bar era multă lume. De obicei aproape trebuia să strigi pentru a acoperi zgomotul muzicii dar astă seară, în mod excepțional, stația stereo era tăcută.

Un pian care cunoscuse şi zile mai bune servea drept suport pentru pahare după ce se goleau. Joanna îl puse pe al ei alături de al altora, ridică încet capacul pianului şi făcu să răsune două sau trei acorduri.

- Are încă acelaşi sunet frumos, remarcă ea.

- Suntem pe punctul de a asista la un recital? o tachină Dorian.

- Da, interpretează-ne ceva, îl susținu Steve, întinzându-i un taburet.

- Nu ştiu dacă voi reuşi.

Joanna se aşeză totuşi şi îşi lăsă degetele să alerge pe clape ca să le dezmorţească. Apoi o melodie îi reveni în memorie şi instinctiv îşi aminti notele. Era vorba de „My Fair Lady“, faimoasa comedie muzicală. Rachel deţinuse un rol în ea şi ajutând-o să repete, Joanna sfârşise prin a reţine partitura. Un mic grup se strânse în jurul pianului. Cineva luă paharele şi ridică partea de sus a pianului. Apoi toată lumea începu să cânte şi să bată din palme şi să ceară altceva când termină.

- Imi pare rău, dar asta va fi tot, râse Joanna. Cu imnul naţional, acestea sunt singurele bucăţi din repertoriul meu.

Ea închise capacul. Fiind născută într-un mediu artistic, învăţase că este mai bine să laşi auditoriul flămând decât să-ţi asumi riscul să devii plictisitor.

Ceea ce nu ştiuse înainte să se întoarcă era că printre cei care o ascultau era şi Giles Beltane.

Intâlnindu-i privirea, el schiţă o figură amuzată, ca în faţa unei adolescente care-şi făcuse numărul. Si de fapt, trebuia să pară foarte tânără cu fusta ei scurtă de tenis.

Se ridică şi aruncă o privire în jurul ei.

- Cred că mi-am pus paharul undeva, murmură ea.

- Mă duc să-ţi caut altul, îi propuse imediat Dorian. O cola cu rom, este bine?

- Numai cola, te rog.

Oamenii care se apropiaseră începură să se risipească şi Gail şi Steve îl urmară pe Dorian la bar. Era acum - singură cu Giles şi inacapabilă să găsească ceva să-i spună. Mereu producea acest efect asupra ei. Prezenţa lui o tulbura fizic. Era extrem de sensibilă la impresia de forţă pe care o degaja.

El se sprijini de pian fără să renunțe la expresia uşor ironică.

- Hotărât lucru, sunteți plină de surprize, observă el.

- Credeți?

Işi impuse să sfideze strălucirea ochilor săi verzi cu o indiferență studiată.

- Dat fiind că nu ştiți nimic despre mine, presupun că este normal, replică ea.

- Greşiți, am aflat multe lucruri despre dumneavoastră în puținul timp de când ne cunoaştem.

El începu să enumere pe degete.

- Familia dumneavoastră stă în Chelsea. Toți sunt în lumea spectacolului în afară de dumneavoastră. Aveți o soră vitregă. ceea ce înseamnă că mama sau tatăl dumneavoastră s-a recăsătorit. Ați învățat la Saint-Martin, unde l-ați cunoscut pe Cassidy. Si ca majoritatea femeilor, sunteți un pericol public când aveți un volan în mâini.

- Ah, nu, pardon! i-o tăie ea pe un ton indignat. Toate statisticile arată că femeile fac de două ori mai puține accidente decât bărbații.

El ignoră această întrerupere şi urmă:

- Se pare că aveți o slăbiciune pentru flori. împărțiți o casă cu Gail şi sunteți născută în zodia peştilor. Asta nu este rău! Vreți să conitnuu?

- Nu, nu.

Joanna fu obligată să zâmbească.

-Asta dovedeşte că aveți o memorie excelentă, asta-i tot.

Se simți uşurată că întoarcerea celorlalți trei cu băuturi

pune capăt conversației între patru ochi şi că discuția continuă pe teme mai generale.

Referindu-se la întrevederea lor de la bar, Gail întrebă de ce pacientul doctorului Casidy nu putuse fi examinat în spital.

- Este vorba de o femeie tânără atinsă de tiroidită, explică Giles. Este foarte nervoasă. Urmează un tratament, dar trebuia s-o văd rapid. Vreau s-o fac să fie de acord cu o extirpare parțială de tiroidă.

Acei domni începură imediat să discute despre riscurile pe care le comportă intervenția şi despre complicațiile posibile şi cele două prietene hotărâră să-i părăsească.

- Găsesc că nu ne-am pierdut timpul, azi, dar tu? observă Gail când se întorceau la cămin.

- Ce? Ah, vorbeşti despre casă? Nu, într-adevăr, este minunată.

Această treabă îi ieşise complet din minte o dată cu întâlnirea cu Shaun şi cu acea conversație absurdă cu Giles.

Părea totuşi că înregistrase destule lucruri despre ea. Nu că asta ar însemna ceva. In meseria lui, trebuia să fii bun observator şi să ai o memorie bună. Ar putea probabil să-i spună tot atâtea despre toți colegii lui.

De altfel, ea însăşi reținuse câteva informații în privința lui. Lucrase la Radcliffe cu Dorian. soția lui murise în circumstanțe tragice. trăise în Liban. avea cunoştințe de mecanică, nu era încarnarea răbdării, dar nu ezita să facă un serviciu. Si, cariera trecând înainte de toate, va ajunge desigur printre cei mai buni medici, ca tatăl lui.

Era aşadar preferabil să-şi înăbuşe atracția ridicolă pe care o

simțea pentru el. Dacă el îşi permite să glumească uneori cu ea, nu însemna absolut nimic. Mai ales n-ar trebui să se intereseze de el dacă n-avea chef să reînnoiască aceiaşi experiență pe care o avusese cu Shaun.

Când ajunse pe coridorul care ducea la camerele lor, telefonul suna. Gail se repezi să răspundă şi-i întinse imediat receptorul Joannei.

- Este pentru tine, şopti ea.

- Alo? Joanna? se auzi o voce masculină. Ghici cine este?

Ea făcu ochii mari de uimire.

- Tata?

- Ai câştigat! Nu eşti uşor de găsit, draga mea. Azi am încercat deja de trei ori.

Joanna râdea de bucurie. Nu avusese noutăți de la tatăl ei de când îi telefonase din Texas, de mai bine de un an, ca s-o felicite pentru reuşita ei la examene.

- Unde eşti? îl întrebă ea.

- La doi paşi, scumpa mea. Suntem aici pentru vară, cu o serie de concerte. în ultima săptămână am fost la Oxford, acum suntem la Reading. Am un program foarte încărcat, dar mi-ar plăcea mult să te vad. Putem cina împreună mâine seară?

- Oh, da, tată, cu bucurie. A trecut o eternitate, nu-i aşa?

- Mă tem că da, mica mea Jojo. Este vina mea, de altfel. Ce mai faci?

- Bine, şi tu?

- Fac față. Stii că tocmai am împlinit cincizeci de ani. Am telefonat la Chelsea şi am discutat puțin cu Beth. Mama ta este în străinătate.

- Da, pe continent. Cred că se va întoarce peste trei luni. Vei mai fi aici?

- Hmm. greu de spus. Bun, în legătură cu cina. Am descins la hotelul Chiltern. Ar fi posibil să ne întâlnim. pe la şapte?

- De acord, voi fi acolo.

- Perfect, Jojo. Vom avea ocazia să vorbim puțin. Trebuie să te las, acum. Bună seara, draga mea.

Joanna lăsă receptorul şi se grăbi s-o întâlnească pe Gail.

- Era tatăl meu, o anunță ea, cu privirea strălucitoare.

- Te-a sunat din Statele Unite?

- Nu, este aici pentru vară. Cinez cu el mâine seară. Reuşi cu greu să închidă ochii noaptea, atât era de entuziasmată. Incercase să se amăgească, spunând că puțin o interesau tăcerile lui şi faptul că uitase în mod sigur aniversarea ei în timp ce ea şi-o amintea întotdeauna pe a lui. Când o contacta în sfârşit, o copleşea o bucurie imensă. Si era o eternitate de când nu-i spusese Jojo". Acest diminutiv afectuos îi amintea de anii copilăriei, când urca s-o sărute după ce se culca şi când acordurile clarinetului său răsunau în toată casa. Mult timp înainte să descopere că şi dragostea putea să despartă ființele şi familia..

**
*

Chiltern era un hotel de lux pe malul Tamisei. Saloanele lui de epocă primeau congrese şi reuniuni internaţionale, ca şi cea mai bună societate din zonă

Joanna îşi opri Fiatul printre Jaguaruri şi Rollsuri şi coborî. Işi pusese o rochie roşie care favoriza admirabil silueta ei şi îşi ridicase părul într-un coc. Numeroase capete se întorceau la trecerea ei când traversă recepţia, dar nici unul din ele nu-i era familiar. Oricum, era exact ora şapte.

Erau şase ani de când nu-l văzuse pe tatăl ei. Aşadar, probabil se schimbase, dar se îndoia că trecerea timpului îi afectase distincţia trăsăturilor.

Simţindu-se puţin stingheră, ieşi pe terasă. Nu era nici aici. Se întoarse în hol şi se aşeză pe o banchetă ca să-l aştepte. Si aşteptă, aşteptă. Era opt fără un sfert când apăru însoţit de o tânără elegantă cu păr castaniu roşcat. Chiar dacă tâmplele lui erau puţin grizonante şi dacă se îngrăşase puţin, rămăsese acelaşi din amintirea ei.

El cercetă încăperea cu privirea. Joanna se ridică, pe jumătate ezitantă, şi un zâmbet larg lumină faţa lui în timp ce se apropia cu braţele întinse.

-Joanna, Dumnezeule, eşti o adevărată femeie, acum! exclamă el înainte s-o sărute tandru.

Nici un cuvânt de scuză pentru întârzierea lui. şi răsuflarea lui lăsă să ghicească un miros de alcool.

- Bună seara, tată, declară întorcându-i zâmbetul, dar fu puțin decepționată când descoperi că nu vor fi singuri. începusem să cred că m-am înşelat cu hotelul.

- Cum? Oh, eşti de mult timp aici? Este din cauza lui Kay, a monopolizat baia mai mult timp. Nu-i aşa, scumpo?

- Nu mă prezinți, Eddie? replică „scumpa" în chestiune, cu accent uşor din Sud.

El le înconjură pe amândouă de umeri.

- Joanna, iat-o pe încântătoarea mea soție de o lună, Kay, Joanna, nu mai puțin adorabila mea fiică.

Discuția a rămas deci la un nivel uşuratic şi superficial.

Se părea totuşi că Kay era cântăreața formației. Cel puțin această căsătorie nu va suferi lungi despărțiri contrar celorlalte, reflectă Joanna. Fuseseră numeroase femei în viața lui Ed Leigh, după divorțul de mama Joannei. Kay părea să fie o persoană afectuoasă şi discretă şi dacă prefera bărbații mai în vârstă, poate că această căsătorie va dura. Dar trebuia să fie totuşi o diferență între ei de aproape douăzeci şi cinci de ani.

La ora zece, Joannei i-a fost destul. Muşchii feței o dureau de atâtea zâmbete forțate şi conversația lâncezea. îşi consultă ceasul.

- Acum trebuie să fug, declară ea. Sunt foarte bucuroasă că v-am văzut.

- Deja? se miră tatăl ei. în fine, cum vrei. îți chem un taxi?

- Nu, sunt cu maşina.

O conduseră până la Fiat şi mai schimbară câteva cuvinte cu ea.

- De ce n-ați căuta de lucru în Statele Unite? sugeră Kay. Vom fi aproape unii de alții.

- Da, este o idee excelentă, Kay, aprobă tatăl ei. Jojo, noi cântăm la Centrul Regency, miercuri seară. Incearcă să vii, de acord? Aduci pe cineva şi ne întâlnim apoi în culise. Iți voi lăsa două bilete la ghişeu.

Ele îşi atinseră uşor obrajii cu un sărut.

- Sunt încântată să te cunosc, Joanna, se sclifosi americanca. Tatăl dumitale mi-a vorbit atâta despre dumneata!

Joannei îi trebui câteva secunde să-şi revină în fire.

- Voi. v-ați căsătorit? Oh, felicitările mele, atunci. Tată, de ce nu mi-ai spus nimic?

El îi adresă o clipire din ochi.

- Voiam să-ți fac o surpriză. Acum, țin să deveniți prietene, amândouă. Când ne vom întoarce în Texas, va trebui să vii să ne vezi, Joanna. Va face senzație acolo, nu-i aşa, Kay?

A fost de departe seara cea mai îngrozitoare pe care Joanna a petrecut-o. Se forța să fie amabilă şi veselă dar găsi că tatăl ei căsătorit cu cineva care-ar putea să-i fie fiică era mai mult decât surprinzător, demoralizant.

Scontase ca această cină să le permită să povestească şi unul şi altul, să discute între patru ochi şi să recâştige puțin din timpul pierdut. Dar cum ar fi fost posibil în prezența unei terțe persoane, unei străine.

Joanna răspunse că nu ştia dacă putea, dar că va face tot posibilul şi se despărțiră după sărutări şi manifestări de afecțiune.

Luând direcția căminului, nu se simțise niciodată atât de

nefericită. Tatăl ei era incorigibil. N-avea nici cea mai mică idee ce însemna fidelitatea şi stabilitatea. El nu trăia decât pentru plăcerea clipei prezente. Puțin cam ca Shaun. Oh, şi apoi la naiba cu toate aceste poveşti de inimă şi de sex. Era mult mai bucuroasă singură. Cât despre a merge la acest afurisit de concert, de ce să-şi dea osteneala? Era de-ajuns dacă se gândea la ea o dată pe an.

întorcând scurt la intrarea în parcare, fu cât pe ce să lovească un BMW metalizat care ieşea şi se opri într-un scrâşnet de pneuri.

Găsind un loc liber, se opri, coborî din maşină şi trânti portiera cu mintea în întregime la preocupările ei personale.

Conducătorul BMW-ului coborâse şi el şi înainta spre ea.

- Eram sigur că erai dumneata! exclamă Giles Beltane, cu un aer furios. Felicitați-vă că am frâne bune. Pretindeați că femeile fac de două ori mai puține accidente decât bărbații. E caraghios!

Dacă se aştepta la un răspuns usturător din partea ei, fu în zadar. Joanna izbucni în plâns.

Capitolul 5

- Oh, te rog, murmură ea cu lacrimile şiroind pe obraji, n-am făcut nici un rău, după câte ştiu.

- Asta nu datorită dumitale, în orice caz. Conduci ca o nebună. Si încetează să te văicăreşti, sunt total insensibil la acest gen de argument.

- Du-te dracului! ripostă ea. Sunt suficient de enervată fără să fiu nevoită să suport mai mult.

Vru să plece, dar el o reținu de braț.

- Bun, de acord, calmează-te. Ce nu merge? Te-ai certat cu iubitul dumitale?

- Nici un risc, protestă ea încercând să se desprindă. Am cinat cu tatăl meu.

- Ah, înțeleg.

- Nu, nu înțelegi, nu înțelegi nimic.

Lacrimile izbucniră din nou.

- Lasă-mă, murmură ea.

- în starea asta? Ar fi inuman, draga mea copilă. Vino să te aşezi în maşina mea, să-mi povesteşti de ce această masă cu tatăl dumitale a fost atât de teribilă.

în ciuda protestului ei, o conduse până la BMW-ul lui şi când erau instalați, îi întinse o cutie cu batiste de hârtie.

- Sterge-te, îi porunci el.

Ea se execută şi se forță să-şi regăsească sângele rece. Scoțând un oftat adânc, îşi muşcă buzele.

- Bine , atunci, reluă el, te-ai certat cu tatăl dumitale? Asta nu este atât de dramatic, se întâmplă tuturor.

Joanna respiră adânc şi-şi şterse din nou vârful nasului.

- Nu, nu ne-am certat, bâigui ea. Dar.. Oh, el este absolut imposibil.

începu să-i povestească lui Giles despre apariția inopinată a lui Ed Leigh şi şocul pe care-l avusese când i-o prezentase pe a doua lui soție.

- Are practic aceeaşi vârstă cu mine, rezumă ea. Dacă m-ar fi prevenit, cel puțin. în fine, cum a putut? Mă îmbolnăveşte!

- Vrei să spui că este destul de tânără pentru a-i fi fiică? Stii, astfel de cazuri se întâmplă frecvent, Joanna. Sunt bărbați care încearcă astfel să-şi regăsească tinerețea.

- Este jenant. şi ridicol, declară ea cu un ton indignat. Slavă Domnului, nu-i voi vedea des.

îşi mângâie bărbia cu un aer gânditor.

- Nu eşti puțin geloasă pe ea, din întâmplare?

Cum îndrăznea el să analizeze problema din punct de vedere advers, deşi se simțea trădată în mod ruşinos?

- Si chiar dacă ar fi aşa? ripostă ea. N-am dreptul să fiu? Tot ce am dorit vreodată a fost să am părinți normali, ca fiecare. Mama este la al treilea soț.

El schiță un zâmbet.

- Părinții nu sunt sfinți, Joanna. Sunt supuşi greşelii, ca noi toți. Si atât cât îmi este permis să judec, se pare că nu prea ai avut de ce să te plângi de ei.

- Nu, într-adevăr, nu mi-a lipsit niciodată nimic. A existat mereu cineva care să se ocupe de mine şi obțineam tot ce doream. Dar n-am avut niciodată sentimentul că-i interesez prea mult.

Ea începu să-şi roadă unghia de la degetul mare.

- Fără îndoială pentru că sunt diferită, urmă ea. Au fost

mirați când am vrut să devin infirmieră în loc să intru la Conservator sau să fac dans.

- Ei n-au încercat totuşi să te împiedice, te-au lăsat să-ți urmezi dorința. N-ar trebui să fii recunoscătoare?

Giles avea dreptate, fără îndoială, numai că nu era dispusă să admită. Ea îi aruncă o privire întunecată şi începu să-şi rupă în bucățele batista.

- Eşti pe cale să-mi murdăreşti maşina, sublinie el şi cred că-ți plângi prea mult de milă.

- Poți să vorbeşti, nu eşti în locul meu, protestă ea tăios.

El îi studie un moment expresia războinică.

- întrucât nu vei schimba nimic, oricum, declară el în fine, de ce nu încerci să accepți situația? Este posibil să meargă foarte bine, de altfel, un bărbat cu o femeie mai tânără. Mult mai bine când este vorba de contrariu.

Logica lui îi dădea dorința să-l pălmuiască. O va forța să înțeleagă sau s-o compătimească? Nu, nicidecum!

- Pentru numele lui Dumnezeu, explodă ea, opreşte-te să-mi dai lecții! Parc-ai fi un bătrân demn din epoca victoriană.

- Si n-ai fi apreciat deloc ca tatăl dumitale să fie de genul acesta, nu-i aşa Joanna?

Ea îşi muşcă o altă unghie, dar fu incapabilă să-şi reprime un surâs.

- Nu, cu siguranță nu.

- Vezi, este expresia independenței dumitale de spirit. Dar presupun că este scris în horoscop, o tachină el.

Luându-i mâna de la gură, îi examină unghiile şi scoase o exclamație dezaprobatoare.

- Da ştiu, sunt incorigibilă, recunoscu Joanna. Bine, acum, dacă ai terminat cu sfaturile şi această şedință de psianaliză, aş putea să mă întorc la mine? Nu voi încerca să mă arunc în fluviu sau orice altceva.

- Perfect. Cei de la Urgențe vor aprecia.

El porni şi o conduse până la intrarea căminului.

- Apropo de concert, o întrebă el când ajunseră. Intenționezi să te duci?

Ea strâmbă din nas.

- Nu, nu cred.

- Ar trebui, el are probabil nevoie de aprobarea dumitale.

Ea îl privi printre genele lungi, încă umede.

- Crezi?

- Da. Toți avem nevoie să ne simțim aprobați, nu găseşti?

- Poate, da.

Nu era deloc obişnuită, în ceea ce-l privea.

- N-am chef să merg singură, reluă ea, şi nici să vorbesc cu altcineva.

- Te voi însoți eu, dacă vrei, îi propuse el pe neaşteptate.

Işi făcu mari ochii ei albaştri.

- Este foarte amabil din partea dumitale, dar n-ai nici un motiv să te implici în problemele mele, protestă ea. Eu nu încercam.

- Nu, sunt sigur, i-o tăie el. Este deci stabilit. Imi vei da toate detaliile mai târziu. Noapte bună şi vise plăcute. Si nu te necăji din cauza tatălui dumitale, este destul de mare ca să se ocupe de el.

Apoi se aplecă şi-i deschise portiera şi ea inspiră puțin din

mirosul lui. Furia de la început o părăsise, lăsând-o pradă unei tulburări profunde amestecată cu gratiduine. Ca întotdeauna în aceste momente de emoție, nu ştia ce să spună.

- Bună seara, murmură ea, şi mulțumesc.

Acționând dintr-un impuls, depuse un sărut fugitiv pe obrazul lui şi coborî din maşină.

Abia mult mai târziu, când deja era culcată şi trecea în revistă evenimentele din acea seară, îşi dădu seama de îndrăzneala ei. Dumnezeule din cer, de când o infirmieră îşi permitea să sărute un chirurg fără ca el s-o fi încurajat? Dacă el nu credea c-o făcuse numai ca s-o însoțească la concert, ar trebui să-şi schimbe părerea.

De ce naiba trebuise să se repeadă la el, se lamentă ea. Ca şi când n-avea deja destule probleme fără să-şi mai creeze şi altele la spital. In fine, Giles nu era decât un bărbat la urma urmei, îşi aminti ea. Nu era Dumnezeu, avea cu siguranță slăbiciunile lui. Nu va avea decât să-i explice că era încă sub şoc.

In ziua următoare, la ora prânzului, când Joanna se prezentă să-şi reia tura, doamna Judd o anunță că pacienta cu tiroidită fusese internată în acea dimineață.

- Este vorba de doamna Hazel Wing, preciză ea, douăzeci şi patru de ani. Este foarte îngrijorată, dar nu va fi operată înainte de joi. Până atunci, vom avea timp să-i liniştim temerile. Am instalat-o în aceeaşi cameră cu Lucy, fiind aproape de aceeaşi vârstă.

După plecarea supraveghetoarei, Joanna se duse s-o vadă şi schimbă câteva cuvinte cu ea pentru a încerca s-o facă să se simtă bine.

Se întorsese în birou şi verifica lista testelor pe care trebuia să le efectueze când Shaun Cassidy dădu buzna.

- Domnul fie lăudat, exclamă el, speram că vei fi aici! De duminică, am sentimentul că trebuie să fi fost scris undeva să ne reîntâlnim.

Joanna îşi ridică ochii spre cer, dar nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Explică-mi ce te-a determinat să vii să te instalezi aici, replică ea.

- Este destinul, draga mea. Dar este oare un mod de a întâmpina un vechi prieten?

Socul primei lor întâlniri trecut, Joanna nu încerca în mod bizar nici o stânjeneală față de el. Fără îndoială, era o dovadă că totul se terminase şi că nu-i mai inspira nimic.

- Dacă mi-ai spune ce te aduce? Presupun că n-ai trecut doar să mă vezi? întrebă ea.

- Nu, nu în întregime. Doamna Wing a fost primită?

Joanna încuviință.

- într-adevăr. Vrei s-o examinezi?

- Te rog. Apoi, voi reveni să vorbesc cu tine, promise el ridicându-i bărbia.

Joanna îl conduse şi-l lăsă la capul pacientei lui. Zece minute mai târziu, se întorcea şi se declara mulțumit de starea de spirit a doamnei Wing.

- Nu mi s-a părut prea neliniştită, adăugă el. Mă temeam să nu renunțe în ultimul moment.

- Probabil că farmecul tău încă mai operează, îi strecură ea pe un ton ironic.

El se aplecă peste un colț al mesei şi o privi o clipă

gânditor.

- Stii, Joana, spuse el brusc, cu aerul cel mai serios din lume, un generalist are nevoie de o soție. Ai fi de acord să ne căsătorim?

Joanna rămase stupefiată. Tot timpul cât durase legătura lor, nu vorbise o singură dată despre căsătorie. Inghiți în sec, apoi începu să râdă.

- Imi pare rău,Shaun, n-am nevoie de un soț.

- Oh, te rog, iubito. Ne-am simțit bine împreună, nu?

- Tu nu erai în mod exclusiv cu mine, îi aminti ea.

- M-am schimbat, te asigur, replică el pe un ton linguşitor şi o licărire malițioasă în fundul ochilor lui albaştri.

Ea scutură din cap.

- Să fim prieteni, dacă vrei. Am multă afecțiune pentru tine, dar nu te mai iubesc, Shaun. Acum, dacă nu te superi, aş dori să mă întorc la lucrul meu.

- De acord, vom discuta din nou mai târziu, când circumstanțele vor fi mai potrivite. Oricum voi fi nevoit să revin aici. Am o zi de gardă pe săptămână de efectuat la Urgențe.

Plecă, la fel de dezinvolt şi de nepăsător şi câtuşi de puțin descumpănit de refuzul ei.

Privindu-l cum se îndepărtează, Joanna avu un surâs îngăduitor. Nu era nici o îndoială că nu va întârzia să convingă pe una sau pe alta de necontenitele lui cuceriri. Dar nu pe ea. Dădu câteva telefoane şi apoi coborî să-şi ia ceaiul.

La întoarcere, află că doctorii sosiseră s-o examineze pe Hazel Wing.

- Este vorba de Steve şi de domnul Beltane, preciza Carol, una din asistente. Eunice este cu ei.

Joanna hotărî s-o lase pe Eunice să-i însoțească pe cei doi medici în timp ce ea însăşi se va ocupa de distribuirea medicamentelor. Era puțin îngrijorată la ideea de a-l revedea pe Giles după ce s-a petrecut în ajun. Se întreba dacă, gândindu-se bine, el nu regreta că-i propusese s-o însoțească la concert. în acest caz, ar putea pretinde oricând că are mult de lucru, nu-i aşa? Continuă să fie chinuită în mod ciudat şi obişnuitele discuții cu bolnavii nu schimbară nimic. Când termină se duse să se spele pe mâini şi tocmai în momentul acela doctorii ieşeau din camera lui Hazel Wing.

Steve şi Eunice duceau câteva probe ca să le analizeze la laborator, în timp ce Giles se întâlni cu Joanna în fața spălătorului din vestiar.

- Cum te simți, azi? se informă el.

- Bine, mulțumesc, răspunse ea liniştit în ciuda bătăilor accelerate ale inimii.

Si-a şters mâinile cu un prosop de hârtie şi el o privi periindu-şi meticulos părul.

- Giles.

Ezită, cu un picior pe pedala coşului de hârtii pe care-l ținu deschis până când se debarasă şi el de prosopul lui.

- Apropo de ieri seară, reluă ea, cred c-ar fi mai bine să uiți aranjamentul nostru. în ceea ce priveşte concertul tatălui meu.

- De ce?

El o supuse unei priviri lungi.

- Ai hotărât să nu te duci?

- Nu, dar n-ar fi trebuit să accept să vii cu mine. Nu-mi dau

seama de ce am făcut-o.

- Poate ai cedat unui impuls, sugeră el. Exact ca în cazul sărutului.

Ea se înroşi violent şi scoase un mic râs nervos.

- Da, cu siguranță, aşa este, bâigui ea. Totuşi, n-aveam de ce să te amestec în problemele mele personale.

El îşi lăsă manşetele cămăşii în jos şi-şi puse butonii înainte s-o privească din nou.

- Dacă am memorie bună, eu însumi m-am amestecat, observă el. Această schimbare subită are vreo legătură cu doctorul Cassidy?

- Nu, de ce mă întrebi asta?

- Imi puneam întrebarea. Ne-am încrucişat în parcare şi mi-a spus că ieşea din biroul tău. Am crezut că poate vei prefera compania unui prieten mai vechi.

- Nu, deloc. De luni de zile nu l-am văzut. şi nu alerg după bărbați, adăugă ea cu demnitate.

O licărire amuzată trecu prin privirea lui.

- Ei bine, în felul acesta, nu voi risca să mă înşel asupra intențiilor dumitale, nu-i aşa? Ascultă, nu vom schimba nimic din ce am stabilit. Doresc foarte mult să asist la acest concert, ca să nu-ți ascund nimic. Am mare nevoie să mă destind. Acum, dacă am reveni la lucruri mai serioase? Am câteva amănunte de stabilit cu tine în legătură cu doamna Wing.

Se întoarseră în birou şi-i explică procedura pe care conta s-o urmeze ca s-o pregătească pe pacienta lui pentru operație.

Când termină, el se ridică să plece.

- în cazul când nu voi veni la spital, mâine, la ce oră să trec să te caut?

- Concertul începe la ora opt. La ora şapte şi jumătate, este

bine?

- Rămâne stabilit, să fii gata.

El dispăru, lăsând-o în prada unor sentimente amestecate față de oportunitatea de a merge cu el la acest concert. Prezența lui ar fi fără îndoială o anumită consolare, ținând seama de circumstanțe, dar pe de altă parte, chiar această prezență trezea în ea senzații deloc liniştitoare. Era totuşi clar că era vorba numai de amabilitate. în propriul ei interes, era preferabil să se mulțumească doar cu atât. Nici nu se punea problema să-şi piardă capul după un alt seducător.

***

A doua zi seara, ploua cu găleata la ora întâlnirii lor. îşi puse un pantalon din pânză de in, negru ca antracitul şi o bluză de mătase verde, cu o garnitură de smaralde pe care mama ei i-o adusese din una din numeroasele ei călătorii. Era gata şi aştepta în holul imobilului când BMW-ul lui Giles intră pe aleea căminului.

Oprindu-se să-şi deschidă umbrela, ea se repezi apoi spre locul unde garase în timp ce el se apleca să-i deschidă portiera.

- Mulțumesc, murmură ea luând loc alături de el. Imi pare rău că te târăsc afară pe un asemenea timp.

- Odată ce vom ajunge, timpul nu va mai avea importanță, replică el, pornind. Găsesc dimpotrivă că este cel mai frumos mod de a petrece seara.

Intimitatea situației îşi producea efectul obişnuit. Singură cu el în obscuritatea maşinii, Joanna se simțea foarte tulburată. Era prea conştientă de apropierea corpului său musculos şi de parfumul subtil de bărbat care plutea în aer. Asta, combinate

cu scopul şi cu motivul ieşirii lor, îi sporea neliniştea.

- Este la Regency Centre, nu-i aşa?

Vocea lui Giles îi întrerupse cursul gândurilor.

- Avem biletele?

- Nu, tata mi-a spus că le va lăsa la ghişeu.

- Am văzut un afiş undeva. Marea Orchestră Franklin, nu-i aşa?

- Da, tatăl meu cântă la clarinet, între altele. Si dumneata? se interesă ea ca să întreţină conversaţia. Cânţi la vreun instrument?

El avu un zâmbet slab.

- Aveam o chitară când eram mai tânăr, dar n-am fost niciodată un viruoz. Totuşi, îmi place muzica.

Ajunseră curând la Regency.

- Te las aici, declară el oprind în faţa intrării. Astfel vei recupera biletele în timp ce au parchez.

- De acord, pe curând.

Ea nu-şi dădu osteneala să se mai încurce cu umbrela şi se repezi în holul teatrului. Acesta era plin de lume. Ajungând cu greu la casă, descoperi totuşi că nu exista nici o invitaţie pe numele Joannei Leigh. N-a fost foarte surprinsă. Ar fi fost mult mai mirată dacă tatăl ei n-ar fi uitat. Din fericire, mai erau locuri. Ceru deci două bilete, în primele rânduri, felicitându-se că Giles nu era cu ea. Ar fi fost foarte jenant ca el să plătească, aşa cum ar fi insistat fără îndoială s-o facă.

Văzându-l că tocmai sosea, se îndreptă spre el.

- Ai biletele, este perfect, declară el. Cred că n-avem timp să bem ceva. O vom face mai târziu, în antract.

Pătrunseră în sală.

- Ultima dată când am fost aici, îi mărturisi el, era la o gală de Crăciun, cu mult timp în urmă. Eram încă student.

- La facultatea de medicină?

- Da, bineînțeles. Am uitat tot ce-a precedat acestei perioade, a trecut prea mult timp.

- Oh, te rog, replică ea cu un ton slab, nu eşti totuşi atât de bătrân.

- Mi se întâmplă uneori să mă întreb. Mai ales în fața unei anumite persoane, adăugă el aruncându-i o privire plină de subînțeles.

- Adevărat? Si eu te credeam imperturbabil, murmură ea înainte de a se adânci în studiul programului.

Discutară apoi despre conținutul acestuia. Era vorba de o selecție, relativ clasică, conținând piesele cele mai cunoscute din repertoriul de jazz, cu două momente solo pentru cântăreață şi câteva fragmente din comedii muzicale.

De pe scenă, le parveneau câteva game executate de muzicienii care-şi acordau instrumentele. Apoi luminile se stinseră şi cortina se ridică. Concertul se deschise cu o adaptare plină de antren a temei principale din „Poveste din cartierul de vest".

In smochinguri albastre împodobite cu paiete, cei douăzeci şi patru de jazzmeni erau grupați în semicerc în jurul şefului de orchestră şi cântau cu toată strălucirea şi virtuozitatea proprie marilor formații americane.

- Care este tatăl dumitale? vru să ştie Giles, al cărui picior bătea instinctiv ritmul.

- Al treilea din partea dreaptă. Acum este la saxofon.

Ea îl găsea extrem de distins şi se simțea foarte mândră

de el.

- Este prima dată când asist la unul din concertele lor, murmură ea. Sunt buni, nu?

El încuviinţă.

- Excelenţi! Trebuie să fie o imensă satisfacţie să atingi un asemenea grad de perfecţiune.

- Da, presupun. Dar este o existenţă cam nesigură.

- In zilele noastre, este valabil pentru toată lumea, replică el. Trebuie să ştii să-ţi asumi riscuri şi să faci ce este mai bine.

Tăcură ca să poată asculta melodiile cunoscute ale lui Irving Berlin şi ritmurile avântate ale lui Sousa. Prima parte se termină prin una din cele două piese vocale înscrise în program. Kay intră în scenă, superbă într-un furou de lame argintiu, cu părul roşu plutind pe umerii ei goi.

- Iat-o pe mama mea vitregă, şopti Joanna.

Giles îşi ridică sprâncenele apreciativ.

- Trebuie să admit că tatăl tău are gust. Să sperăm că talentul ei este la înălţimea fizicului.

N-au fost dezamăgiţi. Dotată cu o minunată voce de soprană şi având o reală prezenţă, Kay interpretă câteva fragmente din „Porgy şi Bess“ cu o uşurinţă care-i aduse aplauze bine meritate.

- Este ciudat că tatăl meu pare să aibă o slăbiciune pentru cântăreţe, declară Joanna înmuindu-şi buzele în cupa de şampanie în momentul pauzei.

- De ce, mama dumitale cânta şi ea?

- Nu, ea este violonistă. Dar tata ne-a părăsit. Tot pentru o cântăreaţă.

Schimbând abil subiectul discuţiei, Giles o determină

treptat să-i facă multe dezvăluiri în legătură cu extravaganta ei familie.

- Acesta să fie oare motivul profund pentru această nevoie de siguranță? o tachină el.

Ea începu să râdă.

- în felul acesta interpretezi? Sincer, sunt foarte mulțumită cu soarta mea, chiar dacă trec drept disidentă în sânul familiei. Prefer modul meu de viață decât al lor.

Muzica începuse deja să-şi producă magia şi în momentul când concertul se termină, Joanna se simțea într-o excelentă dispoziție.

- Mi-a plăcut mult, declară ea cu un zâmbet larg însoțitorului ei. Si dumitale?

- Da, şi mie la fel, aprobă Giles. Te duci să-l vezi pe tatăl dumitale?

- Cred că trebuie, replică ea strâmbând din nas. Mă însoțeşti?

- Nu, este preferabil să fii singură. Te voi aştepta în fața intrării.

- De acord, nu voi întârzia mult.

Se despărțiră pe culoar. Joanna se îndreptă spre culise şi împinse o uşă mică. In spatele cortinei, muzicienii se agitau să-şi aranjeze instrumentele şi să-şi adune partiturile. Unii se grăbeau deja spre ieşire.

Văzând un bărbat cu o cutie de trompetă sub braț, Joanna se apropie de el.

- Scuzați-mă. Stiți dacă Ed Leigh mai este aici? întrebă ea.

- N-am nici cea mai mică idee, draga mea. Il vei găsi sus, dacă n-a plecat deja.

El schiță un semn din cap în direcția şirului de trepte care duceau pe scenă şi se grăbi să dispară.

Un alt instrumentist cobora. Joanna îl lăsă să treacă şi îşi reînnoi întrebarea.

- Bineînțeles, drăguța mea, îi răspunse el înv'luindu-i silueta zveltă cu o privire apreciativă. Urcați, Ed, strigă el, te caută o doamnă! Totdeauna sunt unii care au noroc.

Fluieratul lui admirativ răsună în spatele ei în timp ce se avânta pe scară.

Tatăl ei vorbea cu percuționistul şi termina de aranjat lucrurile. Se arătă mirat zărind-o.

- Jojo, exclamă el, ce surpriză! Nu mă aşteptam să te văd!

- M-ai invitat, totuşi, replică ea cu un zâmbet.

- Da, dar nu credeam că. Dumnezeule, am uitat complet să-ți las biletele! Sunt incorigibil.

O luă în brațe şi o sărută pe amândoi obrajii.

- în fine, eşti aici, foarte amabil din partea ta. Chuck, se adresă el percuționistului, ți-o prezint pe adorabila mea fiică. Este infirmieră. Este singura care lucrează cu adevărat din toată familia, suntem foarte mândri de ea.

- Nu ştiu dacă-i chiar aşa, râse Joanna. Concertul vostru a fost într-adevăr foarte bun, urmă ea şi am găsit că Kay are o voce superbă.

- Este minunată, nu-i aşa? întări el, încântat. Vino la hotel să bei un pahar cu noi. îți vom face loc în autobuz, dacă nu eşti cu maşina.

- îți mulțumesc tată, dar sunt aşteptată şi nu cred că vrea să

mă aştepte. Operează mâine dimineață devreme.

- Ah, există un bărbat în viața ta? în acest caz, grăbeşte-te să fixezi data ceremoniei, ca să te conduc la altar.

- Nu, nu este bărbatul vieții mele, se strâmbă Joanna. Si deocamdată, n-am nicidecum intenția să mă căsătoresc.

Expresia lui Ed Leigh se întristă.

- Fireşte, exemplul meu nu riscă să te incite, murmură el. Dar de data asta este de durată, sunt sigur.

Percuționistul afirmă că fusese foarte fericit că o cunoscuse pe Joanna, apoi dispăru. Tatăl şi fiica rămaseră să mai discute puțin până când cineva strigă că autobuzul era gata de plecare, dacă domnul Leigh voia să se grăbească.

Coborâră împreună şi Joanna îl conduse până la ieşire. Ii adresă un semn lui Kay şi-i trimise un sărut prin geamul aburit al autobuzului înainte de a-l îmbrățişa pe tatăl ei.

- Vă doresc sincer să fiți foarte fericiți, le ură ea.

- Si ție la fel, scumpa mea. Sărut-o pe mama ta când o vei vedea. Mi-a făcut plăcere c-ai venit. Pe curând, Jojo.

Ea era în al şaptelea cer alergând spre intrarea unde Giles o aştepta în maşină. Fața ei era udă de ploaie şi scoase o batistă ca să se şteargă.

- Linişteşte-te, explică ea cu o voce puțin gâfâită, nu plâng.

- Sunt uşurat să te aud, replică el. Totul a fost bine?

- Da, a fost foarte mulțumit. Suntem invitați să mergem să luăm un pahar la hotelul lor, dar m-am gândit că nu te va tenta deloc.

- Cum ți-ai permis să mă lipseşti de coniacul meu de seară? o tachină el cu un aer fals dojenitor.

- Oh, fii cinstit, ai fi refuzat. Voi prepara o cafea, dacă ții

neapărat să bei ceva, replică ea.

- Ai permisiunea să primeşti bărbaţi în camera ta?

- Bineînţeles. Suntem în secolul douăzeci, să ştii.

El schiţă un zâmbet.

- Voi da urmare invitaţiei la cafea când te vei instala în casa ta. Astă seară mă voi mulţumi cu unul din gesturile tale impulsive.

- Dacă este premeditat, nu mai este un impuls, i-o întoarse ea cu o senzaţie curioasă de gol în stomac.

- Nu, într-adevăr.

El porni şi făcură drumul până la cămin fără să mai spună ceva.

- îţi mulţumesc din nou că ai venit, declară ea când el opri în faţa clădirii.

Se întreba dacă va trebui sau nu să facă gestul la care el făcuse aluzie şi după licărirea maliţioasă din ochii lui, înţelese că-i citea gândurile ca într-o carte deschisă. Rezolvă el însuşi problema luându-i mâna pentru a depune pe ea un sărut uşor.

- Acum, în pat, spuse el în loc de rămas-bun.

Capitolul 6

Joanna rămase puțin pe gânduri după despărțirea de Giles. Avusese dreptate în întregime sfătuind-o să se ducă să-l vadă pe tatăl ei. Nu regreta nicidecum că făcuse acest efort. Plăcerea lui evidentă cu care o primise o răsplătise din plin. Era totuşi destul de ofensator faptul că medicul fusese obligat să-i sugereze linia de conduită. De asemenea, era straniu modul în care acest bărbat o tulbura. Se întreba dacă el era conştient de asta. Ea se străduia să nu lase nimic să se vadă, dar era dificil să lupte împotriva acestor forțe misterioase care te împing spre cineva.

Trebuia totuşi să reuşească să le domine, deoarece n-avea nici o intenție să cedeze farmecului domnului Beltane. Mai ales în ceea ce-l privea, nu părea deloc înclinat s-o încurajeze. Nu, decretă ea, nici nu se punea problema să-şi piardă capul pentru acest domn.

Cu toate acestea, îi ocupa încă gândurile, a doua zi la prânz, atunci când se pregătea să-şi reia serviciul. La această oră, el trebuie să fi efectuat deja câteva intervenții, printre care aceea a lui Hazel Wing. Când totul se va termina, va fi o femeie fericită care se va întoarce acasă. O tiroidectomie dădea rezultate miraculoase pentru pacient şi pline de satisfacție pentru medicul lui. Era cu siguranță o mare mulțumire să ai puterea de a îmbunătăți viața oamenilor, se gândea ea. Dar ce crudă ironie a sorții pentru un bărbat ca Giles să nu fi putut încerca nimic să-şi salveze soția. Ca şi cum destinul vrusese să-i amintească propriile lui limite.

Ploaia se oprise în cursul nopții şi o frumoasă zi de iunie o aştepta pe Joanna când ieşi din clădire îmbrăcată doar cu o jachetă bleumarin pusă pe deasupra uniformei.

La spital, în biroul ei, doamna Judd afişa o figură contrariată.

- Bună ziua, spuse Joanna. Ce nu merge? N-aveți un aer mulțumit.

- Doamna Wing a făcut un stop cardiac, replică supraveghetoarea.

De stupefacție, Joanna rămase o clipă fără replică.

- Oh, nu, murmură ea. Ea a. ?

- Imposibil de spus, se încearcă reanimarea ei. Bietul domn Beltane, este coşmarul oricărui chirurg.

- Dumnezeule! S-a produs în timpul intervenției?

- Nu, cred că terminaseră. Să sperăm că vom avea veşti mai liniştitoare înainte ca soțul să telefoneze.

Doamna Judd îşi scutură umerii ei robuşti.

- Bun, asta nu este tot, trebuie ca lucrul să continue. Vreți să vă ocupați de distribuirea medicamentelor? Cobor să prânzesc, voi afla poate mai mult.

Când reveni, doamna Judd fu în măsură s-o informeze că spre marea uşurare a tuturor, Hazel Wing îşi recăpătase pulsul normal şi acum se găsea în Serviciul de terapie intensivă.

- Operația fusese un succes deplin, mai explică ea. Nici o tumoare malignă, nimic. A trebuit ca inima s-o lase o clipă când se pregăteau s-o transfere în sala de reanimare. In fine, slavă Domnului, c-au reuşit s-o reanimeze. Acum nu mai

trebuie să aştepte să vadă modul cum evoluează.

Restul zilei se scurse fără alt incident. Totul era liniştit când medicii trecură spre sfârşitul după-amiezii, după plecarea doamnei Judd, ca să-şi examineze pacienții.

Giles, Peter Green şi Steve formau un trio mai degrabă solemn, seara asta. Joanna îi însoți în vizita lor şi a revenit cu ei în birou. Până acum, nimeni nu făcuse nici cea mai mică aluzie la accidentul survenit în blocul operator.

Joanna îi privea rând pe rând, cu un aer îngrijorat.

- Cum se simte doamna Wing? întrebă ea.

- Sper că staționar, răspunse Giles pe un ton morocănos.

- Trebuie să recunosc că am tremurat de teamă, declară Peter, deoarece este prima dată când ni se întâmplă aşa ceva.

- Mie nu, mormăi Giles. Mă duc să-i arunc o privire, te voi ține la curent.

Ieşi cu mâinile înfundate în buzunarele bluzei, cu umerii prăbuşiți sub greutatea oboselii. Părea atât de obosit şi de supărat încât Joanna ar fi vrut să-i poată aduce puțină consolare.

- Bietul Giles, suspină ea, ce responsabilitate are. Si voi păreți istoviți, amândoi. Vă prepar cafea?

- Ți s-a spus vreodată că eşti un înger? replică Steve.

Ea râse încet.

- Recent, nu.

***

Se făcuse ora nouă şi Joanna preda serviciul înlocuitoarei când Giles reveni. Ea îi adresă o privire întrebătoare.

- Continuă, murmură el voi reveni peste cinci minute.

El se îndreptă spre unul din pacienții lui şi se întoarse în momentul când se pregătea să plece.

- Cum se simte ea? întrebă imediat Joanna.

El îşi încrucişă degetele.

- Pentru moment, totul este bine.

Coborâră împreună.

- Cred că va scăpa cu bine, reluă el. Am vorbit cu soțul ei. Doctorul Cassidy îl avertizase că nu are inima prea solidă, dar asta l-a zdruncinat totuşi, nefericitul.

îşi răscoli părul lui negru.

- Sunt zile când mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să mă fac grădinar sau şef de echipă pe şantier, continuă el. Orice mai curând decât să mă joc cu viața oamenilor.

- Nu spune prostii, replică Joanna. Dacă n-ar fi căzut pe tine, ar fi căzut pe capul altuia. Este fatalitatea. Acum, cine este cel ce se înduioşează de soarta lui?

- De acord, am meritat-o.

El avu un râs uşor.

- Bun, ei bine, întrucât te simți îndreptățită să-mi dai o lecție de înțelepciune, de data asta cred că ar trebui să-ți petreci restul serii cu mine, ca să-mi ridici moralul.

Ieşind în aerul rece al nopții, Joanna îşi strânse jacheta în jurul umerilor.

- Eu, să-ți ridic moralul? răspunse ea pe un ton ironic. Am crezut întotdeauna că, dimpotrivă, te exasperez.

- Tocmai, este principiul medicamentului revulsiv.

- Mulțumesc de compliment. Totuşi, dacă sunt un

revulsiv, tu eşti deosebit de arțăgos, seara asta. Du-te acasă şi înghite un medicament pentru ficat.

- In cazul acesta, vino cu mine şi asigură-te că îți urmez sfatul.

Joanna fu scuturată de un râs slab.

- Acum, devii într-adevăr ridicol.

Ajunseră în parcare. El se opri în dreptul maşinii lui.

- Nu uita că-mi datorezi o favoare, insistă el. Haide, vino.

Ii deschise portiera.

Ea aruncă o privire perplexă asupra uniformei.

- De acord, dar n-aş putea să trec să mă schimb, înainte?

- Nu-i nevoie, vom mânca acasă la mine. Voi fi singurul tău public.

O împinse pe scaun şi trânti portiera. Joanna îşi strânse buzele. Cum naiba făcuse să se lase prinsă în capcană?

Totuşi, era adevărat că el părea destul de deprimat. Il cercetă pe ascuns când se instală la volan. Totul la el respira proastă dispoziție şi deprimare şi era incapabilă să găsească ceva de spus ca să-i descrețească fruntea.

- Cum se simte tatăl tău? se gândi ea să se informeze.

El ieşi din gândurile lui sumbre.

- Tatăl meu? Bine. Este în convalescență, în Jersey.

- Ah, bun. Crezi că intenționează să iasă la pensie?

- Nu, nu încă. Totuşi, este posibil să-şi restrângă puțin activitățile.

El nu avea deci nici o problemă dinspre partea asta. Aşadar, numai starea doamnei Wing îl frământa. înțelegea foarte bine că era cu moralul la pământ. Este întotdeauna

extrem de dureros să ştii zilele unui bolnav ameninţate, mai ales când este vorba de o persoană atât de tânără. Reuşise cu toate astea să-l facă să se gândească la altceva. Ca revulsiv, se dovedise mai curând eficace, estima ea stăpânindu-şi un zâmbet.

Nu peste mult timp, el opri în faţa unei reşedinţe luxoase ale cărei terase şi balcoane largi dădeau spre fluviu. Apartamentul său se găsea la etajul al doilea. O conduse într-un salon mare, mobilat agreabil, cu canapele adânci de piele şi draperii grele din catifea bej la ferestre.

Aprinse câteva aplice şi o lampă mare înainte de a-şi scoate haina şi cravata.

- Simte-te ca acasă, declară el. Poate vrei să te răcoreşti.

Cu manşetele ridicate, pantalonul subliniindu-i musculatura coapselor, părea mai viril şi mai atrăgător ca oricând şi începea să simtă o ameţeală uşoară.

- Da, bucuroasă, încuviinţă ea.

în sala de baie, îşi spălă mâinile, dădu cu puţină apă rece pe faţă şi îşi aranja părul. Niciodată nu se simţise atât de prost îmbrăcată ca în această seară, în uniforma albastră. Chiar dacă ar fi vrut - şi nu era cazul - nu în această îmbrăcăminte caraghioasă risca să trezească în el un alt interes decât profesional. Il auzi agitându-se în bucătărie şi îl găsi golind cu zel cuburi de gheaţă într-un bol.

- Ce vrei să bei? o întrebă el întorcându-se la apariţia ei.

- Un suc de portocale. sau un sifon, în nici un caz alcool.

Avea intenţia fermă să-şi păstreze capul limpede.

El scoase o sticlă din frigider, umplu un pahar cu suc de

portocale, adăugă gheață şi i-l întinse. Apoi, luă o înghițitură de scotch pe care îl pregătise în absența ei şi încercă să facă inventarul proviziilor lui.

- Nu am mare lucru, observă el. Menajera mea trebuie să mă aprovizioneze mâine. Vom avea brânză, ouă, jambon sau o cutie de conserve. Ce preferi?

- Ce-ai spune de o omletă? sugeră ea.

El făcu o grimasă amuzată.

- Talentele mele de bucătar nu sunt atât de dezvoltate.

- Nu te nelinişti, mă ocup eu, este specialitatea mea. Prăjeşte doar jambonul şi găseşte-mi o salatieră şi un tel.

Ridicând sprâncenele, el mai luă o înghițitură de scotch înainte de a executa ordinele ei.

- Nu eşti lipsită de autoritate, după cum văd, remarcă el.

O privi cum bate ouăle şi pune untul în tigaie.

- După mătuşa mea Beth, nu există nimic mai potrivit decât o masă bună ca să-ți recapeți buna dispoziție, replică ea, hotărâtă s-o păstreze pe a ei.

Ea îi întinse un cuțit.

- Jambonul este gata? Taie-l în felii subțiri, te rog.

- Cine este mătuşa Beth? vru el să ştie, efectuând docil ce-i ceruse.

Cu ochiul fixat pe lucrul ei şi forțându-se să ignore accelerația pulsului de fiecare dată când corpurile lor se atingeau, Joanna îi explică.

- Nu este realmente mătuşa mea. Mama o angajase ca bonă la copii, când a plecat şi apoi ea a rămas. întotdeauna am

considerat-o ca un membru al familiei. Toți îi suntem foarte atașați.

Omleta coaptă și aurită după plac, o împărți în două, fiecare parte punând-o pe o farfurie și o mâncară pe masa din bucătărie.

- Delicioasă, comentă Giles. Pentru prima dată, nu am impresia că mestec o bucată de cauciuc.

- Am un talent s-o reușesc, glumi ea. Acasă, o fac mereu.

El părea acum într-o mai bună stare de spirit.

- Hai să ne așezăm sugeră el, mâncarea terminată, voi prepara o cafea.

- Nu, nu, du-te și așază-te, replică ea, eu dau ordine seara asta.

- Nu discuta, te rog. Si de ce nu-ți scoți această uniformă ridicolă? îmi amintește de spital.

- N-ai vrut să trec să mă schimb, protestă ea. Si nu se pune cu siguranță problema să-ți acord beneficiul unui striptease.

- Bun, de acord.

O prinse de umeri și o scoase afară din bucătărie.

- Acum, instalează-te în salon, vin și eu.

Joanna se așeză la o extremitate a canapelei, își scoase încălțămintea și își întinse picioarele pe perne. Poate că el își uitase în parte grijile, dar ea se simțea mai nervoasă ca niciodată. Stia că n-ar fi trebuit să accepte această seară între patru ochi cu el, ținând seama de efectul pe care-l producea asupra ei. După ce își vor bea cafeaua, îi va cere s-o conducă acasă. Oricum, era trecut deja de ora unsprezece.

Ea se întinse şi respiră profund, forțându-se să se destindă, aruncând o privire în jurul ei. în fața ferestrelor, pe toată lățimea peretelui, elemente încastrate adăposteau cărți, o combină audio şi alte accesorii ale vieții moderne. Un tablou abstract arunca o notă colorată pe dominanta crem a decorului şi un birou din oțel şi sticlă ocupa un colț al camerei.

Sosirea lui Giles cu cafeaua puse capăt studierii locului. El puse ceştile pe măsuța joasă din fața canapelei, se duse să pună o casetă apoi reveni la ea. Se pregătea să-şi ridice picioarele ca să-i facă loc, dar înainte să fi avut timp, el i le ridică, se aşeză şi le puse pe genunchii lui.

- Este foarte bine aşa, nu te mişca, declară el bătându-i uşor picioarele.

I-ar fi fost greu să facă altfel fără câteva mişcări lipsite de demnitate, deoarece mâna lui mare îi ținea prizoniere gleznele. Totuşi, nu din acest motiv se simțea foarte în largul ei în această poziție.

El începu să-i testeze alene reflexele, plimbându-şi unghia degetului mare pe talpa picioarelor ei.

Ii aruncă o privire amuzată.

- Totul mi se pare normal, comentă el.

- Dar nu cred să am vreo problemă, replică ea liniştită, în ciuda ritmului accelerat al pulsului.

- Hm. nu este nimic de spus, nici la nivelul articulațiilor urmă el, examinând de data asta oasele gleznelor.

In cele din urmă, îi gâdilă degetele de la picioare.

Joanna scoase o exclamație şi se desprinse brusc.

- Ah nu, ajunge! exclamă ea râzând.

El îşi reprimă un zâmbet şi se aplecă să-şi ia ceaşca. Ea îl imită apoi se aşeză confortabil în colţul canapelei şi închise ochii ca să asculte mai bine muzica. Era vorba neîndoielnic de un studiu de Chopin şi încet-încet, savurând muzica, începu să se destindă.

Terminându-şi cafeaua, se ridică totuşi aproape cu regret.

- Trebuie să plec, declară ea. Oricum, revulsivul pare că şi-a făcut efectul.

- Nu eşti în măsură să judeci.

O trase cu hotărâre lângă el şi o bătu pe obraji.

- Fii drăguţă şi stai puţin liniştită, reluă el. Nu ne simţim bine aici?

El poate, dar în ceea ce o privea, nu era sigură. Inima ei începu să bată mult mai repede şi acest crescendo se mai accentuă, când, deodată, simţi buzele lui atingându-i părul. Apoi, fără nici un efort aparent nici de la unul nici de la altul, gurile lor se întâlniră şi se trezi în braţele lui, moleşită toată şi înfiorată. Mângâierile lui erau senzuale şi experte. Intuitiv, se lipi de corpul lui pe măsură ce sărutul lui devenea mai pretenţios, măturând toată apărarea ei. Asprimea pielii lui peste a ei o readuse în cele din urmă la realitate.

- Inţepi! exclamă ea cu o voce totuşi puţin tremurătoare. Ar trebui să te razi!

El îi dădu drumul, îşi frecă bărbia şi-i aruncă un zâmbet indolent.

- Crezi că ar merita osteneala?

- Cu siguranţă nu, replică ea cu răceală. Acum, este destul

pentru această seară. Este timpul să plec.

El se ridică şi se întinse, muşchii spatelui jucând supli sub cămaşa fină de bumbac alb.

- Poate ai dreptate, admise el. In acest caz, strânge-ți lucrurile.

îşi luă haina, în timp ce ea se încălța şi se strădui să pună părul în ordine, regretând că nu poate aplica acelaşi tratament emoțiilor diferite care o însuflețeau.

Curând după aceea, el o conduse acasă.

- îți mulțumesc că ai venit, spuse el oprind în fața căminului. Am apreciat mult bucătăria. şi compania ta, adăugă el cu un surâs larg.

- Sunt încântată, replică ea. Dar a fost foarte agreabil şi pentru mine, a fost o schimbare față de aici.

Ea schiță un semn din cap în direcția clădirii în timp ce el o privea în tăcere.

- Ochii tăi sunt la fel de albaştri ca uniforma, rosti el în cele din urmă.

- Dumnezeule, şi tu care o găseşti îngrozitoare.

- Nu culoarea ei, dimpotrivă. Totuşi, sunt foarte expresivi, fii atentă la întrebuințarea care le-o dai.

El nu încercă s-o sărute şi-l privi după aceea demarând în direcția spitalului. Se ducea cu siguranță s-o vadă pe Hazel Wing şi micul lor flirt îi ieşise deja complet din minte.

Se avântă în urcarea scării, foarte agasată. Lui nu-i lipsea îndrăzneala! s-o pună în gardă împotriva pretinsei elocvențe a privirii ei, ca şi cum îl provocase! Se dusese la el în ideea de a-i

aduce o anumită consolare, să-l ajute să-şi învingă deprimarea. Era oare un motiv să profite de asta?

- Toţi bărbaţii sunt la fel! Pândind întotdeauna o ocazie.

în capot, cu trusa de toaletă sub braţ, Gail revenea pe cât se pare din baie când ea apăru pe coridor. O privi pe Joanna ca un aer stupefiat.

- De unde vii? se miră ea. La această oră şi în uniformă?

- De la Giles. Avea nevoie să-i ridic puţin moralul după ce s-a întâmplat cu doamna Wing. M-am dus să-i gătesc.

- Să faci ce?

Joanna izbucni în râs în faţa figurii neîncrezătoare a prietenei ei.

- Din întâmplare, am ieşit împreună din spital. Am vorbit despre ea şi l-am văzut atât de contrariat încât am considerat de datoria mea să încerc să-l distrez, explică ea cu umor.

Gail ridică sceptic o sprânceană.

- Hm.. murmură ea.

- Nu, nu este ceea ce crezi, protestă Joanna. Sinceră să fiu, nici eu nu mă simţeam foarte bine. îi repetasem de atâtea ori doamnei Wing că va avea toate motivele să se felicite pentru această operaţie. Era aşadar atât pentru mine cât şi pentru el.

- Da, într-adevăr, tuturor le-a fost foarte teamă, admise Gail. Dorian a fost şi el zdruncinat, dar nu m-am gândit să scot din asta vreun avantaj. Va trebui să-mi dai lecţii.

Gail mai vru să ştie unde locuia Giles şi cum era apartamentul lui, apoi curiozitatea fiindu-i satisfăcută, schimbă subiectul.

- Am primit veşti de la verişoara mea Pam, anunţă ea.

Pleacă la sfârşitul săptămânii viitoare. Vom putea deci să ne mutăm sâmbătă.

O urmă pe Joanna în camera ei şi se aşeză pe pat pentru a mai flecari puțin.

-Vom putea în sfârşit să ne organizăm cum ne convine şi să ne primim prietenii, continuă ea, entuziastă. Ce schimbare!

- Sunt nerăbdătoare să plec de aici, întări Joanna. Seara asta am fost într-adevăr încântată să pregătesc o masă şi să mă aflu într-o casă adevărată.

-Fără a vorbi despre rest, spuse Gail cu un mic zâmbet ironic înainte de a se ridica să se ducă în camera ei.

După plecarea ei, Joanna îşi scoase uniforma, îşi goli buzunarele şi o puse în coşul de rufe apoi se duse să facă o baie.

Odihnindu-se în apa parfumată, se gândi la seara ei cu Giles şi se întrebă dacă şi el se gândea la asta. In orice caz, spera din toată inima că-l tulburase la fel de mult cât o tulburase el. Aşa ar fi fost drept. Nu păruse deosebit de contrariat că ea pusese capăt avansurilor lui. Privise situația cu cea mai mare degajare. Ca să se întoarcă după aceea la spital, preocupat numai de starea pacientei lui.

Scoase un oftat. Blestemat să fie Giles Beltane. N-avea dreptul să-i bulverseze viața ei liniştită.

Capitolul 1

înainte ca Giles să-şi schimbe programul în ajuns avusese intenţia să telefoneze la Chelsea. Era aniversarea mătuşii Beth, săptămâna viitoare. Restul familiei fiind în călătorie, se gândise să profite de o zi liberă ca să meargă la Londra, s-o invite pe Beth la restaurant şi poate apoi s-o ducă la un spectacol.

încă n-avusese timp s-o anunţe că-l văzuse pe tatăl ei. El îi spusese că vorbise puţin cu ea la telefon, dar Joanna se întreba dacă-i vorbise de noua lui soţie. Oricât de tolerantă era, Beth nu aprecia deloc caracterul dezordonat al vieţii lui amoroase şi era foarte posibil ca el să fi evitat cu prudenţă să abordeze acest subiect.

Deoarece era târziu când reuşise să adoarmă Joanna se trezi cu greu în dimineaţa următoare. Degeaba se străduise să-l scoată pe Giles din minte, rămăsese cu ochii deschişi până aproape în zori. Era agasată de atitudinea lui şi totodată puţin neliniştită de senzaţiile pe care le trezea în ea. Fusese aproape să-şi piardă complet capul în braţele lui.

Dar dacă el credea că s-o seducă va fi un joc de copil, se gândi Joanna, putea să-şi revizuiască judecata. Totuşi, risca să fie greu de reluat relaţii normale după asta. De altfel, oare ce atitudine va adopta? Oricum, era inutil să se frământe dinainte, hotărî ea subit. Va observa când va veni momentul.

După un duş şi o ceaşcă de cafea neagră se aprovizionă cu un stoc de monede şi se duse în capot la cabina de pe coridor.

Beth fu încântată s-o audă.

- Tu eşti, draga mea? Vroiam şi eu să te sun, dar nu ştiam care era momentul cel mai potrivit să te găsesc. Ce mai faci?

- Bine.

Joanna începu imediat să-i explice despre viitoarea ei mutare.

- Există o canapea-pat în salon, preciză ea, astfel că ai putea veni să-ți petreci weekendul dacă vrei.

- Cu plăcere, sunt foarte mulțumită pentru tine. De fapt, ai veşti de la tatăl tău? A telefonat şi i-am dat numărul tău.

- Da, am cinat împreună. A cântat aici cu orchestra lui, am fost la concertul lor. A fost foarte bine. Este mereu acelaşi, nu s-a schimbat. Te-a anunțat că s-a recăsătorit?

- Oh! Nu, nu mi-a spus nimic. Asta nu mă miră.

Beth râse încet.

- Ea era cu el?

- Da, răspunse Joanna, ne-am cunoscut. Este foarte drăguță, o roşcată cu ochi verzi. Cântă cu formația lor. Trebuie să aibă cam douăzeci şi cinci de ani mai puțin decât el, adăugă ea cu un ton fals nepăsător.

- Nu, nu poate fi adevărat. Ce impresie ți-a făcut?

Joanna scoase un suspin.

- N-am fost tocmai încântată, dar pare foarte simpatică. Ne-am despărțit în termeni excelenți.

- Cu atât mai bine, aprobă Beth. Viața este prea scurtă ca să ne petrecem timpul făcând mutre, nu-i aşa?

- Exact. Bun, acum să vorbim puțin despre aniversarea ta. Vin la Londra miercuri, şi am intenția să te invit la prânz. Apoi am putea să mergem la teatru dacă reuşesc să obțin locuri, ce părere ai?

- Sunt bucuroasă! Este foarte drăguț din partea ta, Joanna.

Dar, hm. înainte de a continua, trebuie să-ți spun ceva.

Ea făcu o pauză şi ceva din vocea ei o alarmă pe Joanna.

- Nu este vorba de o veste proastă, cel puțin? întrebă ea îngrijorată.

- Dimpotrivă, din punctul meu de vedere. Ține-te bine. mă voi căsători.

Joanna făcu ochii mari de uimire.

- Te căsătoreşti? repetă ea.

- Da, înțeleg că este un şoc. îmi pare rău că te anunț aşa, pe nepusă masă.

- Dar. când te-ai hotărât? întrebă Joanna. îl cunosc?

- Nu, deşi poate m-ai auzit deja vorbind despre el. Ne-am cunoscut la club. Ştii, acolo unde iau lecții de bucătărie. Se numeşte John şi este văduv. S-a înscris când a fost obligat să-şi pregătească singur mâncarea. Totul a început de aici, explică Beth. Este farmacist. Are doar cu zece ani mai mult decât mine şi ne înțelegem foarte bine.

- Dumnezeule, exclamă Joanna, mi-ai tăiat răsuflarea. Dar este minunat, sunt încântată. Ceilalți sunt la curent?

- Nu încă. Ştiam că mă iubea mult, dar propunerea lui a fost o surpriză şi pentru mine. Adevărul este, Joanna, că se va pune problema să las casa din Chelsea. A devenit prea mare acum că toți trăiți pe picioarele voastre. Mama ta şi Malcom ar vrea să-şi ia un apartament, dar ştiu că mama ta se nelinişteşte în legătură cu ceea ce-o să se întâmple cu mine. Voi nu mai aveți de fapt nevoie de serviciile mele. De aceea, va fi bine pentru toată lumea, nu?

Joanna era de acord, deşi nu era uşor de acceptat. Să vândă

casa din Chelsea? Asta însemna să tragă o linie definitivă peste trecut.

- îți voi explica totul în amănunt când ne vom vedea, reluă vesel Beth.

Stabiliră locul unde se vor întâlni miercurea următoare şi-şi luară rămas-bun.

Revenind în camera ei, Joanna se simțea îngrozitor de nostalgică. Casa, Beth erau o parte importantă din viața ei peste care urma să tragă o linie. Timpul trecea, totul se schimba, poate că venise şi pentru ea vremea unui nou început, să-şi creeze alte legături, alte amintiri. Ar putea să încerce poate o carieră de asistent social sau, de ce nu, să caute de lucru în Statele Unite, cum îi sugerase Jay.

Pentru moment, totuşi se cuvenea să se gândească la prezent şi la faptul că o chema datoria. Dar era cu gândul în altă parte când se îndrepta spre spital.

în timpul dimineții, în serviciul de urgențe fusese adus un rănit, află ea de la doamna Judd care se pregătea să plece într-un weekend prelungit.

- Este vorba de un bărbat tânăr explică ea. A încercat să oprească doi derbedei care smulseseră geanta unei doamne în vârstă. I-au tăiat practic gâtul şi i-au sfâşiat fața cu lovituri de brici. A pierdut mult sânge, dar medicii au reuşit să-i sutureze vena jugulară. Este sub transfuzie, acum. Trebuie verificată tensiunea arterială la fiecare jumătate de oră şi să fie ținut sub pethidină până când starea lui se va stabiliza.

Supraveghetoarea clătină din cap.

- Ce situație tristă. Aceşti derbedei ar trebui spânzurați.

Bun, vă las, acum, adăugă ea întinzându-i cheile.

Joanna se duse imediat la tânărul rănit. Era culcat pe o parte, pe jumătate inconştient, cu un bandaj enorm în jurul gâtului, cu contuzii şi puncte de sutură pe toată fața.

Se asigură că n-avea febră şi îi luă tensiunea, apoi se întoarse la ocupațiile ei. La începutul serii, totuşi, după ce el redevenise conştient, înregistră cu nelinişte o încetinire a ritmului cardiac. Transfuzia era totuşi la locul ei şi nu descoperi nici un semn de infecție sub pansamente. Repezindu-se în biroul ei, chemă imediat internul de serviciu.

- Steve? In legătură cu Richard Trent, rănitul din această dimineață. Pulsul lui a scăzut foarte mult, nu este deloc bine. Mă întreb dacă nu are hemoragie internă.

- Doamne Dumnezeule! Vin imediat.

Două minute mai târziu era acolo, cu o figură neliniştită. După ce-l examină, îşi mângâie bărbia cu un aer perplex şi aruncă o privire Joannei ca şi cum era lipsit complet de inspirație.

- Peter a plecat în weekend, spuse el, cred c-ar fi mai bine să-l previn pe Giles. Ştiu că este la terapie intensivă în acest moment.

- Da, ar fi fără îndoială mai prudent. Grăbeşte-te îi şopti ea cu un ton insistent, am impresia că una din ligaturi nu va rezista.

- De acord, dar sper că ai dreptate, altfel voi părea un dobitoc.

Plecă, lăsându-i Joannei grija să-i explice pacientului şi să-i liniştească temerile.

Puțin după aceea, Steve reveni împreună cu Giles, care confirmă presupunerile Joannei.

- Nu va fi nimic, declară el tânărului rănit, doar de refăcut o sutură. O anestezie locală va fi de-ajuns. Poți să-mi dai lidocaină, te rog? adăugă el adresându-se Joannei.

Anticipând cererea lui, ea pregătise deja seringa, un platou cu fire de sutură şi pansamente. în timp ce el îşi spăla mâinile şi-şi punea mănuşile, ea îl pregăti pe Richard pentru intervenție şi într-un sfert de oră totul a fost rezolvat.

- N-ați suferit prea mult? îl întrebă Giles în timp ce Joanna îi refăcea bandajul.

- Nu, răspunse Richard, înțepătura a fost mai dureroasă.

- Perfect. Acum n-ar trebui să mai fie probleme.

Smulgându-şi mănuşile, le aruncă pe cărucior, apoi îşi coborî mânecile, îşi puse butonii şi o bătu pe Joanna pe umăr.

- Ce ne-am face fără tine? o tachină el.

- Da, şi eu mă întreb, replică ea cu umor.

Privirea ochilor lui verzi, se pironi în ai ei şi îşi simți inima începând să bată mai repede. Apoi, cu un râs uşor, se răsuci pe călcâie, antrenându-l pe Steve cu el.

Forțându-se să-şi alunge din minte pe el şi manierele lui exasperante, Joanna se concentră asupra lucrului ei. Totuşi, întârziase şi era trecut de ora nouă seara când termină de redactat raportul zilnic. Echipa de noapte sosise deja, le transmise dispozițiile, nu-i mai rămânea decât să plece acasă.

Intrând în ascensor, avu surpriza să-l găsească pe Giles, pregătit şi el de plecare.

- Incă mai eşti aici? se miră el.

- Da. această poveste cu Richard Trent m-a dezorganizat

puţin, replică ea stânjenită, ca de fiecare dată când era singură cu el.

El o privi cu un aer amuzat.

- Presupun că azi nu voi avea drept la încurajarea ta?

- Cu siguranţă.

Ajunseră la parter.

- Dacă cineva are nevoie să fie încurajat seara asta, aceea sunt eu, adăugă ea. Am trecut printr-un moment greu.

- Sunt sigur. Totuşi, te-ai descurcat foarte bine. Bun, atunci este rândul meu să-ţi ofer simpatie?

- Mulţumesc, dar nu-i nevoie. O să mă culc imediat.

- Aşteaptă, şi eu trec pe acolo.

El o urmă în direcţia parcării.

- Ceva nu-i în ordine? se informă el când ajunse la maşina lui.

- Nu, nimic.

- Te simt foarte distantă. Credeam totuşi că suntem prieteni. Sau ar trebui să spun adulţi care ştiu ce fac?

- Horoscopul meu poate m-a sfătuit să n-am încredere într-un necunoscut cu părul negru, replică ea.

- „Adult“ nu era probabil cuvântul potrivit. Şi nu sunt un necunoscut.

- Dacă asta îţi face plăcere, replică ea cu un surâs afectat. Oricum, bună seara Giles.

Il lăsă acolo şi-şi continuă drumul, mult mai puţin sigură de ea, decât dădea impresia.

îi batea tare inima şi-i tremurau picioarele. De ce naiba trebuia să se lase tulburată astfel de acest individ? se certă ea. Nici nu se punea problema ca un bărbat, într-un viitor

apropiat şi poate chiar mai îndepărtat să capete vreo importanță în viața ei. Si nici nu mai avea intenția să fie un element relaxant după o zi de muncă. Nu, de acum înainte relațiile ei cu Giles Beltane vor fi exclusiv profesionale.

***

A doua zi, Hazel Wing reveni în serviciul lor. Radiografiile ei fiind rătăcite între terapie intensivă şi secretariatul domnului Beltane, Joanna fu obligată să meargă să le recupereze şi la întoarcere să treacă pe la Urgențe.

în cotitura unui coridor, dădu nas în nas cu Shaun care ieşea din cabinetul de consultații.

- Ia te uită, este ziua ta de gardă? se miră ea.

- într-adevăr. Vino aici o clipă.

O conduse în biroul lui şi închise uşa.

- Ai reflectat la ceea ce te-am întrebat? reluă el.

- Să mă căsătoresc cu tine? se strâmbă ea. Deja ți-am dat răspunsul, Shaun.

Strângea dosarul la piept. El i-l luă, îl puse pe masă şi o trase spre el.

- Te rog Joanna, nu mă duce cu vorba.

- Nici măcar nu încerc. N-am nici cea mai mică dorință să mă căsătoresc şi mai ales cu tine. Acum lasă-mă, te rog. Poate intră cineva.

El îi dădu drumul, nu înainte de a-i fura un sărut pe furiş.

- Ascultă, termin la ora opt. Promite-mi că accepți să te invit la cină, în amintirea timpurilor frumoase.

Ea ezită o clipă.

- De acord, sfârşi ea prin a consimți. Orice ca să am linişte.

Cum ea termina lucrul ei mai devreme în seara aceea,

se înțeleseră că va reveni să-l caute la spital.

După un duş bun, începu să se pregătească apoi cu cea mai mare grijă. îşi spălă părul, îl uscă şi-l perie până când străluci ca mătasea, apoi îmbrăcă o rochie vaporoasă de satin de culoare turcoaz şi-şi puse o pereche de cercei fantezie de aceeaşi culoare. Faptul că această întâlnire nu va duce la nimic nu însemna că nu trebuie să arate cât mai bine. Acum, dacă doctorul Cassidy avea regrete cu privire la ea, cu atât mai rău pentru el.

Se întoarse la Urgențe şi flecari puțin cu una dintre infirmiere aşteptând ca Shaun să fi terminat. Apoi se îndreptă spre locul unde el parcase maşina.

- Ce s-a întâmplat cu maşina ta? se miră ea în fața noii şi convenționalei berline.

- Aceea nu era potrivită pentru bravul doctor de familie care am devenit, o tachină el deschizându-i portiera. De altfel, acum m-am liniştit complet.

- Ah, da. Unde mă duci?

- Am rezervat o masă la Chiltern. Este cel mai bun loc pe care-l cunosc. Vreau să te răsfăț.

Joanna ar fi preferat totuşi să aleagă un alt restaurant, Chiltern fiind prea legat de seara petrecută cu tatăl ei. Aceasta nu va fi totuşi cu siguranță atât de traumatizant. Era perfect în măsură să-i țină piept lui Shaun şi de altfel el fusese întotdeauna o excelentă companie.

La hotel, se instalară mai întâi pe terasă în fața cocteilurilor, depănând amintiri în timp ce se pregătea masa lor.

- Acum, fii rezonabilă, declară el deodată. Pe când fixăm

data?

- Oh, Shaun, fii tu însuți rezonabil. Știi foarte bine că povestea noastră s-a terminat de mult. Explică-mi mai curând de ce ești deodată atât de dornic să te căsătorești.

- Toți asociații mei sunt căsătoriți și oamenii îi preferă. Ei găsesc asta mai liniștitor. Problema este că partidele sunt mai curând rare, și nu reușesc să le găsesc.

Joanna izbucni în râs.

- Sunt sigură că nu va întârzia să se întâmple. Vei rezolva repede această problemă, te asigur!

Chelnerul șef veni să-i anunțe că puteau fi serviți și-i conduse la masa lor.

- Locul pare preferat la cei din spital, observă brusc Shaun după ce comandaseră. Privește cine este acolo.

Joanna se întoarse și-l zări pe Giles în capătul celălalt al sălii, în compania secretarei sale, Tracy Kirk. Se grăbi să-și întoarcă ochii. Giles și Tracy? Nu și-ar fi imaginat că era genul lui. Tracy era o tânără femeie înaltă, foarte eficientă, și cu o înfățișare cum nu se putea mai clasică. Fusese complet devotată profesorului Beltane pe care-l considera puțin ca proprietatea ei personală, dar după zvonurile care circulau, acum era fermecată cu totul de fiul lui.

Joanna ridică în sinea ei din umeri. La urma urmei, asta n-o privea.

- Doamna Wing a ta a revenit în serviciul nostru azi, îl anunță ea pe neașteptate. Trebuie să fii ușurat să știi că a scăpat cu bine.

Shaun își încruntă sprâncenele.

- A scăpat cu bine? De ce, ce s-a întâmplat?

- Cum, nu ești la curent? A făcut un stop cardiac în blocul

operator. După câteva zile de tratament intensiv, acum este bine.

- Doamne Dumnezeule, nu ştiam nimic! Nu l-am văzut pe Beltane de când... Va trebui să vorbesc cu el despre asta.

Cina lor continuă într-un mod foarte destins, dar Joanna ar fi apreciat fără îndoială mai mult dacă n-ar fi fost conştientă de prezența lui Giles. Shaun îşi ridicase paharul în direcția lui puțin după ce-i spusese că era acolo şi ea se simțise obligată să se întoarcă şi să schițeze un zâmbet. Cel cu care îi răspunsese era evident crispat, dar Shaun se prefăcuse că nu observase.

Profitând că el plătea nota, Joanna se duse la toaletă. în momentul când ieşea de acolo, Tracy Kirk intra.

- Bună seara! Hotărât lucru, lumea este mică, nu-i aşa? îi aruncă vesel secretara.

- Da, într-adevăr, replică Joanna.

Giles şi Shaun discutau în holul de la recepție. Nu putea să nu li se alăture, dar tocmai când se apropia se anunță că doctorul Cassidy este chemat la telefon.

Shaun scoase un oftat.

- Scuzați-mă, spuse el, înainte s-o lase singură cu Giles.

Urmă o tăcere grea.

- Văd că ți-ai găsit pe cineva să te încurajeze, sfârşi ea prin a spune cu o uşoară impertinență.

El făcu o mutră cinică.

- Şi tu la fel, se pare.

- Da. Şi unul şi altul, suntem copleşiți.

Blestemând soarta crudă care se înverşuna împotriva lui, Shaun reveni.

- Una din viitoarele mele mame are probleme, explică el.

Mi-e teamă c-o să te grăbesc puțin, Joanna.

- Du-te acolo, o vom conduce noi, propuse Giles

- Adevărat? Vă mulțumesc.

Shaun o prinse de talie, depuse un sărut uşor pe obrazul ei, promise s-o sune şi plecă.

Avea un nod în gât. Cum naiba se întâmpla să ajungă întotdeauna în astfel de situații? In fine, cel puțin de data asta o va avea pe redutabila Tracy Kirk în rol de însoțitoare.

- Imi pare rău că-ți impun prezența mea, murmură ea, dar tu ai vrut-o.

- Da. s-ar părea că este ceva care mă depăşeşte.

Tracy li se alătură tocmai în acest moment.

- Ce noroc să fim aici, spuse ea. Altfel, ce-ai fi făcut?

- M-aş fi întors cu un taxi. Este încă posibil, de altfel, dacă vă deranjează, replică ea.

- Nicidecum, interveni Giles. Oricum, trebuie să mă întorc la spital. O vom lăsa pe Tracy în drum.

Tracy locuia la părinții ei, la Caversham, care nu era tocmai în drumul lor, chiar dacă acesta a fost itinerarul pe care-l alese.

- Mulțumesc foarte mult, domnule Beltane, am petrecut o seară excelentă, se fandosi ea când el coborî curtenitor să-i deschidă portiera.

El o gratifică cu unul din zâmbetele lui strălucitoare.

- Te rog, Tracy, toată plăcerea a fost pentru mine.

El păstră portiera deschisă după ce secretara lui dispăru pe aleea grădinii ei.

- Poți să urci în față, îi aruncă el Joannei, ca şi cum era vorba mai mult de un ordin decât de o sugestie.

Joanna se execută şi se instala alături de el, forţându-se să-şi ascundă nelinişte pe care i-o provoca.

Pentru moment, era ocupat să scoată maşina pe şosea. Ea îi aruncă pe furiş o privire exasperată de darul pe care-l avea s-o tulbure. De ce oare nu insistase să ia un taxi? Sau chiar să plece cu Shaun? Mai degrabă decât să suporte acest stânjenitor tete-a-tete cu el.

Maşina demară şi se înscrise în fluxul circulaţiei.

- Ei bine, iată-ne din nou împreună, spuse el pe un ton lejer.

- Da. îmi pare rău că ţi-am stricat seara cu Tracy.

- N-ai stricat nimic. Mi-am îndeplinit doar o datorie. Tracy este o foarte bună secretară şi cum o apreciez, îmi place să i-o arăt, din când în când.

- Oh, înţeleg.

Işi dădea oare seama că această femeie era nebună după el? se întrebă totuşi Joanna. Cu siguranţă. Bărbaţii sunt de obicei destul de prompţi în a detecta acest gen de lucruri.

- Te invit să bem o cafea la mine? sugeră el, întrerupând cursul gândurilor ei.

- Nu, mulţumesc, deja am băut. De altfel, credeam că trebuie să te întorci la spital.

- Nu este nimic urgent. Te conduc direct acasă, atunci?

- Te rog.

Urmă o pauză, apoi el întrebă brusc:

- Este ceva foarte serios între doctorul Cassidy şi tine?

Joanna roşi.

- Nicidecum. Este un prieten, nimic mai mult. De ce, ce ţi-a spus?

El îi aruncă o privire sceptică.

- Nimic, nu-mi face confidențe, dar judecând după atitudinea lui față de tine, am impresia că este ceva mai mult.

Opri în fața căminului, tăie contactul şi se rezemă confortabil de spătarul scaunului, cu un braț trecut în spatele ei, aşteptând evident o explicație.

Capitolul 8

în fața privirii lui insistente, Joanna se simți obligată să recunoască adevărul.

- De acord, ai ghicit, declară ea cu un mic râs încurcat. A existat într-adevăr ceva între noi, dar este o poveste veche. Acum suntem doar prieteni.

- Ha! Ha!

Ea schiță un zâmbet.

- S-ar spune că ai descoperit un secret ruşinos ascuns! glumi ea.

- Este poate terminată pentru tine, dar nu cred că este şi cazul lui, replică el. Dacă tu crezi sincer ceea ce mi-ai spus, de ce nu păstrezi distanța şi să încetezi să-l laşi să-şi facă idei?

- Nu înțeleg într-adevăr de ce oamenii n-ar putea rămâne în termeni buni o dată ce au decis că totul s-a terminat, protestă ea tăios.

- Este discutabil.

El continua s-o privească atent şi părea grăbit să scurteze întrevederea lor între patru ochi.

- Ce face tatăl tău? se interesă el.

- Nu am primit alte veşti de la concert. De altfel, nici nu aştept. El se manifestă doar din când în când, când are chef.

- Si restul familiei?

- Bine. Chiar o să avem o altă căsătorie. Mătuşa mea, Beth. Va fi prima dată în ceea ce-o priveşte şi ultima, îmi închipui. Are un caracter mai degrabă stabil.

- Nu suntem atât de numeroşi, în acest caz.

Degetele lui trecură peste spătarul scaunului la baza

gâtului ei, jucându-se neglijent cu părul ei. Ea se grăbi să întoarcă uşor capul ca să scape de această atingere.

- Ajunge cu poveştile mele personale, decretă ea. Ce-ar fi să-mi vorbeşti despre ale tale, ca să schimbăm?

- Stiai că am fost căsătorit? o întrebă el după o scurtă pauză.

După nota puțin aspră care transpărea în vocea lui, ea regretă că avansase pe acest teren.

- Da. am auzit vorbindu-se, răspunse ea.

Apoi se grăbi să-i explice, de teamă să nu-şi imagineze că făcuse obiectul unor bârfe indecente:

- Când mi-ai scos ghimpele din deget, Dorian a menționat că soția ta a murit de o septicemie. îmi pare rău, Giles. Trebuie să fi fost groaznic pentru tine.

El îşi freca obrazul cu un aer gânditor.

- Intr-adevăr. Nu este uşor să trăieşti cu regrete. Avem prea mult tendința să considerăm oamenii ca parte integrantă din decor şi după aceea este prea târziu. Oricum, continuă el, revenindu-şi brusc, munca este cel mai bun remediu. Lucrul şi un revulsiv ocazional, adăugă el glumind.

Mâna lui rătăci din nou în regiunea gâtului ei, trezind fiori de plăcere pe pielea ei. El schiță un semn din cap în direcția căminului.

- Credeam că intenționai să te muți, spuse el.

- Intr-adevăr, sâmbăta viitoare.

O tăcere încordată se lăsă brusc.

- Bine, presupun că este timpul să intru, murmură ea.

- Da, cred că ar fi preferabil. Şi pentru că nu încalc dreptul nimănui.

Ii înconjură brusc umerii şi o trase spre el. „Oh, nu te implor“ se gândi ea disperată, dar era deja prea târziu să se gândească să-i opună cea mai mică rezistenţă. Buzele lui puseseră stăpânire pe ale ei. I-ar fi fost imposibil să nu răspundă, chiar dacă ar fi vrut. Braţele ei se înnodară de la sine în jurul gâtului lui şi simţi că se topeşte sub sărutul lui delicios şi senzual. Acesta se prelungi câtva timp şi când sfârşi prin a-i da drumul, fu îngrozitor de decepţionată.

- Mulţumesc, declară el cu un zâmbet amuzat, a fost cel mai minunat moment al serii.

- Este preferabil ca secretara ta să nu te audă, replică ea pe acelaşi ton lipsit de gravitate. Bună seara!

Se grăbi să coboare din maşină şi apoi să se repeadă spre camera ei.

Inima ei bătea să se rupă, degetele îi tremurau. Cum putuse vreodată să se creadă îndrăgostită de Shaun? Ţinea de copilărie, comparată cu senzaţiile înnebunitoare pe care Giles le trezea în ea. Dar pentru el era vorba doar de un exerciţiu agreabil! „Du-te naibii, domnule Beltane“ murmură ea, la fel de furioasă pe el ca pe ea însăşi. „Si mai ales, lasă-mă în pace“!

***

Miercuri dimineaţă, Joanna se duse la gară. Parcarea era completă, dar reuşi să găsească un loc pe o mică stradă învecinată. Cu trenul, va fi la Londra în douăzeci şi cinci de minute faţă de cele două ore cât le-ar fi făcut cu Fiesta ei, ţinând seama de ambuteiaje şi de timpul petrecut să găsească

loc de parcare.

Sosită la amiază la Paddington, luă metroul până la Marble Arch şi intră în holul hotelului Cumberland. Beth o aştepta într-o elegantă rochie de mătase şi un blazer alb. Se îmbrățişară cu efuziune.

- Eşti absolut strălucitoare, exclamă Joanna în fața figurii radioase a fostei ei bone. Este de la aceea că eşti îndrăgostită?

Beth izbucni în râs.

- Este teribil de pasionant, nu-i aşa? Nu mi-am imaginat niciodată că mi se va întâmpla şi mie!

Se îndreptară spre restaurant unde, în fața unei mese savuroase şi a unei sticle de vin, flecăriră cu vioiciune.

- Vorbeşte-mi despre acest minunat John, spuse Joanna, după ce schimbară ultimele noutăți. Când vă veți cununa?

- Aşteptăm mai întâi ca mama ta şi Malcom să se întoarcă. Apoi vom decide.

- Unde o să locuiți?

- La început în apartamentul de deasupra farmaciei lui. John n-are copii, deci nu există nici o problemă dinspre partea asta. Şi tu, Joanna? se interesă Beth. Nici un pretendent la orizont?

Joanna, în ciuda diferenței lor de vârstă, putuse întotdeauna să se confeseze lui Beth. Işi încreți nasul.

- Inchipuie-ți că Shaun şi-a făcut apariția. Este medic, acum, şi face schimburi de gardă la spital. Nu vei ghici niciodată. M-a cerut în căsătorie.

- Dumnezeule!

Beth făcu ochii mari.

- Ai intenția să accepți?

- Bineînțeles că nu, este prea târziu. Oricum, am hotărât ca pentru moment să mă consacru exclusiv carierei.

- Nu este o idee proastă. Ai tot timpul să te gândeşti la căsătorie.

Joanna încuviință şi-şi termină vinul roze.

- Bun, acum să mergem să facem cumpărături, sugeră ea. Apoi vom lua ceaiul undeva înainte de a merge la teatru.

Mult mai târziu, după ce au râs din toată inima de numeroasele încurcături şi de dialogurile irezistibile ale unei comedii de bulevard, ieşiră în noaptea londoneză. Neoanele scânteiau, o mulțime cosmopolită se înghesuia pe trotuare în timp ce autobuzul, taxiurile şi alte vehicule se străduiau să ocolească pietonii care nu ezitau să pună stăpânire pe şosea.

Beth îşi strecură brațul sub cel al Joannei.

- Nu te întoarce seara asta, spuse ea. Este trecut deja de ora zece. Vino mai degrabă să dormi la Chelsea, vei pleca mâine dimineață.

- Da, va fi la fel de bine, cedă Joanna. Mai ales că nu lucrez decât după-amiază.

N-ar fi putut termina mai bine seara decât petrecând-o în casa copilăriei şi discutând cu Beth în jurul unei ceşti de ceai bun şi câteva prăjituri de casă cu unt şi marmeladă.

Luă trenul de ora unsprezece a doua zi dimineață. Brava ei Fiesta era acolo unde o lăsase şi se duse s-o ia cu un pas grăbit. Apropiindu-se, îşi dădu seama că fusese lovită. Paraşocul din față fusese înfundat şi unul din faruri era spart.

- Oh, la naiba! izbucni ea.

Totuşi, oricât de regretabil era incidentul, maşina era încă în stare să ruleze. Cu un oftat pe cât de exasperat tot pe atât de resemnat, Joanna descuie portiera şi se instala la volan. Puse contactul, întoarse cheia dar nu obținu absolut nici un rezultat, ca şi cum motorul era mort. Era ridicol! Rezervorul era pe jumătate plin şi bateria data de mai puțin de o lună.

înăbuşindu-şi un mârâit, aruncă o privire la ceas. Acum nu putea să facă nimic, dacă nu voia să întârzie la serviciu. Trebuia să roage pe cineva să vină să vadă maşina astă seară.

Coborî din nou, trânti furioasă portiera, o încuie şi începu să caute un autobuz sau un taxi. Din păcate, taxiurile păreau dispărute complet din circulație şi nu se vedea nici un autobuz. Timpul trecea, în timp ce ea aştepta în stație cu nerăbdare şi o iritare crescândă.

în fine, apăru un autobuz la capătul străzii, precedat de un BMW care-i era familiar. Recunoscându-l pe Giles la volan, înaintă spre bordura trotuarului şi-i adresă semne frenetice. El opri câțiva metri mai departe şi ea alergă spre maşină.

- Mergi la spital? întrebă ea.

- Da, urcă. De ce o asemenea panică? se interesă el în momentul plecării.

- Un imbecil a intrat în maşina mea, tună şi fulgeră ea. Imposibil de pornit. şi trebuie să fiu la serviciu într-o oră.

El o privi rapid.

- Te simți bine?

- Oh, da, doar că m-am înfuriat.

îi explică apoi cum s-au petrecut lucrurile.

- Presupun că ai garat-o prost.

- Nicidecum! se burzului ea pe un ton indignat. Eram într-un impas. Problema, continuă ea, este că am nevoie de ea pentru weekend. Ne mutăm sâmbătă.

- Poate că nu este mare lucru, un simplu fir debranşat.

El făcu o pauză.

- Vrei să arunc o privire?

Ea îl privi cu un aer surprins.

- Ai putea să-ţi faci timp? Stiu că eşti foarte ocupat.

- într-adevăr, dar eşti un spin permanent în piciorul meu, tânără doamnă. Astă seară ţi-ar conveni?

- în întregime, îţi mulţumesc. numai că nu voi fi liberă înainte de nouă şi jumătate.

Acum erau aproape de spital şi el opri în faţa căminului.

- Voi trece să te iau de aici pe la ora zece.

- De acord.

Ea îi aruncă un zâmbet larg şi coborî din maşină.

- Mulţumesc că m-ai adus, adăugă ea, înainte de a închide portiera. Mi-ai salvat viaţa.

- Ai uitat să spui „încă o dată“, îi aminti el pe un ton ironic.

La ora unu, Joanna era la postul ei, cu preocupările personale lăsate momentan deoparte ca să se concentreze asupra lucrului ei şi să se intereseze de treburile curente. Ca întotdeauna după o zi liberă, trebuia să studieze dosarele noilor pacienţi şi să se informeze de starea celor mai vechi.

Era foarte mulţumită s-o regăsească pe Gail la cafenea când se duse să-şi bea ceaiul. Tracasată de comportamentul unuia dintre bolnavii săi, un oarecare domn Lloyd, care fusese operat

la vezica biliară, îi vorbi imediat despre el.

- Există ceva bizar la el.. Are ochi foarte palizi care te privesc fix şi uneori mă înfioară. Imaginează-ți că s-a enervat în această după-amiază şi şi-a aruncat castronul în capul unei stagiare. A trebuit doar să se schimbe, dar oricum.

Ridică din umeri şi alungând subiectul din minte, povesti ce făcuse la Londra.

- Am rămas să dorm acolo, conchise ea şi când m-am întors în această dimineață, am descoperit că maşina mea fusese lovită în față. Imposibil de pornit. Nu înțeleg de ce, pagubele nu mi s-au părut atât de grave.

Gail se încruntă.

- N-ai lăsat farurile aprinse?

- Nu, se făcuse ziuă de mult când am plecat. In fine, mă pregăteam să iau autobuzul, dar Giles Beltane a apărut şi m-a luat.

- Cu atât mai bine. Şi atunci, ce intenționezi să faci cu Fiesta ta? Dorian m-a invitat să merg să beau un pahar astă seară, adăugă Gail după o secundă de ezitare, aş putea eventual.

- Nu, nu, nu-i nevoie, o întrerupse Joanna, Giles mi-a promis că vine să arunce o privire. Avem întâlnire la ora zece.

- Amabil din partea lui. Este adevărat că este aşa, nu?

- Trebuia să se întâmple tocmai acum, bombăni Joanna, tocmai când să ne mutăm.

- Nu te necăji, avem Wolkswagenul meu. Si apoi, poate nu va dura mult s-o repare.

- Să sperăm, murmură Joanna, cu o expresie întunecată.

La ora nouă şi jumătate, se duse să se schimbe. Vremea era rece şi închisă, astfel că îmbrăcă o pereche de blugi şi un pulover gros bleumarin înainte de a coborî în hol să-l aştepte pe Giles.

îşi schimbase şi el costumul de oraş cu blugi şi un tricou şi, aşezată alături de el în întunericul BMW-ului, Joanna constată din nou efectele devastatoare pe care le avea asupra ei.

- Este foarte amabil din partea ta, murmură ea, înghițind cu nervozitate.

Ochii lui verzi se ațintiră asupra ei.

- Da, nu-i aşa? Trebuie să fiu puțin masochist.

Ea schiță un zâmbet.

- Totuşi, nu înțeleg ce-ai putea face. cel puțin poate să-mi recomanzi un mecanic bun, dacă se întâmplă să cunoşti unul.

-Vom hotărî la fața locului, dacă vrei. Acum, spune-mi pe unde s-o iau.

Ii indică drumul pe care să-l urmeze ca să ajungă la străduța unde era garată şi el opri curând lângă Fiesta.

-Bine, să încercăm să localizăm această pană, spuse el coborând din maşină.

Joanna se strecură în spatele volanului şi deblocă maneta capotei. El o ridică, o deschise complet şi se aplecă asupra motorului ca să-l cerceteze.

- Ce s-a întâmplat cu bateria ta? îi aruncă el deodată.

Ea îşi încruntă sprâncenele.

- Nimic, după câte ştiu.

- Da, ei bine, n-o mai ai. Nu mai este aici.

- Cum?

Sări de pe scaunul ei şi alergă să verifice. Intr-adevăr, nu mai exista decât un spațiu gol şi câteva fire tăiate în locul unde ar fi trebuit să se afle.

- De necrezut! exclamă ea. Mi-a fost furată?

Giles închise liniştit capota.

- Nu mai rămâne decât să cumperi alta.

- Mă întreb cum au făcut-o, mormăi ea în timp ce străbăteau oraşul în căutarea unui autoservice.

- Să ştii că o capotă se deschide la fel de uşor ca o broască dacă ai echipament adecvat, replică el. Nu-ți lipsea nimic dinăuntru?

- Nu m-am uitat, dar oricum n-aveam nimic de valoare. Presupun că am avut noroc că nu mi-au furat maşina.

Insistă să plătească ea însăşi bateria, felicitându-se că avea cartea de credit în geantă şi zece minute mai târziu, Giles o punea la locul ei. De data asta, când întoarse cheia de contact, motorul demară imediat.

- Minunat! exclamă ea.

Coborând, îi aduse o cârpă să-şi şteargă mâinile.

- îți sunt foarte recunoscătoare, Giles.

El lăsă jos capota, îşi şterse degetele şi o privi cu un anumit amuzament.

- în acest caz, arată-mi, spuse el.

Joanna ezită, subjugată de farmecul pe care îl degaja şi forțându-se să-şi domine impulsurile de nemărturisit pe care le stârnea în ea.

- Ei bine? murmură el cu o voce seducătoare.

Se apropie să-l sărute. Timp de câteva încântătoare şi exaltante secunde, brațele lui se închiseră în jurul ei în timp ce gurile lor se uneau într-un sărut tandru şi senzual. Ea nu-şi imagina nimic mai delicios decât să i se dăruiască total, chiar în clipa aceea. Totuşi, rațiunea avu câştig de cauză şi se desprinse din îmbrățişare.

- Poftim, m-am achitat de datorie, comentă ea.

- De fapt, nu era exact ce aveam în minte, replică el pe un ton malițios. Mă gândeam mai degrabă la o omletă bună. Ce spui?

Roşeața îi urcă în obraji, dar izbucni în râs.

- Oh, nu, nu în seara asta! Este mult prea târziu.

El nu încercă s-o convingă.

- Foarte bine, atunci grăbeşte-te să pleci. Şi te rog, străduieşte-te să eviți necazurile. Eşti pe punctul să-mi epuizezi toate rezervele de răbdare.

O împinse cu blândețe în interiorul Fiestei, închise portiera şi-i adresă un semn cu mâna.

Joanna se întoarse la cămin cu mintea frământată. Era ceva care o depăşea, Giles o atrăgea teribil şi era limpede că nici el nu era insensibil la farmecele ei. Totuşi, cariera lui trecea înainte de toate în ceea ce-l privea şi era preferabil să nu-şi facă nici un vis romantic în privința lui.

Era de asemenea posibil ca el să fie încă fidel memoriei soției lui. Oricum ar întoarce problema, era de nerezolvat. Faptul că se arăta amabil cu ea nu însemna absolut nimic. Aşa cum precizase atât de bine Gail, era în firea lui, chiar dacă ea găsea asta extrem de emoționant.

Oricum, nu era dispusă să se lanseze într-o nouă aventură amoroasă fără viitor, nu-i aşa? Insemna să alerge spre dezastru şi ea ştia ceva despre asta.

Capitolul 9

- Cum s-a terminat, ieri seară, Joanna? se interesă Gail.

Mergeau împreună spre spital, devreme, vineri dimineață.

- Giles a fost în măsură să facă ceva pentru maşina ta?

- Da, din fericire. Nu vei crede niciodată. Mi se furase bateria. A trebuit să mergem să cumpărăm una. O dată ce a branşat-o, n-a mai fost nici o problemă, a rămas doar farul. O voi da la reparat. La urma urmei, era mai puțin grav decât mă temeam.

- Bărbații ştiu uneori să se facă utili, filozofă Gail. Bine, deci va fi posibil să ne mutăm mâine. Pam mi-a telefonat. Pleacă azi. Va lăsa cheile sub un ghiveci de flori lângă grilaj. Nu lucrezi în acest weekend?

- Nu, am aranjat cu cineva. Oh, eram într-adevăr nerăbdătoare să ne vedem instalate! Sper că verişoara ta nu va reveni curând.

- Nu înainte de cel puțin un an, după ea. Dar până atunci se poate întâmpla orice.

împingând uşile grele ale recepției, întrară în hol. Aici, drumurile lor se despărțeau.

- Mult curaj, îi ură Gail, te voi vedea la prânz.

Se îndreptă spre sălile de operație în timp ce Joanna urca la primul etaj, la serviciul ei. îşi lăsă geanta şi impermeabilul în vestiar înainte de a se întâlni cu ceilalți în birou ca să asculte darea de seamă a Delphinei.

Se pare că noaptea fusese calmă. Nu fusese decât o singură problemă.

- Domnul Lloyd, explică Delphine cu accentul ei franțuzesc, a fost foarte agitat, şi-a smuls perfuzia. Era ultimul flacon şi era aproape terminat, astfel că internul a spus că era inutil să-l pună la loc.

- într-adevăr, aprobă doamna Judd, ar trebui să înceapă să bea şi să se alimenteze normal de astăzi.

Ochii ei se îngustară.

- Cel puțin n-a mai aruncat nimic în capul cuiva? se interesă ea.

- Nu, dar are un temperament foarte coleric, replică Delphine. Nu voi regreta să-l văd plecat.

- Nu sunteți singura, întări doamna Judd. Trebuie să învețe să se arate indulgent, uneori. Există oameni care nu suportă să fie bolnavi. S-o lăsăm pe Joanna să se ocupe de el, continuă ea, ştiind că multe stagiare nu păreau în largul lor, ea are avantajul experienței.

Achitându-se de serviciile administrative, în timp ce ajutoarele şi cele din anul trei se ocupau de paturi şi de curățenie, Joanna începu să schimbe pansamentele. Ajunse curând la patul domnului Lloyd.

- Bună ziua, îi aruncă ea vesel. Cum vă simțiți în această dimineață?

- Al naibii de mulțumit că am scăpat de perfuzia aceea afurisită, mormăi el.

- Da, înțeleg. Acum puteți să vă mişcați cum doriți.

Observă că părea foarte nervos şi respira zgomotos. Pe de altă parte, nu înceta să-şi treacă mâna peste față, ca şi când

încerca să alunge ceva. Nu era nimic acolo, dar transpira foarte mult şi poate asta-l jena. N-avea temperatură, totuşi.

- Vă este cald? se interesă ea după ce o lăsase docil să-i schimbe pansamentul. Aş putea să vă iau o pătură.

Cu privirea goală, el făcu un gest evaziv.

- Faceți cum vreți, dar aş bea ceva.

- Ce doriți? O ceaşcă de ceai?

- Ceai? Nu, soția îmi va aduce limonadă, azi.

- Ah! ei bine, vă vom da un suc de fructe până atunci, dacă asta preferați.

Ea se retrase, îngândurată. Hotărât lucru, avea un comportament ciudat. Reveni totuşi aducându-i răcoritoarea promisă, apoi se întoarse la ocupațiile ei.

La cafenea, la prânz, discuta cazul acesta cu Gail.

- îți aminteşti de bărbatul despre care ți-am vorbit ieri? întrebă ea. Este într-adevăr bizar. Părea totuşi foarte normal înainte de operație. S-ar spune că nu mai este el însuşi. Este uimitor, nu găseşti?

- Poate că este maniaco-depresiv, glumi Gail.

- Asta-i tot ceea ce-ai inventat?

începură amândouă să râdă, apoi Joanna reluă:

- Nu, serios, nu există nimic în dosarul lui care să-ți permită să presupui asta. Mă îngrijorează poate fără motiv, observă ea. La urma urmei, nu va fi ultimul fenomen cu care vom avea de-a face.

Când reveni, departamentul era în plină efervescență. Era ora luării tensiunii şi a temperaturii şi doctorii sosiseră. Ei

discutau toți trei în birou cu doamna Judd, gata să-şi înceapă vizita. O stagiară fiind desemnată să împingă căruciorul cu dosare, Joanna hotărî să se ocupe de împărțirea medicamentelor.

Totuşi, dacă ea se concentra asupra lucrului, nu putea să nu fie conştientă de prezența lui Giles. Percepea ecoul vocii lui, vibrantă şi profundă, în timp ce trecea de la pat la pat.

Era exact bărbatul pe care-l visase. Puternic, liniştitor şi teribil de seducător, dar din păcate acaparat complet de munca lui. Mai bine să accepte situația şi să se țină de decizia pe care o luase în ajun, îşi aminti ea cu un oftat. Fără vise iluzorii în legătură cu domnul Beltane.

Ajunsese aproape în dreptul camerei pe care domnul Lloyd o împărțea cu alți trei bolnavi când unul din bărbați o chemă.

- Domnişoară, veniți repede! Tom este ciudat.

Abandonând repede medicamentele, alergă să vadă ce se întâmpla. Tom Lloyd era într-adevăr scos din fire, cu ochi de nebun şi cu fața strâmbă.

- Ce s-a întâmplat, domnule Lloyd? îl întrebă ea pe un ton neliniştit.

Privirea îndreptată spre ea reflecta o groază intensă, ca şi când îl recunoscuse pe diavol în persoană. Scoase un fel de mormăit sălbatic şi, cum ea se aplecă îngrijorată asupra lui, o prinse deodată de gât.

Auzi o stagiară țipând. Auzi pacientul de alături urlând „ajutor, opriți-l“, dar mâinile o strângeau mereu, strângeau, strângeau şi o scuturau ca şi când ar fi fost o păpuşă de cârpă. Şi

nu reuşea să-l facă să-i dea drumul. Totul începu să se învârtească. picioarele n-o mai ţineau, capul îi era pe punctul să explodeze. In cele din urmă, un văl negru se abătu asupra ei.

***

Când îşi reveni, era aşezată pe un scaun, pe culoar. Inghiţi greu, gâtul o durea, încă sub efectul şocului.

- Nu-i nimic, Joanna, o asigură Carol, cu un braţ în jurul umerilor ei. Ai avut o mică ameţeală.

Joanna îşi duse mâna la gâtul amorţit. Din camera domnului Lloyd, ajungeau la ea zgomote de voci, a lui Giles şi ale colegilor lui care se ocupau de pacientul lor periculos.

Apoi Giles ieşi şi înainta spre ea. Era foarte calm şi sigur de el şi la vederea lui puţin lipsi să nu izbucnească în plâns.

Se opri în faţa ei şi-i luă mâna.

- Ai trecut printr-un moment greu, Joanna. Te simţi bine, acum?

Ea încuviinţă, forţându-se să-şi controleze tremurul buzelor.

- Ce este. ce are? bâigui ea.

- A avut halucinaţii. Este alcoolul, mai exact lipsa lui. I-am administrat un tranchilizant.

- A făcut o criză de delirium tremens? murmură, înţelegând încetul cu încetul.

- Exact. N-a mai putut să bea de când este aici. Acum că ştim care este problema lui, vom fi în măsură să acţionăm.

- Dumnezeule, suspină doamna Judd apărând, mă întreb de ce oamenii nu se gândesc să ne avertizeze, în astfel de cazuri.

-Jumătate din alcoolici nu ştiu că sunt, interveni Peter Green.

- Da, este adevărat, încuviință supraveghetoarea.

Se întoarse spre Joanna, cu o figură neliniştită.

- Cum vă simțiți acum? se interesă ea.

- Incă puțin zdruncinată. Va fi mai bine peste cinci minute.

Incercă să se ridice, dar trebui să renunțe.

- Aşteaptă, să te ajut, îi propuse Giles.

Şi luând-o de talie, o susținu până la birou.

- Incă puțin şi îți pierdeai una din cele nouă vieți, o tachină el aşezând-o într-un fotoliu.

Ea schiță un zâmbet slab.

- Ai într-adevăr simțul umorului, replică ea.

Doamna Judd îi urmase.

- Să vă prepar o ceaşcă de ceai, mică prietenă, spuse ea. Ce sugerați, domnule Beltane, un unguent bun pentru decontractarea muşchilor gâtului?

El aprobă.

- Şi apoi, să se ducă acasă. Ați putea să vă descurcați?

- Da, da, am suficient personal, răspunse doamna robustă.

- Perfect. Pentru mai multă siguranță, s-o conducă cineva.

Puțin după aceea, întoarsă în camera ei, Joanna îşi scoase uniforma, apoi îmbrăcată într-un capot, se prăbuşi pe pat. Era epuizată. Fără îndoială, reflectă ea pe jumătate adormită, era consecința şocului.

La ora şase, câteva lovituri în uşă o treziră. Gail intră şi

veni să se aşeze la picioarele patului.

- Giles m-a însărcinat să veghez asupra ta, spuse ea cu un mic zâmbet încurajator. Te simți bine?

Joanna scoase un suspin şi se ridică pe perna ei.

- Da, dacă n-aş fi complet istovită. Eşti la curent cu ce s-a întâmplat?

- Hm. Nu spuneai că găseai la acest pacient ceva bizar?

- Ei bine, acum este verificat. Din fericire, era lume în jur.

Gail îşi ridică ochii în tavan.

- Ar trebui curând să figureze în programul nostru cursuri de autoapărare. Ce-ai dori să mănânci? Presupun că nu ții să ieşi.

- Nu, într-adevăr. De altfel, nici nu prea mi-e foame. O supă s-ar potrivi perfect. încă mă doare gâtul.

- Am înțeles, am mai multe pliculețe de supă. Ți-o pregătesc, nu te mişca. Vom petrece o seară cât se poate de liniştită şi poate începem să împachetăm lucrurile, nu? Mâine este marea zi, să n uităm!

Dispăru, apoi reveni după puțin timp cu două boluri cu supă de roşii, o bucată de brânză şi o pâine rotundă proaspătă.

- Iată, n-ar trebui să fie prea greu de înghițit, comentă ea punând platoul pe masă.

- Mulțumesc, eşti un înger.

Masa terminată şi după ce discutaseră despre evenimentele zilei, nici una nici alta nu simți dispoziția să se ocupe de cutii.

- Cred că voi face o baie şi mă culc, spuse Joanna.

Gail se întinse şi îşi răvăşi părul lung castaniu.

- Cum vrei. Oricum, nimic nu ne grăbeşte. Este suficient

ca la douăsprezece şi jumătate să eliberăm locul. Atunci, pe mâine.

Revenind din baie, Joanna îşi aplică o pomadă pe semnele de pe gât şi îşi studie îndelung imaginea în oglindă. Văzuse moartea cu ochii de foarte aproape în această după-amiază. Poate că avea tendința să dramatizeze, dar dacă ajutoarele nu ajungeau la timp sau dacă incidentul se producea în cursul unui rond de noapte, de exemplu, ar fi putut foarte bine să-şi piardă viața.

Se strecură în aşternut, stinse lumina şi medită asupra caracterului nesigur al vieții. Işi dădea seama cât trebuie să fi suferit Giles când îşi pierduse soția. De acum înainte se va arăta mai indulgentă cu oamenii şi de asemenea mai convingătoare. Cu toții putem să dispărem atât de devreme, oricât de puțin amestec ar avea destinul în asta. Se felicită că Giles o determinase să-şi revadă tatăl şi că se despărțiseră în termeni buni.

Ultimul ei gând fu pentru chirurg. In preajma lui, încerca o senzație curioasă de siguranță şi de pericol. De siguranță pentru că părea să fie întotdeauna acolo când avea nevoie cineva şi de pericol deoarece îi era foarte teamă de atracția extraordinară pe care o simțea pentru el.

***

A doua zi, cele două prietene erau în picioare foarte devreme. După ce şi-au băut cafeaua împreună, hotărâră să-şi aducă maşinile în fața căminului pentru a încărca pachetele mai uşoare.

întoarsă în camera ei, Joanna coborî valizele de pe dulap şi începu să golească sertarele, să desprindă afişele şi să pună cărţile în cutii.

- Este o nebunie, atâtea fleacuri şi hârtii am putut aduna, bombăni Gail oprindu-se o clipă în pragul camerei ei, cu braţele încărcate. Dacă cel puţin am avea la dispoziţie una din acele perechi de bicepşi, despre care vorbeai.

Ea îşi reluă drumul şi Joanna o auzi schimbând câteva cuvinte cu cineva, la capătul culoarului. Fără îndoială una din colegele lor, se gândi ea, continuând să golească metodic noptiera de conţinutul ei.

Două secunde mai târziu un ciocănit uşor în uşa ei deschisă larg o obligă să-şi ridice ochii şi inima ei o luă razna. Era Giles, mai seducător ca oricând în pantalon de pânză bej şi un pulovăr de caşmir peste o cămaşă ecosez.

- Bună, îi aruncă ea. Ce faci aici?

- Am venit după veşti. N-ai avut prea multe coşmaruri în noaptea asta, sper?

Vocea lui profundă o învăluia ca o mângâiere şi se forţă să lupte cu tulburarea care o cuprindea.

- Nu, deloc.

Ii adresă un zâmbet timid.

- Dimpotrivă, am fost atât de mulţumită că sunt în viaţă încât am luat o mulţime de hotărâri bune.

- Adevărat?

Buzele lui senzuale se strânseră.

- Care? se interesă el.

- Ah! îmi pare rău, trebuie ţinute secrete.

- Imi dai voie să intru?

- Te rog. Scuză dezordinea, parc-am fi la Harrods, în ultima zi a soldurilor. Ia loc!

Eliberă unicul fotoliu de grămada de haine care-l acoperea, dar el alese să se instaleze pe marginea patului. Ochii lui verzi îi urmăreau cele mai mici mişcări şi ea nu mai ştia nici ce spune, nici ce face.

- Cum se simte domnul Lloyd? se gândi ea să întrebe.

- Oh, foarte bine acum că-l avem sub controlul nostru. Trebuie să recunosc, continuă el cu un zâmbet ironic, că mi s-a întâmplat uneori şi mie să doresc să-ți sucees gâtul, dar am fost foarte supărat că altcineva a încercat s-o facă.

Ea luă un aer fals indignat.

- Foarte bine, în cazul acesta, nu se mai pune problema să mai mănânci vreuna din omletele mele.

- Este o amenințare sau o promisiune?

Ii prinse încheietura mâinii tocmai când se pregătea să se întoarcă la pachetele ei.

- Rămâi liniştită o secundă, pentru Dumnezeu!

O forță să se aşeze lângă el.

- Ai toată ziua în fața ta, nu?

- Nu chiar. Trebuie să fim plecate la douăsprezece şi jumătate. Si apoi, există pisoiul care trebuie hrănit, oricum.

- Ce pisoi?

îi explică faptul că era pisoiul proprietarilor, care l-au lăsat în grija lor.

- Este adorabil, un mic siamez cu ochi albaştri. N-am avut

niciodată un animal de casă.

Se întrerupse brusc conştientă de felul cum o privea şi la expresia privirii lui, simți cum i se accelerază pulsul. Roşi.

- Ei bine, continuă, murmură el.

Spre marea ei uşurare, Gail apăru chiar în momentul acela şi, aruncând o privire în cameră, se opri în prag.

- Giles, îi aruncă ea pe un ton amuzat, ai intenția să ne întârzii, din întâmplare?

Joanna se ridică imediat.

- Are dreptate, nu pot petrece dimineața flecărind cu tine. Mai curând fă-te util şi ajută-mă să cobor câteva pachete.

- S-ar părea că nu fac altceva decât să mă fac util, de când te cunosc, replică el cu umor.

Ea îl gratifică cu un mic zâmbet insolent.

- Dar să ştii că apreciez asta, Superman!

- Este oare una din deciziile tale bune, să mă seduci prin măgulire?

Ea îşi încreți nasul, se aplecă şi închise fermoarul unei genți mari de voiaj încărcată din plin.

- Vrei s-o iei?

El se ridică şi-şi trecu mâna prin buclele ei blonde.

- N-am obiceiul să mă conformez ordinelor unei doamne, dar de data asta voi face o excepție.

Ridică geanta şi ea îl urmă cu ceainicul electric şi o cutie cu veselă.

El făcu mai multe drumuri atât pentru Joanna cât şi pentru Gail, până când toate lucrurile au ajuns la bordul maşinilor lor.

- Imi pare rău, dar nu pot veni să le descarc cu voi, spuse el după ce-şi consultă ceasul. Am o întâlnire la prânz.

- Ne vom descurca, îl asigură Gail. Mulțumesc mult.

- Da, mulțumesc, adăuga Joanna. Tocmai ne plângeam că nu avem o pereche de brațe suplimentare la dispoziția noastră când ai sosit. Trebuie să fi fost telepatie.

Ea schiță o grimasă amuzată.

- Eu numesc asta a profita de firea mea serviabilă şi generoasă, replică el.

Cele două prietene se întoarseră să verifice dacă n-au uitat nimic, apoi predară cheile portăresei înainte de a porni spre Pangbourne.

Păstrând Wolkswagenul lui Gail la vedere, Joanna înregistră itinerarul pe care-l urmau încât să nu se rătăcească atunci când îl va face singură şi douăzeci de minute mai târziu, ajungeau la destinație. O sticlă de lapte proaspăt le aştepta în fața grilajului precum şi o notă de la lăptar arătând că le va asigura şi aprovizionarea cu legume, pâine, ouă şi brânzeturi.

După ce descărcaseră lucrurile, au deschis ferestrele şi au început să ia în stăpânire noua lor locuință. Verişoara lui Gail le lăsase câteva provizii în frigider şi în dulapuri.

- îmi spusese, declară Gail, inventariind rapid stocul. Există şi şuncă. Mi-e foame, ție nu?

Deoarece nu băuse decât o ceaşcă de cafea, Joannei îi era şi ei foarte foame. Prin urmare, se aşezară la masă în fața unei copioase gustări înainte de a-şi despacheta valizele şi cutiile.

Ziua trecu rapid cu instalarea şi organizarea şi seara

hotărâră să meargă să testeze meniul de la un bar din împrejurimi. Cinară pe terasă, o salată de legume şi o delicioasă tartă cu ouă, smântână şi şuncă, însoţită de o sticlă de vin, apoi coborâră să se plimbe pe ţărmul fluviului.

Pe taluzul din faţă, grădinile îşi etalau iarba înverzită până la apa pe care se legănau încet câteva vase de agrement. Mai departe, fluviul venea să se lovească de un baraj, ridicând un val înspumat şi coline împădurite se ridicau la orizontul cu luciri roşiatice. Scena avea un farmec aproape idilic.

Joanna scoase un oftat visător.

- O culegere de versuri la umbra unui boschet, un urcior cu vin, rotunjimea unei pâini crocante şi. tu! recită ea amintindu-şi un poem pe care-l învăţase cu ani în urmă.

- Ah, da? Izbucni în râs Gail. Auzindu-te, s-ar spune că eşti îndrăgostită.

- Sunt. de viaţă, deocamdată. Nu uita că a fost cât pe ce să mor, ieri.

Era o explicaţie plauzibilă, dacă nu era exactă. Adevărul era că Joanna se gândea la Giles şi fusese cu gândul la el practic toată ziua. Fusese foarte fericită că venise s-o vadă înainte de a pleca. Bineînţeles, s-ar fi neliniştit la fel pentru oricare alt membru al echipei lui, dar nu era obligat să se deplaseze personal! El îi ceruse deja lui Gail să vegheze asupra ei. Joanna scoase un nou suspin, în mintea ei învălmăşindu-se multe întrebări fără răspuns. Era suficient să fie singură cu el ca inima să înceapă să bată o sarabandă nestăpânită, dar era complet ridicol să-şi imagineze că şi lui i se întâmpla la fel.

- Slavă Domnului, eşti încă în viaţă, sublinie Gail,

întrerupându-i cursul gândurilor, încearcă să te comporți ca şi cum nu s-a întâmplat nimic.

Ea alungă o musculiță de pe brațul ei.

- Acum să ne întoarcem, te rog, reluă ea, înainte să fim complet devorate.

întoarse acasă, hotărâră să stabilească un buget privind cheltuielile curente, apoi telefonară prietenilor pentru a le comunica schimbarea adresei şi numărul de telefon, după care se instalară un timp în fața televizorului, înainte de a se duce la culcare.

Camera Joannei era dintre cele mai romantice, cu mobilele ei lăcuite în alb şi cu tapetul mov cu flori mici. Ghemuită în aşternutul ei, studie cu atenție noul ei decor, imaginându-şi ce ar alege dacă va avea o casă de aranjat.

Acesta ar fi fost cazul dacă accepta să se căsătorească cu Shaun. Dar căsătoria nu consta doar în a face pe decoratorul. Pentru început, trebuie să găseşti alesul inimii şi asta nu este atât de uşor. Eşecurile matrimoniale succesive ale părinților ei erau o dovadă.

Gândurile o readuseră la Giles. Mai devreme sau mai târziu, drumurile lor vor lua direcții diferite, aşa cum se întâmplă adesea în lumea medicală. Poate că într-o zi, când va fi supraveghetoare, cu părul încărunțit sub boneta ei, când va avea casă pe Harley Street, se vor revedea şi el îşi va reaminti de tânăra infirmieră căreia vrusese să-i sucească gâtul.

Avu un surâs amuzat, stinse veioza şi adormi cu această imagine înduioşătoare.

Capitolul 10

Luni dimineață, având oră la dentist foarte devreme, Gail plecă prima.

La cinci minute după plecarea ei, telefonul sună şi Joanna avu surpriza s-o audă pe mama ei, la capătul firului.

- Eşti tu Joanna? Sunt acasă, scumpa mea.

- Mamă! exclamă ea, încântată. Când te-ai întors? Am fost la Beth sâmbătă seara şi nu mi-a spus.

- Nu, noi am sosit foarte târziu astă noapte şi n-am vrut să-i cer să vină să ne caute.

- Ah, înțeleg! Ce mai faci şi cum a fost turneul?

- Foarte, foarte bine. Am avut o primire foarte călduroasă pretutindeni, atât din partea publicului cât şi a autorităților. Mai ales la Budapesta, care este un oraş fascinant.

Helen se lansă în explicații entuziaste despre locurile pe care le vizitaseră şi despre oamenii pe care-i întâlniseră.

Revenind în cele din urmă la chestiuni mai personale, vorbiră despre planurile de căsătorie ale lui Beth, despre cea a tatălui Joannei şi despre reapariția lui Shaun.

- Ai intenția să reiei legătura cu el? se interesă Helen pe un ton puțin neliniştit.

- Nu, nicidecum, suntem încă prieteni, totuşi. îl văd din când în când, efectuează gărzi la Urgențe. Dar ce am aflat, continuă Joanna, vreți să vă mutați?

- Ei bine. ca să nu-ți ascund nimic, noi o să divorțăm, răspunse Helen după o scurtă ezitare.

Joanna căzu din nori, era ultimul lucru la care se aştepta.

- Oh, nu, nu poate fi adevărat, gemu ea. Te credeam totuşi

foatrte fericită cu Malcom.

- Am fost, într-adevăr. Dar abaterile lui de comportare deveniseră prea frecvente şi m-am săturat. Am avut o ceartă serioasă tocmai înainte de căsătoria lui Rachel, de fapt. Totuşi, n-am vrut să stricăm nimic, de aceea n-am spus nimic până acum. Beth ghicise, dar am ținut să-ți vorbesc eu însămi.

Joanna scoase un oftat.

- Dumnezeule, îmi pare rău. Eşti foarte nefericită, mamă?

- Am fost la început, este normal. Acum, este mai bine. El părăseşte orchestra şi nu vom mai lucra împreună, va fi mai uşor. Indată ce casa va fi vândută, voi cumpăra un apartament în Hampstead. Am deja unul în vedere. Ai putea veni adesea, când vei dori, evident, şi nu voi fi singură, adăugă ea pe un ton vesel, am numeroşi prieteni.

In timp ce mama ei sporovăia, Joanna se străduia încă să asimileze vestea. Hotărât lucru, se gândea ea, deprimată, fie că era vorba de tatăl sau de mama ei, le plăcea schimbarea.

Cu toate acestea, fu obligată să pună capăt conversației.

- Iartă-mă mamă, trebuie să mă pregătesc să plec la spital. Iți voi face o mică vizită imediat ce voi avea o zi liberă, promise ea. Te voi suna, oricum.

Când plecă spre Trinity, moralul ei era la pământ. Crezuse şi sperase că a treia căsătorie a mamei va fi cea bună. Durase mai mult timp decât precedentele şi-l iubise întotdeauna pe Malcom. De ce naiba trebuise să fie şi el nestatornic? Oare toți bărbații erau la fel sau mama ei n-avea noroc?

Absorbită de gândurile ei, parcă şi intră în spital pe la Urgențe şi dădu nas în nas cu Giles. N-avea chef să vorbească acum cu nimeni şi cu el mai puțin decât cu oricine.

- Bună, murmură ea.

Abia dacă schiță un surâs şi se pregătea să-şi continue drumul, când el o reținu de braț, cu o anumită curiozitate în fundul ochilor lui verzi.

- Ce mai faci, Joanna?

Ea afişă un zâmbet pe care-l speră mai convingător.

- Foarte bine, mulțumesc.

- Mă linişteşti. Ai făcut o asemenea figură, când ai sosit, încât mi-a fost teamă ca astrele tale să nu-ți fi prescris o zi proastă, glumi el.

- încă n-am citit ziarul, aşa că nu ştiu, replică ea în acelaşi mod degajat.

-Ah. mă întrebam dacă erai neliniştită în legătură cu prietenul nostru, domnul Lloyd.

Acum era mai serios.

- N-ai de ce să fii, continuă el. Avem situația în mână. Nu mai prezintă nici un pericol. Va fi mai degrabă pocăit.

Ea reuşi să râdă încet.

- Nu, nu sunt deloc neliniştită. Trebuie să mă grăbesc, adăugă ea, dacă nu vreau să întârzii. La revedere!

Se repezi pe scară înainte ca el să aibă timp să-i pună alte întrebări, ştiind în mod sigur că în ciuda eforturilor ei pentru a-l induce în eroare, el nu se lăsase înşelat. Dar la urma urmei, dacă lui îi plăcea să-şi imagineze că era îngrijorată la ideea de a se confrunta cu domnul Lloyd, n-avea decât.

în birou, doamna Judd îi confirmă că domnul Lloyd era acum perfect calm.

- Ghiciți ce i-a adus nevasta lui! încheie supraveghetoarea. Votcă pură, într-o sticlă de limonadă! Si-a dat seama că-i lipsea întăritorul lui preferat, dar nu credea că puțin alcool o să-i facă rău, ne-a spus ea când i-am explicat ce s-a întâmplat.

Scutură din cap cu un aer îngrozit.

- Incredibil! In sfârşit, domnul Beltane s-a însărcinat să lămurească totul cu ea.

Asta n-o împiedică pe Joanna să tresară violent când fu cât pe ce să se izbească de domnul Lloyd, după-amiază, când ieşea din sala de baie. Inalt şi destul de corpolent, avea cu ce să impresioneze pe oricine avea chef să se măsoare cu el, cu atât mai mult pe o tânără.

- Scuzați-mă, nu voiam să vă sperii, domnişoară, declară el, văzând-o dând înapoi instinctiv. Dumneavoastră sunteți aceea pe care v-am prins, în ziua când mi-am pierdut capul, nu-i aşa?

- Da, într-adevăr.

- Sunt cu adevărat stânjenit, domnişoară. Este pentru prima dată când mi s-a întâmplat aşa ceva. Imi pare rău, credeți-mă. Sper că vă simțiți bine, acum?

- Da, da, nu vă necăjiți. Stiați că erați alcoolic?

- Ei bine. n-am bănuit niciodată până la ce punct. Voi încerca să reduc puțin consumul când voi ieşi de aici.

- Mai bine opriți-vă complet, dacă puteți, îl sfătui Joanna. Vorbiți cu medicul dumneavoastră obişnuit sau consultați o asociație.

Ii aruncă un zâmbet încurajator şi coborî să-şi bea ceaiul.

Când reveni, doamna Judd se pregătea să plece.

- Domnul Beltane şi-a terminat vizita, o informă ea pe Joanna. Pentru domnul Lloyd a redus dozele de Heminevrin la două caşete o dată la şase ore şi trebuie anunţat imediat dacă se iveşte cea mai mică problemă, dar nu cred că va fi cazul. Oh, şi apoi, un oarecare doctor Cassidy din serviciul Urgenţa v-a căutat. N-a spus de ce, numai că va suna mai târziu.

Puţin mai târziu după ora de vizite, când aruncă o privire în camere, Joanna văzu că soţia domnului Lloyd se afla lângă el. îşi notă în minte să verifice după plecarea ei dacă nu-i adusese alcool, apoi se retrase în birou ca să aducă dosarele la zi. La ora opt totuşi, când sună clopoţelul, doamna Lloyd însăşi se prezentă în faţa ei, punând pe masă o cutie cu ciocolată.

- Este din partea lui Tom, domnişoară, spuse ea. Ne pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat în acea zi.

- Oh, mulţumesc, replică Joanna. Din fericire, răul n-a fost prea grav.

Ea făcu o pauză.

- Nu-i veţi mai aduce votcă, nu-i aşa? I s-a administrat un medicament care combate lipsa de alcool.

- Bineînţeles că nu, draga mea copilă. Nu m-aş gândi la asta nici o secundă, acum că ştiu. Dumnezeule, când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla! încă mi se face pielea de găină. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că lipsa alcoolului îl va înnebuni.

- Este un drog, sublinie Joanna şi devii dependent, cum se întâmplă cu toate drogurile.

Doamna Lloyd clătină din cap şi scoase un oftat.

- Da, fără îndoială, murmură ea. Spuneți-mi, domnişoară, adăugă ea pe un ton neliniştit, nu-i veți purta pică pentru acel nefericit accident? Stiți, Tom nu este.

- Nu, bineînțeles că nu, o asigură Joanna. Tot ce dorim, este să-i fie mai bine.

Fermecătoarea doamnă păru extrem de uşurată.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră, vă mulțumesc, spuse ea înainte de a pleca, vizibil încântată că destinsese atmosfera.

La ora opt şi jumătate, Shaun îşi făcu brusc apariția şi se aşeză în al doilea fotoliu din birou.

- Bună seara, îi aruncă el cu un aer jovial, a fost cât pe ce să fii sugrumată, după câte am auzit?

- Si pentru asta ai sunat, ca să te interesezi de sănătatea mea? replică Joanna cu o blândețe prefăcută.

- Nu numai.

- Sunt foarte mişcată de solicitudinea ta, îl ironiză ea. De ce altceva, în acest caz?

- Serios, reluă el aplecându-se să-i ia mâna, cum te simți?

- Bine. Mă cunoşti. sunt tare ca o stâncă.

O lumină amuzată trecu prin ochii ei albaştri.

- Si la fel de încăpățânată ca un catâr, uneori. Acum, draga mea, vreau să te descurci în aşa fel încât să ieşi devreme, joi seara cinezi cu mine.

- Nici nu te gândi

- Joanna, te rog, insistă el, nu face pe încăpățânata.

- Ascultă, Shaun, este inutil să continui să mă hărțuieşti,

nu voi accepta niciodată să mă căsătoresc cu tine.

- Bine, de acord, să lăsăm asta deoparte, deocamdată. în legătură cu ziua de joi, unul din asociații mei dă un dineu. Toți ceilalți vor veni cu soțiile lor şi vor fi doi sau trei doctori însoțiți şi ei de iubitele lor, îmi imaginez. Mă tem să par ridicol apărând acolo singur. Nu vrei să-mi faci acest serviciu?

Ea izbucni în râs.

- Dumnezeule, Shaun luat pe nepregătite! Iată ceva surprinzător. De acord, voi veni cu tine, dar numai din prietenie, nimic mai mult.

El îi răvăşi părul, cu un larg surâs pe buze.

- Stiam că pot conta pe tine.

în momentul acela, Delphine sosi s-o schimbe pe Joanna. El se întoarse spre ea, măsurându-i silueta zveltă cu o privire apreciativă.

- Si acum, cine este? murmură el.

- Iat-o pe Delphine, anunță Joanna, contribuția Franței la piața comună. Delphine, doctorul Shaun Cassidy.

- Bună seara, spuse Delphine cu accentul ei uşor tărăgănat.

Shaun se ridică şi se înclină galant.

- Incântat, domnişoară, replică el, încercând cu curaj limba lui Moliere.

Joanna făcu o mutră amuzată.

- Nu te-ar deranja să-ți exersezi franceza în altă parte? se interesă ea pe un ton mieros. Se întâmplă ca noi două să avem o „conferință“.

- Voi sta cuminte într-un colț să aştept până terminați,

sugeră el. Apoi coborâm să bem un pahar şi atunci îți voi da toate detaliile în legătură cu joi seara.

- Cum vrei.

Termină rapid de redactat raportul şi transmise consemnele Dephinei.

- Bună seara, Delphine, murmură Shaun cu un zâmbet fermecător când Joanna era gata de plecare. Sper că ne vom revedea.

Ea îşi ridică spre el ochii mari şi negri.

- Lucrați aici?

- Numai din când în când, la Urgențe, dar m-am stabilit în regiune. Pe curând.

Joanna îşi luă geanta şi plecară în direcția cafenelei.

- Este cu adevărat fermecătoare, spuse el pe un ton visător.

- Si tu eşti mereu acelaşi, replică Joanna râzând.

După ce s-au servit cocteiurile, se instalară pe o banchetă puțin mai la o parte.

- Nu stau mult, îl avertiză Joanna. Am de făcut un drum mai lung, acum că locuim la Pangbourne.

- Ah, aşadar te-ai mutat? Bine, va fi mai practic să vin să te caut joi.

El se întinse şi-şi apăsă pântecele cu o uşoară strâmbătură.

- Ce ai? întrebă ea. N-ai digerat?

- Nu, doar un punct dureros în stomac. O să treacă, am luat ceva.

Schimbă imediat subiectul ca să-i vorbească puțin despre colegii lui şi despre cabinetul lor.

- Toți sunt foarte agreabili, încheie el. Căsătoriți, bineînțeles, şi toți de familie. Sunt sigur că te-ai integra foarte bine.

- Ce înseamnă asta? râse ea. N-am nici soț, nici copii, şi nu sunt pregătită să am!

- Nu depinde decât de tine.

Ea scutură încet din cap.

- Dimpotrivă, replică el, încă mai sper.

Schimbară adresele şi numerele de telefon şi se pregătea de plecare când Giles apăru cu un alt coleg. Toată lumea se salută politicos.

- Am aflat că sunteți invitat la asociatul meu, joi seara, îi spuse Shaun lui Giles. Noi mergem împreună, adăugă el înconjurându-i talia Joannei. Vom fi încântați să vă întâlnim acolo.

Giles îi aruncă o scurtă privire Joannei, cu sprâncenele uşor încruntate şi ea găsi zâmbetul lui puțin crispat.

- Da, va fi foarte simpatic, murmură el.

Pe drumul de întoarcere, Joanna se simțea şi mai deprimată decât dimineața. Ca şi când vestea viitorului divorț al mamei ei nu era de-ajuns, mai trebuise ca Shaun s-o pună într-o situație pe care ar fi preferat s-o evite. Dacă ar fi vrut s-o facă dinadins, n-ar fi reuşit mai bine. Nu putea desigur să fi ghicit ce simțea ea pentru Giles, dar să-şi domine sentimentele în cadrul slujbei era ceva, să-l vadă în afară şi să fie obligată să facă schimb de amabilități cu el, era cu totul altceva.

Pe de altă parte, era poate la fel de bine ca Giles să creadă că era încă ceva între ea şi Shaun. Asta îl va determina să

păstreze distanța, un punct bun pentru ea. Ajunse să se întrebe pe cine va aduce la dineu. şi simți imediat cea mai vie antipatie pentru fericita aleasă, oricine va fi.
***

Capricios, destinul hotărî totuşi ca Shaun să nu ducă pe nimeni la nici un dineu, un timp. A doua zi după- amiază, Joanna a fost rugată să pregătească un pat pentru o apendicită acută operată de urgență.

- Este vorba de unul din doctorii noştri, îi explică John, infirmierul şef din acelaşi serviciu. Shaun Cassidy, îl cunoaşteți?

- Bineînțeles, eram cu el ieri seară. A menționat într-adevăr că avea o durere de stomac, îşi aminti Joanna.

- Da, ei bine, asta a dus la criză. Este în drum spre blocul operator. Giles a spus că e preferabil să nu tărăgăneze.

- înțeleg, John, îi pregătim o cameră.

Joanna închise telefonul şi dădu ordine ca totul să fie gata în momentul când îl vor aduce pe Shaun. „Bietul", se gândi ea, dar în acelaşi timp simți o uşurare la ideea că faimosul lor dineu va fi anulat.

Se eliberă de sentimentul de vinovăție rămânând după ora la care ar fi trebuit să plece ca să aştepte trezirea lui şi să afle cum decursese operația. Liniştită în privința stării lui, îl lăsă în cele din urmă bunelor îngrijiri ale Delphinei, îşi strânse lucrurile şi se îndreptă spre ascensor. Ca întotdeauna, inima i se strânse când îl văzu pe Giles, venind din cealaltă extremitate a coridorului, impecabil şi diabolic de seducător

într-o bluză albă imaculată deschisă peste un costum gri, cu părul negru uşor ciufulit.

- Ia te uită, mai eşti aici? se miră el, încreţind sprâncenele. Eşti încarnarea devotamentului.

- Mi se pare normal, fiind prietena lui, să fiu îngrijorată, replică ea. Cum merge?

- In principiu, n-ar trebui să aibă vreo problemă.

El îşi frecă bărbia cu un aer gânditor.

- Ai o expresie tristă în ultimul timp, remarcă el. Ce s-a întâmplat cu zâmbetul tău fermecător?

- Nimeni nu poate străluci întotdeauna din plin, se apără ea, puţin mai tăios decât avea intenţia.

El o cercetă cu atenţie.

- Trebuie să recunosc că n-ai fost răsfăţată de evenimente, murmură el. Ce-ai spune dacă mi-aş propune să încerc să te distrez?

Ea îl privi şi se întrebă dacă ghicise că el era principala ei preocupare.

- Nu, nu te frământa pentru mine, replică ea pe un ton nepăsător. Sunt din acelea care supravieţuiesc la orice.

Si cum ascensorul sosise, se grăbi să se urce.

El părea să aibă un fel de geniu infailibil ca să sesizeze variaţiile ei de dispoziţie, bombănea în sinea ei cinci minute mai târziu, la volanul Fiestei. Fără îndoială, ştia ce efect avea asupra ei. Toţi bărbaţii seducători sunt de obicei conştienţi de farmecul lor.

Scoase un oftat şi se strădui să-l alunge din gândurile ei. Să

se concentreze asupra carierei, era singura soluție, decretă ea încă o dată. Munca o va ajuta să uite.

La vilă, Gail își făcuse valiza şi se pregătea să plece să petreacă la mama ei, la Canterbury, câteva zile.

- Pe vineri! îi aruncă ea Joannei în momentul plecării. Nu uita să hrăneşti fiara, mai ales.

Rămasă singură, Joanna îşi răzbună supărările şi frustrările asupra aspiratorului. Când termină cu mocheta, frecă sala de baie, puse rufele în maşina de spălat şi se întoarse în bucătărie să deschidă o cutie cu ton şi să taie două roşii pe care le mâncă în fața jurnalului televizat. După care, îşi permise să dea câteva telefoane vechilor prieteni din Londra înainte de a se urca în pat cu ultimul roman polițist al unuia din autorii ei preferați, Dick Francis.

în seara asta, totuşi, el nu reuşi s-o captiveze şi adormi făgăduind o ură neputincioasă celei pe care Giles o va duce joi seara la dineul asociaților lui Shaun.

Capitolul 11

Shaun se restabili rapid după operația de apendicită. A doua zi după operație i se scotea deja perfuzia şi-şi revenise suficient ca să flirteze, unii spuneau excesiv, cu Delphine.

Joanna care-l ştia - şi pe bună dreptate - incorigibil, găsi că era amuzant şi nu întârzie să-l tachineze în legătură cu acest subiect. Asta n-o împiedică să fie absorbită complet de munca ei, aşa cum luase hotărârea fermă. Il zări pe Giles când apăru împreună cu Peter şi Steve ca să efectueze vizita, îi adresă un zâmbet slab la care el îi răspunse, dar făcând în aşa fel încât să fie ocupată, nu fu obligată să-i urmeze.

Rezultatul acestei atitudini riguroase se dovedi concludent. Era în cea mai bună stare de spirit în acea seară părăsind spitalul. Dacă va continua astfel, considera cu optimism că va fi făcut totul pentru a uita periculoasa ei atracție pentru domnul Beltane.

O dată întoarsă la vilă, îşi schimbă uniforma cu un pantalon de bumbac alb şi o bluză largă albastră şi ieşi să se plimbe în grădină. Era aproape zece seara, dar mai era încă lumină. Mâine, reflectă ea, de vreme ce dineul ei cu Shaun fusese anulat, se va duce să se înscrie la cursul de gimnastică aerobică a cărui reclamă o văzuse pe un panou de afişaj din vestiar. Si apoi, va trebui să se gândească să cumpere ceva în vederea căsătoriei lui Beth.

Cu capul plin de planuri, se aplecă să taie un trandafir, înainte să revină în casă, când auzi o bătaie la uşa din spate. Se întoarse şi îşi simți inima bătând ca o tobă. Era Giles.

- Am încercat să sun la grilaj, spuse el cu un zâmbet în fața aerului ei surprins.

Ea înghiți cu dificultate.

- Bună seara. Ce. de ce ești aici?

- Te căutam.

- Dar. cum ai știut unde mă găsești? se interesă ea.

- Am făcut o mică anchetă. îmi dai voie să intru?

- Te rog, tocmai mă pregăteam să fac cafea.

îl precedă în salon şi se răsuci brusc ca să-i facă față.

- Este vorba de o vizită cu caracter monden sau.

- Da, poți s-o numeşti aşa, rosti el mângâindu-şi gânditor bărbia. Iată, dat fiind că cel cu care aveai întâlnire mâine seară este țintuit la pat, am hotărât să-ți propun să te invit eu însumi la acest dineu.

- Oh, nu-ți face griji pentru asta, sunt încântată că nu merg acolo. In fine, vreau să spun că nu este evenimentul anului, se corectă ea cu un râs uşor, cu toți acei medici şi soțiile lor! Iți mulțumesc totuşi, dar oricum prevăzusem deja să urmez un curs de gimnastică aerobică.

- Un curs de gimnastică aerobică! exclamă el pe un ton comic. Te rog, nu poți lăsa să-ți scape ocazia unui dineu în compania mea pentru o lecție de gimnastică.

- Si de ce nu? protestă ea. De altfel, cu cine intenționai până acum să mergi acolo? Ai fost lăsat baltă?

- Nicidecum. Mă gândisem să ți-o cer mai curând, dar prietenul tău mi-a luat-o înainte.

Ea făcu ochii mari de uimire.

- Adevărat?

- Da. L-aş fi sugrumat cu plăcere, de altfel.

Ea începu să râdă.

- Din fericire, el n-a ştiut, altfel n-ar fi fost foarte liniştit ştiind că-l operezi.

- Mi-ar fi plăcut să-i scot mai mult, mult mai mult decât apendicele, bombăni el. Ascultă, pot avea speranța că nu există nimic special între voi?

- Este o eternitate de când ți-am răspuns.

- Atunci, dacă-i aşa, avem de vorbit, tu şi cu mine.

Ii prinse mâinile şi o trase spre el. Câteva lungi secunde, ochii lui verzi îi scrutară pe ai ei, apoi brațele lui o făcură prizonieră şi gura lui o căută pe a ei. Joanna nu mai avea nici voința, nici dorința de a se împotrivi. Se lipi de el, uitându-şi toată hotărârile şi abandonându-se sărutului lui, un sărut pe cât de pasionat, pe atât de imperios, sărutul pe care-l visa de atâta timp.

- Bine, acum eşti dispusă să asculți ce am de spus? şopti el îndepărtând-o uşor.

- Dumnezeule, murmură ea, cu inima bătând cu putere, pare ceva foarte serios. Nu. n-ar fi mai bine să ne aşezăm?

El o conduse spre canapea, păstrând-o îmbrățişată cu tandrețe.

- Joanna, începu el cu o voce răguşită, când soția mea a murit, am hotărât să şterg cu buretele capitolul dragoste. Nu voiam să-mi asum riscul să sufăr din nou un asemenea traumatism. Si totul mergea bine până în ziua când drumul meu s-a încrucişat cu cel al unei blonde încântătoare cu ochi

albaştri.

Făcu o pauză şi schiță un zâmbet ironic.

- Giles Beltane, reluă el, bărbatul care n-avea nevoie de nimeni! De fiecare dată când te vedeam cu Cassidy, mă înfuriam. Era pur şi simplu gelozie, chiar dacă refuzam să admit. Apoi a fost acel nebun care a încercat să te sugrume şi. am înțeles că nu suportam ideea de a trăi fără tine.

O prinse de umeri, cu ochii lui verzi adânciți în ai ei.

- Te iubesc, Joanna, te doresc, îmi eşti necesară ca aerul pe care-l respir. Vrei să te căsătoreşti cu mine.

Ea îşi reținu respirația, cu lacrimi de bucurie în ochi.

- Oh, Giles, murmură ea, te iubesc şi eu, dar. crezi că este rezonabil, cu antecedentele mele? Părinții mei sunt în total la a şasea căsătorie şi mama se pregăteşte pentru al treilea divorț.

- Aşadar, asta te frământa, în ultimul timp.

O sărută cu tandrețe.

- Nu este ereditar, scumpa mea, o linişti el, şi oricum genetica progresează cu paşi de uriaş. Aşadar, ce spui? Pentru la bine şi la rău?

- Până în negura timpurilor, răspunse ea zâmbind ca în poveşti.

Sfârșit